

## Ellery Queen - Siyamlı İkizler

### 1. YANAN DAĞ

YOL ÂDETA bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla dağın yamacına tırmanıyordu. Güneşten iyice kurumuş, ortasında ve kenarlarında irili ufaklı bir sürü çukur açılmıştı. Sanki bu kâfi değilmiş gibi, farkına varmadan o tarafa sapan arabalı yolcuların hayatını iyice zehir etmek için kâh yükseliyor, kâh alçalıyor, kâh dağa tırmanıyor, kâh düzlüğe iniyor, daralıp genişliyor ve kıvrım kıvrım kıvrılıyordu.

Üstelik tekerleklerin her dönüşüyle müthiş bir toz bulutu yükseliyor ve bunun her zerresi âdeta birer sivrisinek olup, biçare yolcuların terden ıslanmış cildine yapışlıyordu.

Eski arabanın direksiyonuna yapışmış olan Ellery Queen, kamburunu iyice çıkarmış, hem arabayla ve hem de yolla mücadeleye çalışlıyordu.

Sızlayan gözlerini örten tozlu gözlükleri, kaşlarına kadar indirdiği keten kasketi ve buruşuklarına üç ilin topraklarının dolduğu ince ceketiyile pek de tanınacak halde değildi genç adam. Tuckesas'tan yola çıkaldan beri her inişte, her virajda küfredip durmuştu. Fakat artık konuşacak halde de değildi.

Babası aksi aksi, "Kabahat sende," diye homurdandı. "Yarabbi! İnsan dağların serin olduğunu sanır. Halbuki bana bütün vücudumu zımparalamışlar gibi geliyor."

Müfettiş Queen, tozdan korunmak için kurşuni eşarbına iyice sarınmıştı. Bu haliyle bir Arap şeyhine benziyordu. Adam, bir bakıma söylenmekte de çok haklıydı. İnleyerek, usulca döndü. Arabanın arkasına yığılmış olan bavullara baktıktan sonra içini çekerek, tekrar yerine büzüldü.

— "Sana, 'vadideki yoldan gidelim,' dedim! Öyle değil mi?" Sıcak, ıslak havada elini hiddetle salladı. Öfkesi gitgide artıyordu. "Ha? Öyle değil mi? Sana, 'El, bana inan. Dağ yolları karışıktır,' demedim mi? 'insan neyle karşılaşacağını bilemez! Kim bilir yollar ne feci vaziyettedir!' Fakat sen beni dinlemedin bile... Akşamın yaklaşmış olmasına rağmen, keşfe çıktın! Hah! Kristof Kolomb musun mübarek?" Müfettiş Queen, bir an susarak, ateş saçan gözlerle gitgide kararan semaya baktı. "Çok inatçısın, El. Çok inatçı. Zaten annen de öyleydi..." Bir an duraklayıp, telâşla ilâve etti. "Allah rahmet eylesin!" Neticede, Müfettiş Queen, Allah'tan korkan, son derecede dindar bir adamdı. "Evet, beni dinlemedin... Artık hayatından memnunsun ya?"

Ellery içini çekerek semaya baktı. Hava kararmaktaydı. Gök yüzü harikulade güzel, morumsu bir renge boyanmıştı. Böyle bir manzara herkesin şairlik damarlarını kabartırdı muhakkak. Fakat kendisi gibi yorgun, sıcaktan bunalmış ve aç bir insanın bunu düşünecek hali bile olamazdı, Üstelik yanında oturan babası da haklı olarak söylenmekteydi.

Eski otomobil gittikçe artan karanlığa rağmen ağır ağır ilerliyordu.

Müfettiş Queen, toz tabakasıyla kaplı eşarbının üstünden etrafı süzerek, "Bu kadar da değil," diye homurdandı, "Böyle tatsız tatil olur mu? Sıkıntı! Hep sıkıntı! Zaten kan ter içinde kaldım. Allah kahretsin!

El, böyle şeylere çok üzülüyorum. İştahım kaçıyor!"

Ellery tekrar içini çekti. "Keşke benim iştahım da kaçsa. O kadar açım ki, neredeyse biftek niyetine arabanın lâstiklerini yiyeceğim... Acaba nereye geldik?"

— "Tepees... Birleşik Devletler hududu içinde kalan bir yer. Bütün bildiğim bu."

— "Aman ne iyi. Tepees, Bu ismi duyunca aklıma odun ateşinde kızaran geyik butları geldi... Aman Duesey! Şakanın sırası değil. Ne hoş değil mi?" Arabanın âni sarsıntısıyla kafasını cama vuran Müfettiş pis pis baktı. Halinden 'Hoş' kelimesini hiç beğenmediği anlaşılıyordu. "Aman, baba... Böyle küçük şeylere aldırma. Araba kullananların başına sık sık böyle şeyler gelir... Senin neden surat ettiğini biliyorum, Montreal viskisini arıyorsun, değil mi?... Şuraya bir bakar mısın?"

Beklenmedik anlarda karşılarına çıkan virajlardan birini daha dönmüşlerdi. Ellery hayranlıkla arabayı durdurdu. Sol taraflarında yüzlerce metre aşağıda Tomahwak Vadisi uzanıyordu. Gökyüzünün morluğu vadiyi kadife bir örtü gibi kaplamıştı. Ellery başını kaldırıp baktı. Arrow Dağı yeşil çam ve meşe ağaçlarından örülmüş muazzam bir haliya benziyordu. Genç adam arabayı çalıştırdı. "Biliyor musun, bu manzara çektiğimiz sıkıntıya değdi. Kendimi daha iyi hissediyorum." Bir kahkaha attı. "Surat etmekten vazgeç baba... Tabiat karşında... Hem de en sâf tabiat."

— "Benim için fazla sâf—"

Ellery, gece birdenbire bastırıldığı için, arabanın farlarını yaktı. Sessiz sedasız gidiyorlardı. Ellery âdeta hayal kuruyor, ihtiyar adam ise sinirli sinirli önüne bakıyordu.

Müfettiş bir iki defa gözlerini kırptıktan sonra, "Galiba yaklaştık," diye mırıldandı. "Yol meyillendi zannederim. Yoksa bana mı öyle geliyor."

Ellery tasdik etti. "Bir müddettir yokuş aşağı gidiyoruz. Hava da büsbütün ısındı... Garajdaki adam Osquewa'a için ne söylemişti?"

— "Tuckesas'tan elli mil ötedeymiş. Tuckesas! Osquewa!"

Aman Yarabbi! Bu memleket insanı canından bezdirir!"

Genç adam gülmeye başladı. "Hiç de romantik değilsin baba. Bir zamanlar bu vadide, şu yükselen dağlarda Kızılderililer yaşarmış... Yumuşak makosenli, geyik derisi elbiseler giymiş, örgülü saçlarına tüyler takmış Kızılderililer... İşaretleşmek için ateş yaktıkları zaman dumanlar—"

Müfettiş ağzının içinde bir şeyler geveledi ve sonra heyecanla doğruldu. "Galiba bu işi hâlâ yapıyoruz."

— "Anlamadım."

— "Duman, duman, be oğlum! Görmüyor musun?" Adam tüyle ilersini işaret edip bağırdı, "işte! Tam karşımızda!"

Ellery sert bir sesle, "Saçma," dedi. "Burada dumanın ne işi var? Her halde gece vakti buralara inen sisi duman zannettin. Bu dağlar bazan insana garip oyunlar oynuyorlar."

Müfettiş Queen inat ediyordu. Tozlu eşarbn dizlerine düşmesine aldırmadı. Biraz evvelki sıkıntılı halinden eser kalmamıştı. Merakla başını çevirip uzun uzun etrafına baktı. Küçük gözleri pırl pırl

parlıyordu. Yol yokuş aşağı vadiye inmekteydi. Ve o garip duman gitgide kesifleşiyordu.

Genç adam, hafif bir sesle, "Ne var baba?" diye sordu. Bir taraftan da etrafım kokluyordu. Havada insanın genzini yakan pis bir şey vardı.

Müfettiş arkasına yaslandı. "Ellen bana kalırsa bir an evvel gaza bas."

Ellery birkaç defa yutkunduktan sonra, "Yani... Şey..." diye fısıldadı.

— "Çok benziyor."

— "Orman yangını mı?"

— "Evet. Kokuyu duymuyor musun?"

Ellery sağ ayağını hızla gaz pedalına bastı. Araba bir ok gibi ileriye fırladı. Artık homurdanmayan müfettiş de eğilip, yan taraftaki projektörü yaktı. Dağın yamacı birdenbire gündüzmüş gibi aydınlanıverdi.

İkisi de ağızlarını açıp bir kelime söylemiyorlardı.

Serin bir dağ havası beklerlerken acayip bir sıcaklıkla karşılaşmışlardı. Duesenberg'in iyice içine girdiği sis, sarımsı renkteydi ve üstelik gayet de kesifti. Kurumuş ağaçlarla çalı çırpının yanmasından meydana gelen bir dumandı bu... Duman birdenbire burunlarına kaçarak, genizlerini yaktı ve gözlerinin yaşarmasına sebep oldu.

Vadinin bulunduğu sol tarafta sadece kesif bir karanlık vardı. Müfettiş kımıldandı. "Durursan daha iyi olur oğlum."

Ellery, "Peki," diye mırıldandı. "Ben de onu düşünüyordum."

Araba bir iki defa sarsıldıktan sonra durdu. İleride siyah duman sütunları titreşip dalgalanıyordu. Ve biraz daha ötede... Otuz, kırk metre ötede alevler birer kırmızı el gibi gözüküp, gözüküp kayboluyorlardı.

Genç adam garip bir sesle konuşmaya başladı. "Tam yolumuzun üstünde. En iyisi dönüp geri gitmek..."

Müfettiş içini çekerek, "Buradan dönebilir misin?" diye sordu.

— "Tecrübe edeceğim."

Zifiri karanlıkta otomobili geri çevirmek bir hayli zordu. Ellery, eski bir yarış arabası olan Duesenberg'i seneler evvel alıp, tadil ettirmişti. Genç adam ilk defa onun ne kadar hantal ve uzun olduğunu anlıyordu. Uğraşıp didinirken ter içinde kalmıştı. Bir taraftan da kendi kendine küfrediyordu. Bir ileri, bir geri manevra yaparken müfettiş de kapının kenarına tutunmuş oturuyordu. Gri bıyıkları sıcak rüzgârda hafif hafif titremekteydi.

Yaşlı adam gayet sakin bir tavırla, "Biraz acele et oğlum," diye mırıldandı. Bir taraftan da Arrow dağının yamaçlarına bakıyordu. "Zannedersem yangın arkamızdaki yolu sardı."

— "Aman Allahım!"

Ellery deli gibi uğraşırken araba birkaç defa zangırdadı ve nihayet geri döndü. Genç adam ayağını gaza

basıp süratle yola koyuldu. Bir taraftan da içinden glmek geliyordu. Böyle bir hâdisle ile karılamaları ne kadar gülünçtü.

Yan taraflarında kalan dağın etekleri tamamıyla tutumutu. Alevler büyük bir oburlukla önlerine gelen her ŗeyi yalayıp yutuyorlardı.

Her halde orası balta girmemiş bir orman olacaktı. Bu yüzden, kuruyan ağaçlar temizlenmemi ve nihayet birinin dalgınlıkla yere attığı bir sigara veya bir kamp ateşi bu koca yangına sebep olmuştu...

Araba ağırlatı, bir an tereddüt eder gibi olduktan sonra ileriye atıldı. Bir fren sesi duyuldu ve araba zımk diye durdu.

Direksiyonun arkasından ayağa kalkmaya alıan Ellery, "Sarıldık," diye bağırdı. "Hem arkadan... Hem nden!" Sonra birdenbire sakinleip cebinden bir sigara çıkardı. "Ne tuhaf değil mi? Yangın hesabımızı görecek. Ŗimdi ilediğin günahları anlat bakalım." Glu âdeta bir iniltiyi andırıyordu.

Müfettiş sert bir sesle ıkıtı. "Aptallığın lüzumu yok!" Ayağa kalkıp dikkatle iki tarafına baktı. Yolun tam ağzını alevler kaplamıtı.

Sigarasından derin bir nefes çeken Ellery sessiz sedasız dumanı üfleyip, "İçin en fena tarafı," diye mırıldandı. "Seni buraya ben getirdim... Galiba, bu benim son aptallığım olacak... Bakmanın faydası yok baba. Tek çare son srat alevlerin arasından geçmeye çalışmak. Bu yol çok dar... Üstelik ateş ağaçları iyice kuatmı." Tekrar güldü. Fakat yüzü kireç gibi olmuştu. "Otuz metre gidemeyiz... Yol son derece dolambaçlı... Alevlerden kurtulsak bile, uçurumdan aşağıya yuvarlanırsınız."

Müfettiş sesini çıkarmadan bakıyordu.

Ellery kendini zorlayarak devam etti. "Bu ŗekilde ölmeyi istemem. Kararın nedir baba?" ksrdğı için sigarasını attı. "Burada kalıp kebab mı olalım? Yola devam etmeye mi çalışalım? Yoksa yamaca mı tırmanalım? abuk ol... Ev sahibimiz sabırsızlanıyor."

Müfettiş hemen oturdu. "Kendini kolla. Haydi gidelim. Daha olmazsa yamaca tırmanırsınız."

Ellery, "Pekâla," diye bağırdı. Gözleri yanıyordu. Fakat, bu dumandan değildi. Duesenberg kımıldandı. "Dışarıya bakmaya lüzum yok." Genç adamın sesinden üzüntüsü belli olmaya balamıtı. "Bu tek yol... Sapmamız imkânsız. Baba! Sakın ayağa kalkma. Mendilinle ağzını ve burnunu rt."

Müfettiş sabırsız sabırsız homurdandı. "Haydi yr!" Kızarıp, sulanan gözleri ateş gibi parlıyordu.

Araba sarhoş gibi yalpalaya yalpalaya ilerledi. Farları, yılan gibi kıvrılan sarımsı dumanları aydınlatıyordu. Ellery, otomobili bilerek değil, srf ŗevki tabiisiyle sürüyordu. Soğukkanlı gözükmesine rağmen çok sinirliydi. mitsizce yolun dnemelerini hatırlamaya çalışıyordu. Civarda bir dönemeç olması lâzımdı... Artık ŗiddetle ksryorlardı. Gzlğne rağmen Ellery'nin gözlerinden de yalar akıyordu. Birdenbire burunlarına yeni bir koku geldi. Lâstikler yanıyordu!...

Kıvılcımlar ve küller üstlerine yapımaktaydı. Aağdan, ta uzaklardan bir yangın sireni duyuldu. Her halde Osquewa'dan yangını haber almışlardı... Biraz sonra adamlar kova ve fiırlarla gelip ormanı bir karınca sürüsü gibi saracaklardı. Her halde sonunda yangını söndürmeye muvaffak olacaklardı. Veya yangın kendi kendine snp gidecekti

Müfettiş yerinden zıplayıp, "İte!" diye bağırdı. "İte orada! Ellery! Biliyordum... Biliyordum!" Oturduğu

yerde zıplayıp duruyordu. Sesinden çok sevindiği ve rahatladığı belliydi. "Burada bir yol olduğunu hatırlıyorum. Arabayı durdur."

Frene basan Ellery'nin kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Kesif dumanın arkasında siyah, bir mağara ağzı gibi bir boşluk gözükiyordu. Bu her halde ormanın arasından dağa çıkan bir yol olacaktı. Genç adam direksiyonla bir müddet mücadele ettikten sonra araba geri geri gitti... Ve büyük bir gürültüyle ileriye atıldı. İkinci viteste dimdik toprak yola tırmanmaya başladı. Motor uğulduyor, gümbürdüyor, âdeta feryat ediyordu. Araba gittikçe süratlenmekteydi. Yol dönerek devam ediyordu. Tarif edilemeyecek kadar tatlı bir rüzgâr yüzlerini okşadı. Mis gibi çam kokusunu duydular. Havanın serinliği nefisti doğrusu...

Bu inanılmayacak bir şeydi... Tam yirmi saniye içinde yangından, dumandan, kötü kaderlerinden ve ölümden kurtulmuşlardı....

Gökyüzü, ağaçlar, yol her taraf kapkaranlıktı. Temiz havayı içlerine çekerek ciğerlerini temizlediler. Ciğerleri patlayacak hale gelene kadar derin derin nefes aldılar. Âdeta sarhoş olmuşlardı. Sonra ikisi birden gülmeye başladılar.

Ellery arabayı durdurdu. "Aman Allahım! İnanılmayacak bir vaziyet!"

Müfettiş gülmeye başladı. "Ramak kalmıştı!" dedi. "Bir an meselesiydi." Titreyen eliyle mendilini çıkarıp yüzünü sildi.

Serin rüzgârın zevkine varabilmek için şapkalarını da bir tarafa fırlatmışlardı. Bir müddet sessiz sedasız oturduktan sonra Ellery el frenini çekti, Duesenberg ileri atıldı.

Bu yol aşağıdakinden daha da berbattı. Bir keçi yolundan biraz geniş, taşlık ve eğri büğrüydü. Fakat baba oğul bu yola küfredecek vaziyette değillerdi. Döne döne tepeye çıkıyorlardı. Ortalıkta insana benzer bir şey yoktu. Hava gittikçe serinlemekteydi. O tatlı orman kokusu onları tıpkı şarap gibi mestediordu.

Ellery birdenbire arabayı durdurdu.

Uykuya dalmış olan Müfettiş sıçrayarak kalktı: "Gene ne oldu?"

Ellery dikkatle etrafı dinliyordu. "Bir şey duydum da—"

İhtiyar adam doğruldu. "Belki burada birileri vardır."

Ellery dalgın dalgın, "Pek sanmam," diye cevap verdi. Biraz ileride otlar hışırıyordu. Sanki iri bir hayvan yavaş yavaş yürümekteydi.

Müfettiş sinirli bir tavırla tabancasını yokladı. "Sakın aslan filan olmasın."

— "Zannetmiyorum. Vahşi bir hayvan bile olsa, şu anda bizden fazla o korkuyordur. Acaba buralarda yaban kedisi bulunur mu? Belki de bir ayı veya geyiktir."

Ellery arabayı tekrar hareket ettirdi. İkisi de dikkat kesilmiş ve biraz da korkmuşlardı. Hışırta gittikçe artmıştı.

İhtiyar adam, "Tıpkı bir file benziyor," diye homurdan» di. Bu sefer tabancasını çıkarmıştı.

Ellery gülmeye başladı. Yol nispeten düzleşmişti, Tam dönemeçte iki ışık gözükiyordu. Bir an sonra

bunlar arabayı aydınlattı, "Meğer bir otomobilin5s! Baba o silâhı sakla. Tıpkı korkak kadınlara benziyorsun. Hani aslanlar?"

Müfettiş, "Sen de aylardan bahsetmiyor muydun?" diye çıkıştı. Bununla beraber tabancasını da cebine koymadı.

Karşıdan gelen araba iyice yaklaşıncı Ellery frene bastı. "Böyle bir yerde insanlara tesadüf etmek çok zevkli," Neşeyle arabadan atlayıp kendi farlarının önünde ellerini sallamaya başladı. "Merhaba!"

Otomobil, pek çok iyi günler görmüş eski bir Buick'di. Biraz yaklaşıp durdu. Direksiyondaki adam, camın arkasından hayal meyal gözüktüyordu.

Adam kocaman kafasını camdan dışarıya uzattı. Başında kulaklarına kadar geçen eski bir fötr şapka vardı, Bu iri, sarkık ve ıslak yüz hakikaten bir ucubeyi andırıyordu, Kurbağanınkine benzeyen gözler âdeta bir et yığınının içine gömülmüştü, Burun gayet geniş ve yassıydı. Dudaklar ise birer ince çizgiden ibaretti. Ellery, bu suratın sahibiyle şaka olmayacağını hemen hissetti,

Küçücük parlak gözler Ellery'yi tepeden tırnağa kadar süzdü. Sonra arkada duran arabaya baktı... O arada Müfettiş Queen'i de farkettti .

Çok kalın ve hışırtılı bir ses küfreder gibi, "Çekil önümden," dedi. "Yolumdan çekil!"

Arabanın kuvvetli farları genç adamın gözlerini kamaştırmıştı. O kocaman kafa geri çekildi; Ellery sadece o iri, kuvvetli omuzları görebiliyordu. İçinden, "Üstelik boyunsuz da," diye düşündü. "Bu çok fena bir şey. Her insanın bir boynu olmalı." Sonra gayet nazik bir tavırla, "Bu haliniz hiç de hoş değil—" diye söze başladı.

Buick birdenbire hareket etti. Ellery'nin gözleri hırsından ateş saçmaya başlamıştı. "Dur! O yoldan inemezsin. Aşağıda yangın var, aptal!"

Buick, Ellery'nin iki adım ilerisinde durdu. O kocaman kafa tekrar pencereden uzandı. Kalın ses, "Ne var?" diye sordu.

Ellery pis pis gülümsedi. "Bu lâfi anlayacağımı biliyordum. Nezaketle pek alâkan yok galiba."

Adam ses çıkarmadan bakıyordu.

— "Aşağıda korkunç bir yangın var. Her halde alevler şimdiye kadar yolu da sarmıştır. Onun için dönüp geri gitsen fena olmaz."

Kurbağanınkini andıran gözler bir an mânâsız mânâsız baktı. Sonra adam, "Çekil yolumdan," diye tekrarladı.

Ellery'nin hayretten ağzı açık kalmıştı. Bu adam ya deli, ya da aptaldı. "Bir süt domuzu gibi fırınlanmak istiyorsan ona bir diyeceğim yok... Bu yol nereye çıkıyor?"

Adam cevap vermedi. Buick, sabırsızlığını belli etmek istermiş gibi, ağır ağır yaklaşıyordu. Omuzlarını silken Ellery, kendi arabasının kapısını açıp içeri atladı. Birkaç küfür homurdanarak arabayı geriye aldı. Çaresiz ta kenara kadar giderek arabanın arkasını bir ağaca çarptı. Buick'in zorla geçebileceği kadar bir yer açılmıştı. Araba süratle ileriye doğru kayd ve Ellery'nin otomobilini sıyrarak karanlıkta kayboldu.

Ellery arabasını ağır ağır sürmeye başlayınca Müfettiş Queen, "Garip bir mahlûk," diye mırıldandı. "Kafası biraz daha kocaman olsaydı, her halde uçardı... Allah belâsını versin."

Ellery vahşi bir sesle güldü. "Geri dönmesi yakındır. Amma da küstah ha!" Sonra direksiyona sarıldı.

Tepeye tırmanmak sanki saatlerce sürdü. Otomobil de bir hayli yorulmuştu. Ortalıkta canlı mahlûka benzer bir şeyler yoktu. Günün hâdiselerinden bitkin düşen Müfettiş bu sefer sahiden uyudu. Adamın hafif horultusu Ellery'nin beyinde çınliyordu. Fakat, dişlerini sıkıp yoluna devam etti.

İyice aşağıya sarkan ağaç dallarından gökyüzü de gözükmiyordu. Ellery çok sıkılmıştı. Kendi kendine, "Cehenneme düşmekten kurtulduk, ama galiba bu sefer de Valhalla'ya çıkıyoruz," diye homurdandı.

Yorgunluktan ve uykusuzluktan gözleri kapanmaya başlamıştı. Genç adam uyumamak için hırslı hırslı başını salladı. Tıpkı Siyamli bir dansöz gibi kıvrım kıvrım kıvrılan bu yolda uyumak felâket olurdu.

Dişlerini sıkıp boş midesini düşünmeye başladı. İlk önce bir kâse sıcak et suyu, sonra salçalı, yumuşacık bir biftek, kızarmış patates ve iki fincan kaynar kahve hiç de fena olmazdı...

Dikkatle ileriye baktı. Yol galiba genişliyordu. Ağaçlar biraz geride kalmıştı... Belki de bu Allahın cezası tepeye tırmanmaları sona ermişti. Bundan sonra bayır aşağı inip, vadide bir kasabaya gider ve karınlarını doyurarak yatarlardı. Ertesi gün de New York ve ev!... Genç adam sevincinden yüksek sesle güldü.

Sonra gülmesi birden kesiliverdi. Yolun genişlemesinin sebebi başkaydı. Araba bir açıklığa çıkmıştı. Ağaçlar geride kaldığı için parlak yıldızlarla dolu sema iyice gözükmekteydi. Tam karşıda da...

Ellery, küfrederek arabadan indi. Otomobilin farları beş metre ilerideki büyük demir kapıyı aydınlatıyordu. Kapının iki tarafında da taştan alçak duvarlar vardı. Yol bu duvarların arkasında kalmaktaydı... Fakat, bu da biraz ileride kesiliyordu.

Yol... Yol orada bitiyordu.

Genç adam aptallığından dolayı kendi kendine küfretti. Budalalık etmişti. O tepeye tırmanmamış, zikzak yolu takip ederek bu düzlüğe gelmişti. Belki de dağın arka tarafı uçurumdu ve oradan yol bile yoktu. Bu hesaba göre dağdan inebilmek için bir tek yol vardı. Yani biraz evvel takip ettikleri o berbat toprak yol...

Fena halde hırslanan Ellery arabadan inip demir kapıya yaklaştı. Bir kanadın üstüne takılı bir tabelâda "Arrow Head" yazılıydı.

Müfettiş, arabanın içinden uykulu bir sesle, "Ne var?" diye seslendi. "Neredeyiz?"

Ellery ümitsiz bir tavırla cevap verdi. "Çıkmaza girdik. Seyahatin sonuna geldik baba. Pek de hoş bir vaziyet değil."

Müfettiş ağır ağır arabadan indi. "Yani bu Allahın belâsı yol bir yere çıkmıyor mu?"

— "Öyle gözüküyor." Ellery eliyle dizine vurdu. "Aman Yarabbi! Ne budalalık ettim! Burada durup beklememiz saçma. Baba şu kapıyı açmama yardım et." Demir parmaklıklara asılmıştı. Müfettiş de omzuyla dayanınca kapının iki kanadı da gıcırdayarak açıldı.

Müfettiş Queen ellerine bakarak, "Amma da paslı kapıymış, ha!" diye homurdandı.

Ellery hemen arabaya koştu. "Çabuk ol." Müfettiş oğlunun peşinden yürüdü. "Bana da ne oluyor bilmem? Kapı ve duvarların arkasında ev bulunur. Ev de insanların yaşadığı yer demektir. Tabii! Yoksa bu yola lüzum kalmazdı. Burada biri oturuyor. O takdirde, yemek, sıcak bir banyo, yatacak yer bulduk demektir..."

Araba bahçeden içeriye girerken Müfettiş içini çekti. "Belki de şimdi burada kimse oturmuyor."

— "Saçma. Artık bu kaderin kötü bir cilvesi olur. Zaten o şişko ahabamız da bir yerden geliyordu, değıl mi?" Ellery iyice neşelenmişti. "Evet... Evet... Bak, şurada lâstik izleri var... Peki bu evin ışığı yok mu?"

Ev tamamıyla karanlıklara bürünmüştü. İyice yaklaştıkları zaman arabanın farları sayesinde evin boyunca uzanan terası gördüler. Burda birkaç salıncaklı sandalye ve koltuk vardı. Fakat hepsi de boştu.

Müfettiş, "Burada kimse oturmuyor galiba," diye mırıldandı. "Verandaya açılan kapıların hepsi kilitli. Üstelik perdeleri de sıkı sıkı kapamışlar sanırım. Üst katta ışık gördün mü."

Ev iki katlıydı ve sivri damı gri, saç levhalarla kaplanmıştı. Kurumuş sarmaşıklar evin cephesini yarı yarıya kaplamıştı.

Ellery hafif bir sesle cevap verdi. "Hayır... Fakat bu evin boş olması imkânsız. Bugünkü akla hayale sığmayacak maceradan sonra burada kimseyi bulamazsak çok fena olacak."

İhtiyar adam, "Doğru," diye homurdandı. "Fakat evde insan olsaydı sesimizi duyarlardı. Senin sardalya kutusu kâfi miktarda gürültü yapıyor. Sen bir de korna çal bakalım."

Ellery kornaya bastı. Kornanın sesi pek tatsızdı, ölüleri bile diriltebilecek cırlak bir sestir bu. Sonra iki adam mahzun bir tavırla beklemeye başladılar. Karşılarındaki cansız taş yığınından bir ses çıkmadı.

Ellery ümitsiz bir edayla, "Galiba," diye söze başladı. Fakat birdenbire duraladı. "Bir şey duymadın mı?"

Müfettiş Queen feryat etti. "Çekirgenin biri sevgilisini çağırıyor. Ondan başka bir şey duymadım... Peki, şimdi ne yapacağız? En akıllımız sensin. Haydi bakalım kendini göster. Bizi bu felâketten nasıl kurtaracaksın görelim."

Ellery, "Zaten kâfi derecede üzülüyorum," diye içini çekti. "Bir de sen üstüme varma. Bugün pek akıllıca davranmadığımı itiraf ederim."

İhtiyar adam sıkı sıkı perdesüsüne sarıldı. Bir taraftan da titriyordu. Kolay kolay korkmayan tecrübeli Müfettiş bu ıssız yerde saçlarının dimdik olduğunu hissediyordu. Aklına türlü türlü hortlak hikâyeleri gelmekteydi. Bunlardan kurtulmak için lezzetli yemekleri düşünmeye başladı.

Ellery, arabanın gözünden elektrik fenerini alıp eve doğru yürüdü. Taş basamakları çıkıp, tahta döşeli verandadan geçti ve elindeki lâmbayla sokak kapısını araştırmaya başladı... Gayet sağılam, yüksek ve biçimsiz kapıydı bu. Ellery olanca gücüyle kaim meşe kapıya vurdu.

Bir taraftan da kendi kendine, "Bu tıpkı bir kâbusa döndü," diye homurdanıyordu. "O yangından güç belâ kurtulduktan sonra eli boş dönmek olur mu? Zaten... Başımıza gelenlerden sonra karşıma bir Drakula bile çıksa sevineceğim.., Mamafih bu kasvetli ev bana Drakula'nın vampir yuvasını da hatırlatmıyor değıl!"



Kolu iyice yorulana kadar vurdu, vurdu. Fakat içeride çıt çıkmıyordu.

Müfettişin sabrı tükenmişti. "O kapıyı çalıp boş yere kendini yorma... Gel, buradan gidelim."

Ellery bitkin bîr tavırla geri çekilerek, elektrik lâmbasını verandaya tuttu. "Ne kasvetli bir ev... Gidelim mi?... iyi ama nereye gideceğiz?"

— "Ne bileyim ben? Aşağı inip fırınlanmak daha iyi galiba. Hiç olmazsa orası sıcaktı."

Genç adam, "Katiyen olmaz," diye cevap verdi. "Bavuldan battaniyeyi çıkarıp şurada yatacağım. Aklın varsa sen de öyle yaparsın baba."

Sesi ıssız yerde akisler yaparak dağıldı. Sonra birdenbire evin kapısı ağır ağır açıldı ve bir ışık huzmesi verandayı aydınlattı.

Eşikte bir adanı belirdi.

## 2. O NESNE

Ellery, kapıdaki silueti görür görmez, gayriihtiyari bir iki adım geriye gitti. Bir taraftan da elindeki fenere sıkıca yapışmıştı. En ümitsiz anında böyle bir mucize ile karşılaşan Müfettiş ise sevincinden âdeta inliyordu. Heyecanla arabadan atlayıp koşarak eve yaklaştı.

Holün ışığı çok fazla olduğu için kapıdaki adamın yüzünü seçmeye imkân yoktu. Ellery durduğu yerden tavandan sarkan lâmbayı, yerdeki halıyı, büyük bir tabloyu ve kaba masanın bir ucunu görebiliyordu.

Ellery hafifçe öksürerek, "İyi akşamlar," diye söze başladı.

— "Ne istiyorsun?"

Siluetten gelen sese şaşmamak kabil değildi. Bu ancak çok yaşlı bir adama ait olabilirdi. Üstelik de bu sesteki kini sezmeye imkân yoktu. Ellery, hayretle gözlerini kırıştırdı. Arkadan gelen kuvvetli ışıktaki adamın kollarının vücuduna göre çok uzun olduğunu fark etti. Başında da pek az saçı vardı.

Ellery'nin arkasından bu sefer de Müfettiş'in sesi duyuldu. "İyi geceler... Sizi gecenin bu saatinde rahatsız etmek istemezdik... Fakat—" Adamcağzın gözleri holdeki eşyalara takılmıştı. Arzuyla içini çekerek devam etti. "Başımız bir derde girdi de... Bu yüzden..."

İhtiyar, "Ne olacak?" diye homurdandı.

Baba oğul ümitsiz ümitsiz birbirlerine baktılar. Böyle karşılanacaklarını hiç de tahmin etmemişlerdi.

Ellery yalandan güldü. "Çaresiz buraya geldik. Her halde bu hususî bir yol olmalı. Lâkin, başa çıkamadığımız bir vaziyet karşısında kalınca—"

Gözleri karanlığa alıştığı için adamı daha iyi seçebiliyorlardı. Yabancı tahmin ettiklerinden daha da yaşlıydı. Yüzü renksiz, buruşuk bir parşömene dönmüştü. Son derecede suratlıydı. Küçük siyah gözleri

garip bir ışıkla parlıyordu. Sırtında da evde dokunduğu belli olan acayip bir elbise vardı. Bu kadavraya benzeyen vücudunu büsbütün ortaya çıkarmaktaydı.

İhtiyar hırsla, "Burası otel değil!" diye bağırarak kapıyı yüzlerine vurmaya kalktı.

Dişlerini sıkan Ellery babasının da söylenmeye başladığını duydu. "Vaziyeti galiba anlamıyorsunuz. Burada sıkışıp kaldık. Gidebileceğimiz bir yer yok."

Kapı hafifçe aralandı. İhtiyar sert bir sesle, "Osquewa on beş, yirmi kilometre ötede," diye cevap verdi. "Arrow'a giden tek yol aşağıda. Biraz gidince sağa dönersiniz. Oradan da doğru Osquewa'ya çıkarsınız. Hem kasabada bir de han var."

Müfettiş feryat etti. "Çok teşekkür ederim. Yürü Ellery. Böyle bir yeri ilk defa görüyorum. Aman Yarabbi. Ne domuz herif!"

Ellery ümitsizlikle atıldı. "Derdimizi anlatamadık, efendim. O yoldan gitmemize imkân yok. Alevler her tarafı kaplamış."

Kısa bir sessizlikten sonra kapı iyice açıldı. Adam şüpheyle, "Yangın mı var?" diye sordu.

Ellery, elini kolunu sallayarak izaha başladı. "Her taraf yanıyor... Alevler bütün yolu sarmış... Aşağıda kalan tepeler dumandan gözükmüyor. Meşhur Roma yangını bunun yanında bir kamp ateşinden farksız kalır. Civarına bile gitmeye imkân yok..." Bir taraftan da lezzetli yemekleri ve sıcak suyla yapacağı banyoyu tahayyül ediyordu. İcini çekerek dikkatle adama baktı. Sonra gururunu bir tarafa bırakıp çocuk gibi gülümsedi. "İçeriye girebilir miyiz?..."

— "Şey..." Adam uzun uzun çenesini kaşıdı. Akıbetleri onun ağzından çıkacak tek kelimeye bağlıydı. Saniyeler geçerken, Ellery vaziyeti bütün teferruatıyla anlatmadığına pişman oldu. Bu adamın taştan daha sert olan kalbini yumuşatabilmek için acıklı birkaç hikâye uydurmak lâzım geldiğine kaniydi.

Nihayet ihtiyar küfreder gibi, "Burada bekleyin," diye homurdandı. Kapıyı baba-oğulun yüzüne vurup kayboldu.

Müfettiş Queen birdenbire patladı. "Allahın belâsı herif! Ömründe böyle bir şey duydun mu? Bir de misafirperverlik hakkında—"

Ellery, "Sus," diye fısıldadı. "Biraz gülümsemeye çalış. Galiba dostumuz geri geliyor."

Fakat kapı açılınca karşılarında başka birini buldular. Bu, âdeta başka dünyaya mensup bir insandı. Uzun boylu, geniş omuzlu adam onlara tatlı tatlı gülümsedi. "İçeriye buyrun," dedi. Sesi de gayet dostçaydı. "Uşağım Bones'in terbiyesizliğinden dolayı sizden özür dilemem lâzım. Burada gece ziyaretçilerine pek itimat edemiyoruz... Hakikaten çok üzüldüm... Dağ yolunda yangın mı çıkmış?... İçeriye buyrun... Rica ederim buyrun."

İhtiyarın aksiliğinden sonra bu iltifat Queen'leri pek şaşırtmıştı. Sanki rüyadalarmış gibi içeriye girdiler. Tüvit elbiseler giymiş olan uzun boylu, nazik adam gülümseyerek kapıyı örttü.

Aydınlık hol sıcaktı. Ellery, bir ara duvardaki tabloya bir göz attı. Bu, Rembrandt'ın meşhur "Anatomy Dersi"nin bir kopyesiydi. Ev sahibi kapıyı kapatırken genç adam hole bu Hollandalı kadavranın iç uzuvlarını gösteren resmin neden asılmış olduğunu düşündü. Birdenbire sırtının ürperdiğini hissetti. Sonra yan gözle gayet nazik tavırlı, yakışıklı ve uzun boylu adama bakarak, soğuk aldığı için titrediğine hükmetti.

Belki de adam operatördü...

Babası ise duvardaki tablonun manasıyla meşgul değildi. Müfettiş etrafı koklayıp hafif hafif yalanıyordu. Evet, kızaran domuzun mis gibi kokusu her tarafı kaplamış..

Kendilerine kapıyı açan canavar da ortada yoktu. Her halde karanlık bir köşeye çekilmiş, gece ziyaretçilerine karşı duyduğu kini unutmaya çalışıyordu.

Şapkalarını çıkarıp holden geçerlerken sağ taraftaki açık kapıdan odaya bir göz attılar. Orada hiç ışık yoktu. Sadece gökteki iri yıldızlar odayı hafifçe aydınlatmaktaydı. Galiba ev sahibi onları içeriye alırken biri de bu odanın perdelerini açtı. Belki de bunu Bones yapmıştı. Fakat o sırada birkaç kişinin fısıldaşarak konuştuğunu duyan Ellery buna pek ihtimal vermedi Seslerden odadakilerden birinin kadın olduğunu anlamıştı.

Acaba neden karanlıkta oturuyorlardı? Ellery tekrar sırtının ürperdiğini hissetti. Bu evde esrarengiz bir şeyler vardı. Ama bunları düşünmeye lüzum yoktu ki... Mühim olan şey yemek yeme ümidiydi.

Uzun boylu adam sağ taraftaki açık kapıya hiç aldırma di. Önden yürüyüp koridora saptı ve sol taraftaki bir kapıyı açtı. "Buraya buyrun." Bu geniş oda evin sol tarafına düşüyordu. Önünde geniş bir teras vardı. Büyük bir mermer şömine hemen dikkati çekmekteydi. Rahat koltuklar, abajurlar, yerdeki küçük halılar ve beyaz bir ayı postu, kalın perdeler burasının oturma odası olduğunu gösteriyordu. Fakat duvardaki tablolar, kitaplara ve tatlı renkli ışığa rağmen odada kasvetli bir hal vardı. İçerisi boştu!...

Uzun boylu adam, "Lütfen oturun," dedi, "Pardesülerinizi de çıkarın. Biraz rahat edin... Sonra konuşuruz." Gülümseyerek, çingırağın kordonunu çekti. Ellery sinirlenmeye başlamıştı. Bu adam sebepsiz yere durmadan gülüyordu,

Fakat Müfettiş'in böyle şeylerle meşgul olacak hali yoktu. Hemen koltuğun birine oturup, içini çekerek, kısa bacaklarını uzattı. "Ah, ne rahat... İnsan yorgunluğunu biraz unutuyor."

İriyatı adam, "O buz gibi dağ havasından sonra ısınmak hoştur," diye gülümsedi. Ayakta duran Ellery biraz şaşırılmıştı. Aydınlighta adamın yüzü hiç de yabancı gelmemişti. Kırk beş yaşlarında, güçlü, kuvvetli bir erkekti, Çok sarışın olmasına rağmen Fransıza benziyordu, îriyatı ve yakışıklı bir adamdı, Derin bakışlı gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Uzun parmaklı, kocaman ellerini de durmadan sallıyordu.

Müfettiş de tebessüm etti. "Başlangıçta fazla sıcaktı... Canımızı zor kurtardık." Hayatından memnun gözüküyordu.

İriyatı adam kaşlarını çatı. "Demek o kadar feci? Çok üzıldüm .. Yangın demiştiniz değil mi?.., Ah! Bayan Wheary!"

Siyahlar giymiş, beyaz önlüklü şişman bir kadın kapıda belirdi. Ellery, onun yüzünün bir hayli solgun olduğunu gördü. Üstelik kadının bir şeyden korkmuş gibi de bir hali vardı.

Kadın, bir mektep talebesi gibi kekeliyordu, "Si— siz mi çağırdınız, Doktor?"

— "Evet. Beylerin paltolarını al. Biraz da yiyecek bir şeyler hazırla," Kadın sessizce başını sallayıp, şapkaları ve

Müfettişin pardesüsünü alıp kayboldu.

Ev sahibi, "Her halde iyice acıkmışsınızdır?" diye devam etti, "Yemek yememiş olsaydık, size daha iyi bir şeyler ikram ederdik."

Ellery kendini tutamayıp inledi, "Yamyamlığa başlayabilecek hale geldik."

Adam neşeyle güldü. "Bu kötü karşılaşmadan sonra birbirimizle tanışsak! Ben John Xavier..."

Ellery, "Ya!" diye bağırdı. "Tevekkeli yüzünüz bana hiç de yabancı gelmedi. Gazetelerde resminizi çok gördüm. Zaten, holün duvarındaki Rembrandt'ı farkedince evde bir doktor olduğunu anlamıştım." Gülümsedi. "Doktoru hatırlıyorsun, değil mi baba?" O anda hayatından pek memnun oları Müfettiş hemen tasdik etti. Hoş ne söylenirse söylensin, bunu tasdik edecek haldeydi. "Bizim adımız da Queen, Doktor Xavier. Baba ile oğuluz.."

Doktor Xavier bir iki nezaket cümlesi mırıldandı. Müfettişe de "Bay Queen" diye hitap ediyordu. Baba oğul göz göze geldiler. Demek ki ev sahibi onun polis müfettişi olduğunu bilmiyordu. Ellery'nin gözleri babasını ikaz eder gibiydi. Müfettiş başını salladı. İşinden bahsetmesinin lüzumu yoktu, İnsanlar, umumiyetle polis hafiyelerinden hoşlanmıyorlardı.

Doktor bir deri koltuğa yerleşip, sigara çıkardı. "Kâhyamın yemek hazırlamasını beklerken bana şu yangından bahseder misiniz?..," Adamın o hafifçe dalgın hali geçmemişti. Fakat sesinde acayip bir şeyler gizliydi;

Müfettiş yangını, en korkunç teferruatına kadar anlattı. Ev sahibi gayet nazik bir tavırla dinliyor ve arada sırada da tasdik eder gibi başını sallıyordu. Gözleri rahatsız olan Ellery cebinden gözlüğünü çıkarıp, camlarını sildikten sonra çabucak taktı. O ara babası, "Vaziyeti soruşturmak lâzım. Doktor bey," dedi. "Telefonunuz var mı?"

— "Yanınızdaki masada duruyor. Bu vadiden, Arrow'a çekilmiş olan hatta bağlıdır."

Müfettiş ahizeyi kaldırıp Osquewa'yi aradı. Uzun müddet uğraştıktan sonra santrali buldu. Başta, Şerif, Nahiye Müdürü ve Belediye azaları olmak üzere bütün Osquewa'lılar yangını söndürmek üzere seferber olmuşlardı. Geride sadece telefon memuru kalmıştı. İhtiyar adam gayet ciddî bir tavırla telefonu kapattı. "Galiba yangın bir hayli büyük... Dağın eteklerini tamamiyle sarmış. Civardaki bütün kadın ve erkekler bunu söndürmeye çalışıyorlarmış, Doktor."

Doktor Xavier, "Aman Yarabbi!" diye mırıldandı; Nezaketinden eser kalmamıştı. Kalkıp telâşlı telâşlı dolaşmaya başladı.

Müfettiş arkasına yaslandı. "Galiba burada kalacağız, Doktor... Hiç olmazsa bu gece."

Ev\_sahibi adaleli elini salladı. "Ha o mu? Tabîî. Şartlar normal bile olsaydı, sizi bırakmazdım." Kaşlarını çatıp, dudağını ısırıldı. "Bu iş gittikçe—" Sonra birden sustu.

Ellery'nin kafası iyice karışmıştı. Altına hissi bu evde garip hâdiselerin cereyan ettiğini haber vermekteydi. Bir taraftan da yatıp uyumayı arzu ediyordu. Hattâ açlığını ve yangını bile unutmuştu. Gözlerinin kapanmasına mâni olamıyordu. Bir ara doktorun heyecanlı bir sesle kuraklıktan... ve... âni bir alevlenmeden bahsettiğini duydu... Sonra kendinden geçti.

Ellery, müthiş bir suç hissiyle uyandı. Bir kadın titrek bir sesle, "Müsaade ederseniz..." diyordu. Ayağa fırlayınca koltuğun yanında bir tepsıyla bekleyen Bayan Wheary'yi gördü.

Kıpkırmızı kesilerek, "Affedersiniz Doktor," diye kekeledi. "Kabalık ettim.,. Fakat o uzun araba yolculuğu ve yangın—"

Ev sahibi hafifçe güldü. "Babanızla gençlerin bedenî yorgunluklara dayanamadıklarını konuşuyorduk. Üzülecek bir şey yok, Bay Ellery. Ellerinizi yıkamak isterseniz..."

Ellery, aç, aç tepsiyi baktı. "Kabilse, rica edeceğim..." Midesindeki boşluğu şiddetle hissediyordu. Neredeyse soğuk yiyeceklerle dolu tepsiyi olduğu gibi yutacaktı.

Doktor Xavier onları koridora çıkardı. Birlikte sola dönüp halı kaplı merdivenleri çıktılar. Her halde o katta yatak odaları bulunuyordu. Sadece sahanlıkta bir ışık yandığı için hol iyice loştu. Bütün odaların kapıları kapalıydı ve sanki bir mezarlığa gelmişler gibi ses seda çıkmıyordu.

Ev sahiplerinin peşinden giderlerken Ellery babasının kulağına eğilip, "Aman," diye fısıldadı. "Tam cinayet işlenecek bir yer. Hattâ rüzgârın sesi bile ölüm marşına benziyor... Bu akşam bütün hortlaklar faaliyette."

Müfettiş omzunu silkti. "Rüzgârı da hortlakları da sen dinle oğlum. Bu gece hayaletler sürü halinde gelseler bile, gene kılım kılmıdamaz. Burası benim için peri padişahının sarayından farksız. Cinayet ha? Sen aklını kaçırmışsın. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev burası."

Ellery sıkıntılı, sıkıntılı, "Çok daha güzellerini gördüm," diye mırıldandı. "Zaten sen tamamıyla hislerine bağlı bir insansın... Ah Doktor! Lütfettiniz."

Doktor Xavier bir kapıyı açmıştı. Çok geniş bir yatak odasına girdiler. İki kişilik karyolanın ayak ucuna Queen'lerin bavulları konulmuştu.

Doktor, "Teşekküre lüzum yok," dedi. Fakat bunu, nazik bir ev sahibine has bir tarzda içten gelerek söylememiş, bilâkis dalgın dalgın mırıldanmıştı. "Aşağıda yangın varken nereye gidebilirsiniz? Bu civarda başka ev yok, Bay Queen... Siz aşağıda istirahat ederken, Bones'e eşyalarınızı yukarıya taşıması için emir vermek cüretinde bulundum... Bones garip bir isim değil mi?... Onu seneler evvel bulup yanıma aldım. Bana çok bağlıdır. Biraz haşin olmasına rağmen iyi bir insandır. Bones arabanızla da meşgul olacak. Bu kadar yüksekte fazla rutubet olduğu için otomobiller dışarıda kalınca mahvoluyorlar. Bir garajımız var... Tuvalet şurada... Umumî banyo da sahanlığın arka tarafında... Şimdi sizleri yalnız bırakayım." Tebessüm ederek çıktı, kapıyı da usulca kapadı.

Yıkayıp, saçlarını taradıktan sonra üstlerini de süpürüp, karanlık koridora çıktılar. Ellery titremeye başladı. "Şimdi ne yapacağız? Aşağıya atlamamız mı lâzım? Bu evin esrarengiz havasını göz önüne alıp, kibar bir misafir olduğumu ispat etmek için, kimseyi rahatsız—" sözünü bitiremedi.

Müfettiş, "Aman Allahım!" diye fısıldadı. Olduğu yerde kalakalmış, Ellery'nin kolunu da sıkı sıkı yakalamıştı. Yüzü bembeyaz kesilmiş, çenesi uzamıştı. Korkuyla aşağıya holdeki bir şeye bakıyordu.

Zaten sinirleri iyice gerilmiş olan genç adam hemen döndü. Tüylere diken diken olmuştu. Fakat ortada anormal bir şey göremedi. Koridor biraz evvelki gibi karanlık ve boştu. Sonra bir kapının hafifçe kapandığını duydu.

Babasının korkudan takallûs etmiş yüzüne bakarak, "Ne var, Allah aşkına?" diye sordu.

Müfettişin gergin vücudu yumuşadı. İçini çekerek, titreyen elini ağzına götürdü. "Ellery, ben... ben... benim gördüğümü sen—"

Arkadan akseden ayak seslerini duyunca ikisi birden zıpladılar. Kocaman ve şekilsiz bir mahlûk arkalarından hücum etmek üzereydi. Kor gibi yanan iki göz... Fakat karanlıklardan çıkıp yaklaşınca onun Doktor Xavier olduğunu gördüler.

Doktor, gayet nazik bir tavırla misafirlerinin koluna girdi. "Demek hazırsınız?" Operatörün sesi son derece tabîî ve rahattı. Halbuki Müfettiş'in halini ve buna sebebiyet veren 'nesneyi' onun da görmüş olması lâzımdı. Sonra baba-oğulun heyecanlı fısıltılarını da duyduğu muhakkaktı. Fakat, gayet sakin bir edayla konuşuyordu. "O halde aşağıya inelim. Bayan Wheary'nin hazırladığı kahvaltıyı yemeğe hazırsınız değil mi?"

Merdivenleri inerlerken Ellery göz ucuyla babasına baktı. Dudaklarının hafifçe titremesi hariç, yaşlı adamın biraz evvel korktuğunu gösterecek bir şey yoktu. Fakat kırçıl kaşlarının arasında derin bir çizgi hâsıl olmuştu. Bütün iradesini kullanarak dimdik yürüyordu.

Ellery, hafifçe başını salladı. Heyecanlandığı için bütün uykusu kaçmıştı. Acaba bilmeyerek nasıl bir yere düşmüşlerdi?

Rahatlayıp, uyuyabilmesi için üç meseleyi halletmesi lâzımdı. Babasının o âni korkusuna ne sebep olmuştu? Doktor, karanlıkta kendi kapılarının önünde neden geziniyordu? Sonra Doktor'un Ellery'e dokunan kolu kazık gibi sertti. Sanki adam ölmüş ve bütün vücudu da katılmıştı! Bunun da sebebinin arılamak lâzımdı.

### 3. ACAYİP İNSANLAR

İşin fenası, baba oğul baş başa kalıp birbirlerine korkularını anlatacak bir fırsat bulamadılar. Bayan Wheary'nin sessiz sedasız getirdiği jambonlu sandviçlerle, böğürtlenli tatlıyı yiyip sıcak kahveyi içerken rahatça konuşabilirlerdi. Fakat doktor yanlarından bir an ayrılmamış ve Bayan Wheary'yi çağırıp tekrar sandviç ve çay getirmesini söylemişti.

Ellery, sandviçleri yerken bir taraftan da doktoru gözetliyordu. Doktor Xavier bir şarlatan veya ancak kanlı hikâyelerde raslanılan meşum tiplerden biri değildi. Bilâkis, kültürlü, yakışıklı ve nazik bir insandı. Fakat, bu arada ev sahiplerinin gizlemeye çalıştığı bir şey mevcuttu... Ellery, kafasını yormasına rağmen babasının yukarıda neden korkmuş olduğunu bulamadı. Kendi kendine, "Aman Yarabbi," dedi. 'Hani o ilim adamlarının yarattığı canavarlardan birini görmüş olmasın?' Fakat bu kadarı da fazlaydı doğrusu. X; meşhur bir operatördü. Üstelik bilinmeyen usullerle ameliyatlar yaparak yeni sabalar açmıştı. Onu Doktor Moreau'nun yerine koymak saçma okudu.

Babasına bir göz attı. Müfettiş ağır ağır tatlısını yiyordu. Korkusu geçmişti. Fakat bunun yerini saklamaya çalıştığı bir dikkat almıştı.

O arada Ellery başka bir şeyi de fark etti. Koridordan gelen ışık kuvvetlenmişti ve bir müddet evvel fısıltılar duyduğu yerden şimdi konuşmalar aksediyordu. Sanki bir perde kalkmış, doktor da telepati yoluyla o fısıldayan insanlara normal hareket etmelerini söylemişti.

Doktor Xavier boşalan tepsilere bir göz atıp gülümsedi. "Yemeğinizi bitirdinizse, diğerlerinin yanına gidelim."

Müfettiş gayet masum bir tavrıyla sordu. "Diğerleri mi?" Sanki bu evde başka insanlar olduğunu fark etmemiş gibi duruyordu.

— "Tabii... Erkek kardeşim, karım, asistanım... Burada araştırma yapıyorum da... Evin arka tarafına mükemmel bir lâboratuvar yaptırdım. Sonra bir—" Adam bir an tereddüt etti. "Bir de misafirim var. İstirahata çekilmek için biraz erken değil mi?" Susup bekledi. Belki de Queen'lerin "Diğerleri" ile tanışma zevkinden vazgeçip uyumaya kalkacaklarını ummuştı.

Fakat Ellery hemen, "Kendimize geldik, değil mi baba?" diye atıldı. Müfettiş vaziyeti anlayıp başını salladı. "Hiç uykum yok. Zaten eskisi gibi insanlarla ahbaplık etmek pek zevkli olacak."

Doktor tasdik etti. "Evet... Evet... Haklısınız." Fakat sesinden hoşnutsuzluğu belliydi. "Bu tarafa buyrun." Odadan çıkıp koridoru geçerek tam karşı tarafa gelen kapıda durdular. Ev sahibi tokmağı tutup mütereddit bir tavrıyla yüzlerine baktı. "Size vaziyeti izah etmem lâzım—"

Müfettiş dostça bir edayla, "Hiç lüzum yok," diye cevap verdi.

— "Fakat, öyle sanıyorum ki... Her halde bu akşamki halimiz size biraz garip gelmiştir." Gene tereddütle sustu. "Lâkin burası o kadar ıssız bir yer ki.., Üstelik sokak kapısını vurmanız evdeki hanımları biraz telâşlandırdı... Onun için Bones'i yollamayı uygun bulmuştuk."

Ellery hemen müdahale etti. "İzaha hakikaten hiç lüzum yok." Doktor başını önüne eğip kapıya döndü. Her halde verdiği izahatın pek saçma olduğunu o da fark etmişti. Ellery birdenbire bu yakışıklı, iriyarı adama acıdı. Onun canavar yaratmakla filân arakası yoktu. Doktor son derecede yumuşak bir insandı. Her halde onu üzen başka birine ait bir meseleydi. Sonra bu inanılmayacak kadar korkunç bir hâdise değil, sadece üzücü bir dertti.

Müzik ve oyun salonu olarak kullanıldığı anlaşılan bir salona girdiler. Büyük bir kuyruklu piyano bir köşeyi boydan boya kaplamıştı. Koltuklar ve gece lâmbaları zevkli bir şekilde bunun etrafına dizilmişti. odanın diğer kısmında türlü türlü masalar bulunmaktaydı. Briç, satranç, dama, tavla, pingpong ve hattâ bilardo masası bile vardı. Odanın girdiklerinden maada üç kapısı daha olduğu görülüyordu. Biri sol taraftaydı, bir diğeri hole açılıyordu. Zaten içeriye girdikleri zaman fısıltıları orada duymuşlardı. Bir de karşıya gelen duvarda yarı aralık bir kapı vardı. Ellery dikkatle bakınca oradan kütüphaneye geçildiğini anladı. Öndeki terasa da bir sürü camlı kapı açılıyordu...

Ellery etrafına göz attıktan sonra kenarda oturan dört kişiyle alâkadar olmaya başladı.

Bu dört kişi de tıpkı Doktor Xavier gibi telâş içindeydiler. Fakat erkeklerin heyecanı kadınlarınkinden daha fazla belli oluyordu. İki adam da ayağa kalkmıştı... Nedense bir türlü Queen'lerin yüzüne bakamıyorlardı. Sarışın, geniş omuzlu ve derin bakışlı olanı muhakkak Doktorun kardeşiydi. Genç adam, heyecanını belli etmemek için yeni yakmış olduğu sigarasını tablaya bastırıp söndürdü. Diğeri, mavi gözlü, ince yüzlü, dört köşe çeneli, kumral saçlı genç bir adamdı. Parmakları kimyevi maddelerden lekelenmişti. Baba-oğul yaklaşırlarken, ayağını birkaç defa yere sürttü ve birdenbire kıpkırmızı kesildi.

Ellery, içinden, "Asistan yakışıklı bir genç," diye düşündü. "Diğerlerinin sırrını o da saklıyor... Fakat bundan hiç de memnun değil galiba."

Kadınlar, hemcinslerine has soğukkanlılıkla, heyecanlarını hiç belli etmediler. Bunlardan biri gençti. Diğerrinin yaşını ise tahmin etmeye pek imkân yoktu. Genç olanı boylu boslu, parlak kahverengi gözlü, şirin bir kadındı. Kendisini idare etmesini çok iyi bildiği halinden anlaşıyordu Gayet sakin bir tavrıyla

oturmuş, ellerini de kucağına koymuştu. Hattâ, hafif hafif de gülümsüyordu. Sadece endişe dolu gözleri onu ele veriyordu.

Diğeri hakikaten alâka çekecek bir tipti. Koltukta otururken bile uzun boylu olduğu anlaşıyordu. Siyah gözlerinden gururu okunmaktaydı. Kuzguni siyah saçlarında gümüş teller gözüküyordu. Son derece pürüzsüz esmer cildinde pudradan eser yoktu. Etrafindakileri kolaylıkla idare edecek bir kadındı Otuz beş veya elli yaşında olabilirdi Ellery, onun son derece ateşli bir mizacı olduğunu hissetti. Nefret ettiği zaman tehlikeli, sevdiği zaman öldürücü olabilen bir kadın! Bu tip insanlar karakterleri icabı gayet canlı olurlardı. Halbuki o âdeta büyülenmiş gibi duruyordu. Siyah gözlerini Müfettişle Ellery'nin arasında bir noktaya dikmişti... Ellery ona bakmaktan vazgeçti, kendini toplayarak gülümsedi.

Pek acayip bir tanışma oldu bu. Doktor Xavier, siyah gözlü kadına dönerek, "Sevgilim," dedi. "Çapulcu zannettiğimiz centilmenleri sana takdim edeyim." Sonra hafifçe güldü. "Bayan Xavier... Bay Queen. Bay Queen'in oğlu, Ellery Queen." Kadın o sırada bile yüzlerine bakmadı. Yan gözle onları süzüp terbiyeli bir tavırla tebessüm etti. "Bayan Forrest, sizlere bahsettiğim misafir."

Genç kadın hemen, "Memnun oldum," diye atıldı. Acaba o sırada doktorun gözlerinde ikaz edici bir ifade mi belirmişti? Kadın gülümsedi. "Kabalığımızı affedin. Çok pis bir gece... Üstelik biraz da şaşırdık." Titredi. Bunun yapmacık olmadığı belliydi.

Müfettiş de nazık bir tavırla cevap verdi. "Sizi katiyen kabahatli bulmadık. Böyle bir yerde insanın kapısını yumruklamak hiç de hoş değil. Fakat oğlum aklına geleni yapmaya alışmış keratanın biridir."

Ellery tebessüm etti. "Babam beni gayet iyi tanıttı."

Hepsi birden güldüler ve tekrar sessizlik oldu.

Operatör, "Ha... Kardeşim Mark Xavier," diye mırıldandı. Eliyle de uzun boylu sarışın adamı işaret etmekteydi. "Meslek arkadaşım Doktor Holmes." Genç adam zoraki bir tavırla tebessüm etti. "İşte hepimiz tanıştık. Oturmaz mısınız?" Birer iskemle bulup yerleştiler. "Bay Queen'le oğlu buraya isteyerek gelmemişler... Vaziyet onları mecbur etmiş."

Bayan Xavier ilk defa dönüp Ellery'nin yüzüne baktı. "Yoksa yolunuzu mu kaybettiniz?" Kadının sesi bir kadife kadar yumuşaktı.

Doktor, "Hayır sevgilim," diye cevap verdi. "Sakın telâşlanma... Fakat aşağıda bir orman yangını başlamış... Onlar Canada'dan dönüyorlarmış... Kendilerini korumak için Arrow yoluna sapmışlar."

Hepsi bir ağızdan bağırdılar. "Yangın mı?" O zaman Ellery hakikaten şaşırmış olduklarını anladı. Demek vaziyeti yeni duyuyorlardı. Bu suretle aralarındaki yabancılık bir müddet için kayboldu. Müfettişle, Ellery başlarına gelenleri anlatıp, suallere cevap verdiler. Doktor Xavier bir kenarda oturmuş, nazık bir tavırla gülerek konuşulanları dinliyordu. Sonra, herkes sustu ve Xavier birdenbire kalkıp camekânlı kapılardan birine giderek dışarıya baktı. O ara unutulmuş olan hâdise tekrar akıllarına gelmişti her halde. Bayan Xavier dudağını ısırtıyor, Bayan Forrest de pembe tırnaklarını tetkik ediyordu.

Operatör hemen vaziyete müdahale etti. "Haydi, böyle surat asmaktan vazgeçin..." Demek hallerini o da fark etmişti. "Her halde pek mühim bir şey değildir. Kısa bir müddet için yol kapanmış. Hepsi o kadar. Her sene bir yangın olur zaten. Geçen senekini hatırladın mı, Sarah?"

"Hatırlamaz olur muyum." Bayan Sarah Xavier kocasına anlaşılmayan bir ifadeyle baktı.



Ellery, bir sigara yakarak, "Daha tatlı şeylerden bahsetsek nasıl olur?" diye sordu. "Meselâ Doktor Xavier'i ele alalım."

Operatör kızardı. "Yok canım."

Bayan Forrest yerinden sıçrayarak, "Ne güzel fikir," diye bağırdı. "Evet, sizden bahsedelim doktor. Ne kadar meşhur, merhametli ve kabiliyetli olduğunuzu konuşalım. Günlerdir bu bahsi açmak için can atıyorum. Fakat, Bayan Xavier saçımı başımı yolar korkusuyla ağzımı açamadım."

Doktorun karısı soğuk bir tavırla baktı. "Rica ederim Bayan Forrest."

Genç kadın bir iki adım attı. "Oh! Çok affedersiniz." O kendisinden emin halinden eser kalmamıştı. Gözleri garip garip parlıyordu. "Galiba sinirlerim iyice bozuldu. Evde iki doktor olduğuna göre, belki bir teskin edici ilâç... Haydi, gel Sherlock!" Sonra Doktor Holmes'in koluna asıldı. Genç adam iyice şaşırılmıştı. "Kazık gibi durma. Gel bir şeyler yapalım."

Genç doktor, "Şey..." diye kekeledi. "Şey, ben..."

Müfettiş gülümsedi. "Sherlock mu? Acayip bir isim Doktor Holmes... Haa! Anladım."

Bayan Forrest gamzelerini göstere göstere güldü. "Tabî." Bir taraftan da genç adamın utanmasına aldırmadan sıkı sıkı kolunu tutmaktaydı. "Ona Sherlock Holmes diyorum. Asıl ismi Percival, veya öyle tatsız bir şey... Halbuki kendisi tıpkı Sherlock Holmes'e benziyor. Öyle değil mi sevgilim? Durmadan mikroskoplarla, pis ilâçlarla filân uğraşıyor,"

Kıpkırmızı kesilen Doktor Holmes, "Rica ederim, Bayan Forrest." diye mırıldandı

Operatör, asistanına sevgiyle bakarak gülümsedi. "Üstelik kendisi de İngiliz. Onun için bu isim fevkalâde uygun Bayan Forrest. Fakat siz biraz ileri gidiyorsunuz. Percival de bütün İngilizler gibi hassas Çocuğu hakikaten mahcup ediyorsunuz " .

Doktor Holmes, çabucak, "Hayır, hayır," diye bağırdı. Bayan Forrest genç adamı itip kollarını açtı. "Kimseler beni sevmiyor." Camlı kapıya gidip Mark Xavier'in yan durdu.

Ellery, "Aman ne. hoş," diye düşündü. "Bunları toplayıp sahneye çıkarmalı." Sonra genç asistana döndü. "Demek isminizin meşhur hafife Holmes'le karıştırılmasını, sevmiyorsunuz... Bazan aranızda bîr bağ olduğunu zannedebilirler."

Doktor Holmes kısaca, "Heyecanlı romanları sevmem," diye cevap verip yerine oturdu,

Operatör bir kahkaha attı. "Bu hususta Percivalle fikirlerimiz uymuyor. Ben cinayet romanlarına bayılırım. Belki biraz hakikatten uzak tarafları var, ama ziyam yok. Meselâ bir kitapta katilin boş enjektörle insanlara hava verip öldürdüğünü okumuştum. Halbuki işin aslında bu imkânsız bir şey. Mamafih bu beni hiç de rahatsız etmedi."

Doktor Holmes ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Bayan Forrest ise Mark Xavier'e hararetle bir şey anlatıyordu.

Ellery, romanlarındaki tıbbî hatalardan dolayı doktorlardan aldığı hakaret dolu mektupları hatırlayarak güldü. "Sizin gibi hataları affeden bir doktorla tanışmak çok zevkli bir şey... Demek sadece oyalanmak için okuyorsunuz? Bu oyun masalarına bakınca insan sizin her işin aslını öğrenmekten hoşlanan bir tip

olduğunuzu anlıyor."

— "Evet, bu bende şiddetli bir merak halinde. Cinayet romanlarında daima katili bulmaya çalışırım. Halbuki Fransız romanlarından hoşlanan karım, bu merakıma fena halde sinirleniyor... Her halde fark ettiniz, oyuna fazlasıyla düşkünüm. Her nevi oyuna... Ameliyat yaparken çok sinirlenirim... Yani sinirlenirdim demek istiyorum." Sesi birden değişti ve yüzü bir an bulutlandı. "Oyunlar beni sakinleştirir... Çoktandır bir ameliyathaneye girmedim... Anlayacağınız, işten çekildim..."

Eğilip karısının yüzüne baktı. Bayan Xavier buz gibi bir tavır takınmıştı.

Ellery, "Dış görünüşü soğuk olan ateşli bir kadın," diye düşündü.

Müfettiş bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı. "Sahi unutuyordum. Yolda gelirken sizin misafirinize rastladık."

Operatör, "Misafirimiz mi?" diye tekrarladı. Hayretle kaşlarını kaldırdı. Bayan Xavier kımıldandı. Bu hareketi tıpkı bir ahtapotun kıvrınmasını andırıyordu. Sonra eskisi gibi durgun bir hal aldı. Camlı kapının yanında konuşan Bayan Forrest'le Mark Xavier'in sesleri birdenbire kesildi. Sadece Doktor Holmes oralı olmamışa benziyordu. Kaşlarını çatmış, keten pantolonunun paçalarına bakıyordu.

Ellery hemen, "Evet," diye atıldı. "Cehennemden çıkıp yukarıya gelirken onunla karşılaştık. Eski bir Buick'e binmişti."

Ev sahibi sakın bir sesle itiraz etti. "Fakat bizim haberimiz yok..." Sonra susup gözlerini kıstı. "Çok garip."

Baba ile oğul birbirlerine baktılar. İhtiyar adam, "Neden?" diye sordu.

— "Çok garip. Nasıl bir adamdı?"

Ellery hemen tarife başladı. "Çok şişman olduğunu tahmin ediyorum. Patlak gözlü, çok kalın sesli bir adamdı. Omuzları fevkalâde genişti. Zannedersem, elli beş yaşında vardı."

Bayan Xavier tekrar kımıldandı.

Doktor sakın sakın, "Fakat bize hiç ziyaretçi gelmedi," diye mırıldandı.

Bu sefer Queen'ler şaşırdılar. Ellery hayretle baktı. "O halde buradan dönmüyordu. Fakat burada başka ev olduğunu bilmiyordum."

— "Burada bizden başka kimse yok. Sarah, sevgilim böyle birini gördün mü?..."

Kadın dolgun dudaklarını yaladı. Kendisiyle mücadele ettiği anlaşılıyordu. O siyah gözler şaşkınlık, şüphe ve kin doluydu. Nihayet hayret etmiş gibi bir sesle, "Hayır," dedi.

Müfettiş başını salladı. "Çok tuhaf. Halbuki bu yoldan geliyordu. Bu tepede akşam kimse olmadığına göre—"

Bir gürültü duyarak hepsi birden döndüler. Fakat mühim bir şey olmamıştı. Sadece Bayan Forrest pudrierini yere düşürmüştü, o kadar. Genç kadın doğruldu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Gözleri de garip garip parlıyordu. Neşeli, neşeli, "Biraz sonra da hortlaklardan bahsetmeye başlayacağız" diye

bağrdı. "Öyle tatsız bahisleri açmakta ısrar ederseniz, ben de iyice tatsızlık çıkarmasını bilirim. Etrafta şüpheli adamlar dolaşırken kendi kendime gidip yatamam. Bu akşam biriniz beni odama götürüp yatırın. Yani—"

Doktor Xavier sakın bir tavırla sordu. "Ne demek istiyorsunuz, Bayan Forrest? Yoksa bir bildiğiniz mi var?"

Ellery'le babası göz göze geldiler. Bu insanlar hep bir arada bir sırrı sakladıkları gibi ayrıca hepsinin de kendilerine mahsus gizli kapaklı işleri vardı galiba?

Genç kadın başını arkaya attı. "Bunu söylemek niyetinde değildim. Zaten mühim bir şey de yok..." Her halde bu mevzuu açtığı için kendisi de pişman olmuştu. "Neyse bu bahsi bırakalım da bir oyun oynayalım... Veya bir şeyler yapalım."

Mark Xavier hızla onlara yaklaştı. Gözlerinde kötü bir ifade vardı ve ağzı da bir çizgi halini almıştı. Kaba bir sesle.

"Buraya bakın, Bayan Forrest," dedi. "Bir şeye sıkıldığınız belli. Hiç olmazsa bunu biz de bilelim. Eğer civarda dolaşan bir adam varsa—"

Genç kadın sakın sakın cevap verdi. "Tabîî. Bütün mesele de burada zaten... İsrar ettiğiniz için anlatacağım. Fakat önceden özür dilemek isterim. Her halde işin izahı bu olacak: — geçen hafta... bir... bir şey kaybettim."

Ellery, herkesten fazla Doktor Xavier'in hayret ettiğini anladı. Sonra Doktor Holmes kalkıp küçük yuvarlak masaya giderek bir sigara aldı.

Operatör garip bir sesle, "Bir şey mi kaybettiniz?" dedi. Odada derin bir sessizlik oldu. Ellery ev sahibinin zorlukla nefes aldığı hissedyordu.

Bayan Forrest çekine çekine devam etti. "Onu — bir türlü bulamadım. Zannedersen bu geçen hafta cuma günü oldu. Önce bir yere bıraktığımı zannettim. Her tarafı aradım. Fakat bulamadım. Belki de kaybettim. Evet muhakkak kaybettim." Şaşkın şaşkın sustu.

Uzun müddet kimse bir şey söylemedi. Sonra Bayan Xavier sert bir sesle, "Buraya bakın yavrum," diye homurdandı. "Söylediklerinizin saçma olduğunu itiraf edin... Eşyanın çalındığını iddia ediyorsun değil mi?"

Bayan Forrest omuzlarını silkti. "Allahım! Beni zorla konuşturdunuz. Halbuki bundan hiç bahsetmeyecektim. Ya kayboldu, ya da Bay Queen'in bahsettiği adam bir fırsatım bulup odama girerek onu aldı. Başka birinin çalması imkânsız..."

Doktor Holmes, "Bu... Bu tatlı bahsi başka bir zamana bıraksak," diye kekeleydi.

Mark Xavier de, "Kıymetli bir şey miydi?" diye atıldı.

Genç kadın başını salladı. "Hayır... Hayır... Hiç kıymeti yoktu. Rehinciye götürseniz bir sent bile vermezdi. Eski bir hâtra... Gümüş bir yüzük."

— "Demek gümüş bir yüzük?" Operatör ayağa kalktı. Ellery onun yüzünün sararmış olduğunu fark etti. Adama bitkin bir hal gelmişti. "Sarah, haksızlık ettin. Bu evde hırsızlık edecek kimse yok sevgilim. Bunu sen de biliyorsun... Öyle değil mi?"

Bir an göz göze geldiler. Sonra adam başını eğdi. Kadın gayet tatlı bir sesle mırıldandı. "Bunu hiçbir zaman bilemezsin, şekerim."

Ellery'le babası seslerini çıkarmadan oturuyorlardı. Bu hırsızlık bahsi pek tatsız kaçmıştı. Ellery gözlüğünü çıkarıp camlarını silmeye başladı. Bu kadın da pek sıkıcı bir mahlûktu doğrusu!

Operatör kendini zorlukla topladı, "Hayır. Zaten Bayan Forrest de yüzüğün kıymetsiz olduğunu söyledi. Onun için hırsızlığı düşünmüyorum bile. Bunu ya düşürdünüz, veya bahsi geçen esrarengiz adamın bu işle bir ilgisi var."

Genç kadın minnetle, "Haklısınız doktor," diye fısıldadı. "Her halde öyle oldu."

Ellery lâfa karıştı. "Cesaretimi mazur görün." Hepsi dönüp soğuk soğuk baktılar. Hattâ Müfettiş bile kaşlarını çatı. Fakat genç adam oralı bile olmayarak sükûnetle gözlüğünü taktı. "Ortada garip bir vaziyet var. Bayat Forrest yüzüğünü cuma günü kaybettiğine göre esrarengiz ziyaretçi o zaman neredeydi?... Neyse bunu bırakalım. Yangın babamla bana mâni olduğu gibi onu da durduracaktır. O takdirde adam dağdan ayrılamayacağını anlayacaktır. Etrafta başka bir ev olmadığına ve yangın da şiddetle devam ettiğine göre..."

Bayan Forrest, "O halde geri dönecek," diye bağırdı.

Ellery başını salladı. "Bu son derece mâkul bir netice,"

Tekrar bir sessizlik oldu. Bayan Xavier birdenbire ürpermişti. Erkekler bile rahatsız bir edayla camlı kapılardan gözüken karanlık bahçeye baktılar.

Doktor Holmes, "Eğer hırsızsa..." diye mırıldandı ve sigarasını tablaya bastırarak söndürdü. Bir an operatörle göz göze geldiler 'e genç adamın kaşları çatıldı. "Bana kalırsa Bayan Forrest'in sözleri doğru. Geçen çarşamba günü ben de markalı yüzüğümü kaybettim. Hiç değeri olmayan bir şeydi. Zaten pek taktığım da yoktu. Fakat kayboldu işte..."

Kimsenin sesi çıkmıyordu. Ellery, onların yüzlerine bakarak bu terbiyeli insanların saklamaya çalıştıkları sırrı düşündü.

Sessizliği Mark Xavier bozdu. İriyarı adam hızla ilerleyince Bayan Forrest boş bulunup bağırdı. O hiç oralı bile olmadan ağabeyisine sokuldu, "John, bu akşam kapılan ve pencereleri sıkı sıkı kapattırırsan fena olmaz... iyi geceler." Hırsla kapıdan çıktı.

Ann Forrest'in konuşacak hali kalmamıştı. Doktor Holmes'le beraber özür dileyip ayrıldılar. Koridora çıkıp merdivenlere doğru giderlerken Ellery onların fısıfısı konuştuqlarını duydu. Bayan Xavier ise hâlâ Mona Lisa gibi esrarengiz bir tavırla gülümsüyordu.

Müfettişle oğlu da sıkıla sıkıla kalktılar. "Doktor, müsaade ederseniz biz de yatmaya çıkalım. Size ne kadar müteşekkîr olduğumuzu anlatmama imkân yok..."

Ev sahibi kuru bir sesle, "Rica ederim," diye cevap verdi. "Burada fazla adamımız yok. Sadece Bayan Wheary'le Bones hizmet ediyorlar. Onun için size odanızı ben göstereceğim."

Ellery hemen atıldı. "Buna lüzum yok. Nasıl olsa yolu biliyoruz. Çok teşekkür ederiz. İyi geceler Bayan Xavier—"

Doktorun karısı birdenbire ayağa kalkarak, "Zaten ben de yatmaya gidiyorum," dedi. Kadının boyu Ellery'nin tahmininden de uzundu. Saralı, derin derin içini çekti. "Yatmadan evvel istediğiniz bir şey varsa..."

Müfettiş gayet nazik bir tavırla cevap verdi. "Çok teşekkür ederiz. Bayan Xavier... Hiçbir ricamız yok."

Doktor, "Fakat Sarah," diye söze başladı. "Ben..." Susup ümitsiz bir tavırla omuzlarını silkti.

Kadın sert bir sesle çıkıştı. "Sen yatmayacak mısın John?"

Adam karısıyla göz göze gelmemeye çalışarak, "Zannetmiyorum, sevgilim," diye mırıldandı. "Lâboratuvarında çalışmak niyetindeyim. Hazırladığım 'Çorba'nın kimyevi reaksiyonunu görmek istiyorum."

— "Ya, öyle mi?" Kadın gene garip garip güldü. Sonra Müfettişle Ellery'ye döndü. "Buyrun gidelim..." Kapıdan süzüldü.

Baba ve oğul çekine çekine ev sahibine iyi geceler diledikten sonra kadının peşinden yürüdüler. Tam koridoru dönerlerken açık kapıdan operatörü gördüler. Adam hâlâ aynı yerde durmuş, üzgün bir tavırla kıravatının iğnesiyle oynuyordu. Âdeta çökmüş, birdenbire yaşlanıvermişti. Sonra ağır, ağır kütüphaneye doğru yürüdü,

Ellery yatak odasına girip ışığı yakar yakmaz babasına döndü. "Allah aşkına Doktor Xavier arkamızdan gelip bizi yakalamadan evvel koridorda ne gördün?" diye fısıldadı.

Müfettiş bir koltuğa çöküp ağır ağır kıravatını gevşetti. Oğlunun gözlerine bakmamaya çalışarak cevap verdi, "Onu ben de pek bilmiyorum. Her halde benim de sinirlerim bozuk!"

Ellery yüzünü buruşturdu. "Senin sinirlerin çelik gibidir. Bütün akşam sana bunu sormak için bekledim. O imarı adamcağz da bizi bir türlü yalnız bırakmadı."

Müfettiş kıravatını çözüp yakasını da açtı. "Bilmiyorum, çok tuhaf bir şeydi. Korkunç... Bunu bana başkası anlatsa hemen tımarhaneye telefon ederdim." İhtiyar adam titredi. "Aman Allahım! İnsana filân benzemiyordu!"

Ellery babasına bakakaldı. New York Polis Müdürlüğü'nde babası kadar tecrübeli bir polis memuru yoktu. Müfettiş birçok kanlı hâdiseleri tahkik etmiş, pek çok ceset görmüştü.

İhtiyar adam gülümsemeye çalışarak devam etti. "Bu... Bu tıpkı bir yengece benziyordu... Bir yengeç."

Ellery, ağzı açık bakakaldı. Sonra iki büklüm olup katıla katıla gülmeye başladı. "Hah, hah ha! Bir yengeç." Neredeyse katılacaktı.

Babası hiddetle, "Sus," diye homurdandı. "Bunun yengeç olduğunu iddia etmiyorum. Belki de iki deli akrobat veya güreşçi karanlık holde prova yapıyorlardı. Fakat tıpkı bir yengece benziyordu... Kocaman bir yengeç. Bir insan kadar büyük... Hattâ daha bile iriydi, Ellery." Ayağa kalkıp oğlunun kolunu tuttu. "Alay etme yavrum... Bende bir gariplik yok değil mi?... Hayal filân görmedim ya?"

Ellery kendisini yatağın üstüne atarak güldü. "Senin ne olduğunu ben de bilmiyorum. Artık etrafta yengeç görmeye başladın. Seni iyi tanımasam içkiyi biraz fazla kaçırdiğına hükmederdim... Şimdi korkmuş iki çocuk gibi değil de, akli başında adamlar gibi bu işi bir inceleyelim. O sırada ben sana dönmüştüm.

Sen de tam karşıya koridora bakıyordun. O korkunç canavarı gördüğün yeri hatırlıyor musun?"

— "Holün ilerisindeki kapı. Yani bizimkinin yanındaki değil de ona bitişik oda olacak. Zaten orası fazla karanlıktı—"

Ellery, "Yazık," diye mırıldandı. "Biraz daha aydınlık olsaydı her halde on kollu bîr ahtapot görecektin."

Müfettiş içini çekti. "Alay etme... O... O mahlûku şöyle bir gördüm. Sonra seğirtip—"

— "Seğirtti mi?"

Ellery, "Bu işi tahkik etmek lâzım," dedi ve yataktan kalkarak kapıya doğru yürüdü.

Müfettiş inler gibi bir sesle onu çağırdı. "Ellery Allah aşkına dikkatli ol! Gece vakti bir yabancının evini araştıramazsın."

— "Banyoya da gidemez miyim yani?" Ellery gayet ciddî bir tavırla kapıyı açıp çıktı.

Müfettiş Queen ağır ağır kalkıp ceketini ve gömleğini çıkardı. Uzun uzun gerinip esnedi. Çok yorulmuştu. Üstelik uykusu da vardı, fakat bir taraftan da korkuyordu. Centre Caddesi'nin meşhur müfettişi Queen kendi kendine korktuğunu itiraf ediyordu.

Pantolonunu da çıkarıp itinayla koltuğun üstüne koydu. Sonra yatağın ayak ucunda duran bavullardan birini almak üzere eğildiği sırada camlardan birine vurulduğunu duydu. İhtiyar adam heyecanla doğruldu. Yarı açık duran güneşliğin marifetiydi bu. Dayanamayarak pencereye yaklaştı ve perdeyi çekti. O sırada gözü dışarıya ilişti. Orada sanki zifiri karanlık bir boşluk vardı. Yanılmamış olduğunu daha sonra öğrendi. Çünkü ev tam uçurumun kenarındaydı. Perdeyi bırakıp ışığı söndürdü. Artık oda karanlığa boğulmuştu.

Yatak odasının kapısını açan Ellery bu karanlıkta şaşırды. Usulca içeriye girip, kapıyı da gürültü çıkarmadan kapadı. "Baba," diye fısıldadı. "Baba yatıyor musun? Işığı neden söndürdün?"

İhtiyarın hırsla homurdandığını duydu. "Sus! Sesini çıkarmamaya çalış. Bu evde gayet esrarengiz hâdiseler cereyan ediyor. Zannedersen bu sefer vaziyeti iyice anladım."

Ellery sesini çıkarmadan bir müddet bekledi. Gözü karanlığa alıştığı için arka pencerelerden gelen hafif ışıktaki babasının sağ taraftaki camın önüne çömelmiş olduğunu gördü. Adamın sırtında sadece şortu vardı. Üstelik yalınayaktı.

Ellery babasının yanına koşup pencereden dışarıya bir göz attı. Bu pencere iç avluya bakıyordu. Yatak odasıyla aynı katta bir balkona gözü ilişti. Bitişik odaya ait olacaktı bu. Tam o sırada bir şahsın içeriye çekildiğini gördü. Beyaz bir kadın eli uzanıp çift kapıyı kapattı.

Müfettiş inleyerek doğruldu ve perdeyi çekti. Sonra gidip ışığı yaktı. Bir taraftan da şiddetle terliyordu.

Nihayet yatağa oturup kır bıyıklarını çekiştirmeye başladı.

Ellery onun başına dikilip, "Ne var baba?" diye sordu.

— "Güneşlik açık kalmıştı... Onu kapatmaya gittim. O sırada yan camdan bir kadın gördüm. Balkonda durmuş dışarıya bakıyordu. Hemen ışığı söndürüp onu gözetlemeye başladım. Kımıldamadan duruyordu. Gözlerini yıldızlara dikmişti. Sonra hıçkırdığını duydum. Bir çocuk gibi ağladı. Sen geldiğin sırada içeriye

girdi."

Ellery, lakayt bir tavrıyla, "Ya öyle mi?" diye mırıldandı. "Fakat bunda esrarengiz bir taraf yok ki. Ağlayan hangisiydi? Bayan Xavier mi, yoksa o iyice korkan Bayan Forrest mi?"

Müfettiş kaşlarını çatı. "Zaten işin acayip tarafı da bu ya... İkisi de değildi... O... O... Marie Carreau'ydu!" Bu ismi âdeta büyülenmiş gibi tekrarladı. "Marie Carreau!"

Ellery gömleğiyle uğraşmaktan vazgeçip babasına döndü. "O da kim? Bu ismi hiç duymadım."

Bay Queen, "Aman Allahım," diye inledi. "Marie Carreau'nun ismini bile duymamış. Cahil evlât yetiştirmek de ne acı? Gazeteleri okumuyor musun budala? Sosyetenin tanınmış simalarından biri. Son derece asıl. Muazzam bir serveti var... Babası Fransa Elçisi... Aslen Fransız... Büyükbabasının dedesiyle Lafayette gayet samimî ahbabmışlar. Bütün aile, dayılar, amcalar, yeğenler, kuzenler hepsi hariciyede çalışıyorlar. Kadın yirmi sene evvel kendi kuzeniyle evlendi. Meşhur bir adamdı zannederim. Kocasını öldü. Çocukları da olmamıştı. Hâlâ genç olmasına rağmen tekrar evlenmedi. Otuz yedi yaşından fazla yoktur." Nefes almak için susup dik dik oğluna baktı.

— "Bravo baba. Hafızanın fevkalâde kuvvetli olduğunu tekrar ispat ettin. Peki, ne olacak? Açıkçasını söylemek lâzım gelirse çok rahatladım. Elimize bir ip ucu geçti. Ev ahalisi Bayan Carreau'dan bahsetmediğine göre bunun bir sebebi olmalı. Onun için bizim arabanın sesini duyar duymaz senin sosyete kadının saklayıverdiler. Acaba ev sahibimizle diğerleri, neden onu görmemizi istemiyorlar?"

Müfettiş gayet sakin bir sesle, "Onun sebebini biliyorum," diye cevap verdi. "Üç hafta evvel, daha biz seyahate çıkmadan önce gazetede Bayan Carreau'nun Avrupa'ya gittiğini okudum."

Ellery birdenbire durgunlaştı. "Yaa?" Tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı. "Çok enteresan. Fakat bunun izahı da gayet basit. Belki o asıl hanımefendinin kanında bir bozukluk vardır. Veya altın kaplama organlarından biri bozulmuştur. Bunu kimsenin duymasını istemediği için de meşhur operatöre müracaat etmiştir... Fakat bu da biraz saçma olur.... Demek kadın ağlıyordu ha?.. Belki de onu kaçırmışlardır..."

Müfettiş dalgın, dalgın, "Çok güzel," diye mırıldandı.

— "Efendim."

Yaşlı adam birdenbire kendisine geldi. "Kendi kendime konuşuyordum galiba. Balkondaki kadın... Fevkalâde bir mahlûktu, Ellery... Üstelik ağlıyordu da..." Başını salladı. "Neyse bu bizim üstümüze vazife değil. Seninle ben her işe burnunu sokan bir çift münasebetsizden başka bir şey değiliz." Gözlerinde şüpheli bir ifade belirdi. "Sahi unuttum. Dışarıda bir şey buldun mu bari?"

Ellery gayet lakayt bir tavır takınıp yatağın öbür tarafına uzandı. "Koridor boştu. Çıt çıkmıyordu. Gürültü yaparak banyoya girdim. Sonra ayaklarımın ucuna basa basa çıktım. Fakat, orada fazla kalmadım... Ha! Sahi... Baba yengeçlerin ne yediğini biliyor musun—"

Müfettiş, "Haydi oradan," diye homurdandı. "Ne söyleyeceksen açık açık anlat. Bu kadar numaraya lüzum yok."

— "Merdivenlerde bir ayak sesi duyduğum için hemen bizim kapının yanına sindim. Koşup tekrar banyoya girmeme imkân yoktu. Yoksa gelen şahısla karşılaşacaktım. Neyse sahanlıkta Bayan Wheary gözükte."

— "Kâhya kadın mı? Her halde yatmaya çıkıyordu. Onunla, Allahın belâsı Bones, çatı katında yatıyorlar sanırım."

— "Şüphesiz. Fakat Bayan Wheary yatmaya gitmiyordu. Elinde bir tepsi vardı. Üstelik yiyecek dolu bir tepsiydi bu."

Bay Queen, "Her halde Bayan Carreau'nun odasına götürüyordu," diye mırıldandı. "Sosyete kadınlarının da yemek yemeleri şart."

Ellery gülümsedi. "Yanılıyorsun, işte bunun için sana yengeçlerin ne yediğini sordum. Zira yengeçlerin bir sürahi İnek sütü içip, etli sandviç ve meyva yediklerini duymamıştım... Kâhya kadın, Bayan Carreau'nun bitişindeki odaya girdi..." Sinsi bir tavırla ilâve etti. "Hani o dev yengecin seğırttiğı odaya girdi."

Müfettiş hırsla eğilip bavulu karıştırmaya başladı. Pijamasını arıyordu.

#### 4. GÜNEŞTEKİ KAN

Sabah uyanan Ellery güneşin okşadığı yabancı karyolayı görüp bir an nerede olduğunu anlayamadı. Boğazı yanıyordu ve kafası da âdeta şişmiş, koskocaman olmuştu. İçini çekerek döndü ve babasının yumuşak sesini duydu. "Demek uyandın?" Başını kaldırıp baktı. Müfettiş temiz gömlek ve tiril tiril keten elbiseler giymişti. Adam küçük ellerini arkada kavuşturmuş, dikkatle arka pencerelerden birinden dışarıyı tetkik ediyordu.

Ellery inleyerek yataktan fırladı ve pijamasını çıkarmaya koyuldu.

Müfettiş başını çevirmeden, "Şuraya bir bak," dedi.

Ellery ağır ağır babasına yaklaştı. Bir gece evvel simsiyah bir boşluk gibi gördükleri şey dimdik bir uçurumdan ibaretti. Bunu görünce bir an başı dönen Ellery gözlerini kapadı.

Babası manzarayla iyice ilgilenmişti. "Gördün mü?"

— "Neyi?"

— "Uçurumun meyillenip vadiye indiğı kısımla, dağın yamaçlarına bak Ellery."

Ellery o zaman Arrow dağının eteklerindeki dumanlan fark etti. "Yangın! Halbuki ben bunun bir kâbus olduğuna inanmaya başlamıştım bile."

Müfettiş düşünceli bir tavırla, "Yangın arka tarafı sarmak üzere," diye mırıldandı. "Uçuruma doğru gidiyor. Halbuki orada nebat yok, her taraf taşlık. Ama bunun da bize bir faydası olmaz."

Ellery bir an durdu. "Ne demek istiyorsun baba?"

— "Hiç... Sadece bu yangın iyice büyürse, burada hapis kaldık demektir. Bir böcek bile o uçurumdan aşağı inemez."



Genç adam bir müddet düşündükten sonra gülümsedi. "Fevkalâde güzel bir günü mahvetmeye çalışıyorsun. Daima bedbinsin baba. Bunları unut. Dağın buz gibi suyuyla yıkanıp hemen gelirim."

Fakat Müfettiş Queen'de unutacak bir hal yoktu. Oğlu duş yapıp, giyinirken o gözünü kırpmadan dumanlara baktı durdu.

Queen'ler merdivenlerden inerken aşağıdan gelen hafif sesleri duydular. Koridorda kimseler yoktu. Bir gece evvel gayet kasvetli duran hol güneş ışığında çok cana yakındı. Terasa çıkınca Doktor Holmes'le Bayan Forrest'in hararetle konuştuklarını gördüler. Fakat onlar baba ile oğlu farkedince hemen sustular.

Ellery neşeli neşeli, "Günaydın," diye seslendi. "Ne güzel hava." Terasın parmaklığına dayanıp temiz havayı iyice içine çekti. Müfettiş ise salıncaklı sandalyelerden birine yerleşti.

Bayan Forrest'in sesi pek garip çıkıyordu. "Evet, hava çok hoş." Ellery hemen dönüp ona baktı. Genç kadın vücudunun hatlarını meydana çıkaran açık renk bir elbise giymişti. Fakat bembeyazdı ve halinden çok sinirli olduğu anlaşıyordu.

Doktor Holmes de tuhaf bir tavırla, "Biraz sonra sıcak basacak," diye mırıldandı. Bir taraftan da sinirli sinirli uzun bacaklarını sallıyordu, "iyi uyudunuz mu Bay Queen?"

Ellery güldü. "Deliksiz uyumuşum. Her halde dağ havası insana yarıyor. Doktor Xavier'in burada ev yapmış olması çok garip. Burası daha ziyade bir kartal yuvasına benziyor."

Bayan Forrest, boğulur gibi, "Yaa, öyle," diye tasdik etti. Sonra bir sessizlik oldu.

Nihayet müfettiş sükûtu bozdu. "Başka kimse kalkmadı mı? Halbuki biz de geç kaldığımızı zannediyorduk."

Bayan Forrest şaşkın şaşkın baktı. "Şey... Bilmiyorum. Doktor Holmes'le o garip mahlûk... Bones'ten başka kimseyi görmedim. Zaten uşak da bahçede bir şeyler yapıyor. Doktor Holmes siz diğerlerinin nerede olduklarını biliyor musunuz?" Ellery kadının o sabah gayet resmî davrandığını fark etti. Bir akşam evvelki şakacı halinden eser kalmamıştı. Bayan Forrest de bu evde misafir olduğuna göre her halde odasında ağlayan sosyete kadını tanıyordu... Belki de, bu yüzden sinirliydi...

Doktor Holmes, "Hayır," diye cevap verdi. "Kahvaltı için onları bekliyorum."

Müfettiş ayağa kalktı. "Anlıyorum... Oğlum bir daha telefon edelim. Bakalım bizim yangın ne âlemde? Ondan sonra hemen yola koyuluruz."

— "Peki."

İkisi hole doğru yürüdüler.

Doktor Holmes, "Fakat kahvaltı etmeden gitmeniz doğru değil," diye atıldı ve hemen yüzü kıpkırmızı kesildi.

Müfettiş gülümsedi. "Sizleri zaten lüzumundan fazla rahatsız ettik... Neyse—"

O sırada eşikte beliren Bayan Xavier, "Günaydın," dedi. Hepsi birden dönüp baktılar. Ellery, o ara Bayan Forrest'in gözlerinde üzüntüyle karışık bir telâş gördü. Doktorun karısı o sabah kırmızılar giymişti. Gümüşle karışık siyah saçlarını da İspanyol usulü tepesine toplayıp topuz yapmıştı. Rengi biraz uçuktu.

Anlaşılmaz bir ifadeyle Ellery'yle babasına baktı.

Müfettiş hemen atıldı. "Günaydın. Biz de tam Osquewa'ya telefon etmeye hazırlanıyorduk. Yangının ne vaziyette olduğunu anlamak istiyorduk da—"

Bayan Xavier ifadesiz bir sesle, "Ben Osquewa'ya telefon ettim," diye mırıldandı. Ellery, ilk defa onun telâffuzunda bir gariplik sezdi.

Bayan Forrest heyecanla sordu. "Ne olmuş?"

Doktorun karısı terasın kenarına kadar gidip aşağıya baktı. "Yangını söndürememişler. Hattâ gittikçe büyüyormuş."

— "Büyüyor muymuş?" Ellery gayet sakin duruyordu. Fakat babasının yüzü bembeyaz olmuştu.

O esrarengiz tebessüm Bayan Xavier'in yüzünü aydınlattı. "Mamafiğ henüz tehlikeli bir hal almamış. Korkulacak bir şey yok. Bir müddet sonra söner."

Müfettiş, "Aşağıya inmek kabil değil mi?" diye sordu.

— "Maalesef hayır."

Doktor Holmes sigarasını fırlatıp, "Aman Yarabbi," diye söylendi. "Bari kahvaltı edelim."

Kimse sesini çıkarmadı. Bayan Forrest, sanki bir yılan görmüş gibi, korkuyla büzüldü. Hepsini birden eğilip baktılar. Tıpkı bir tüye benzeyen, gri bir kül rüzgârda uçuyordu. Büyülenmiş gibi bunu seyredelerken diğer kül parçaları oraya buraya konmaya başladı.

Bayan Forrest korkuyla, "Kül... küller," diye kekeledi.

Doktor Holmes tiz bir sesle müdahale etti. "Ne olacak yani? Sadece rüzgâr değişti, Bayan Forrest... Hepsini o kadar."

Ellery kendi kendine, "Rüzgâr değişti," diye tekrarladı.

Kaşlarını çatıp sigara tabakasını çıkardı, Bayan Xavier'in kılı bile kıpırdamamıştı.

Dışarı çıkarken Mark Xavier sessizliği bozdu. "Günaydın, Küllere ne olmuş."

Bayan Forrest, "Ah! Bay Xavier," diye bağırdı. "Yangın daha büyümüş!"

— "Büyümüş mü?" Genç adam gelip yengesinin yanında durdu. O parlak gözleri bu sabah nedense gayet donuktu. Hattâ gözlerinin akları iyice kanlanmıştı. Bütün gece uyumamış veya fazla içmiş gibi bir hali vardı. "İşte bu kötü... Çok kötü," Sonra susup kaba bir sesle homurdandı. "Pekâlâ, ne bekliyoruz? Yangın nasıl olsa devam edl3'or. Kahvaltıda ne dersiniz? Hem John nerede? Açlıktan ölüyorum."

Evin köşesini dönen Bones, terasa yaklaştı. Elinde bir kazma ve topraklanmış bir kürek vardı. Sıska ve kuru bir ihtiyardı o. Sağma soluna bakmayan asık suratlı adam, merdivenleri çıkıp içeriye girdi,

Bayan Xavier kımıldandı. "John.., Evet, John nerede?" Dönüp siyah gözlerini kayınbiraderine dikti.

Mark Xavier küfrederek gibi bir sesle, "Bilmiyor musun?" diye sordu.

Ellery için için bu kadar tuhaf insanlara kolay kolay rastlanmayacağını düşünmekteydi.

Kadın ağır ağır cevap verdi. "Hayır... Hiç haberim yok. Dün gece yatmaya gelmedi." Siyah gözleri ateş gibi yanıyordu. "Yani bu sabah kendisini yatakta bulamadım Mark."

Doktor Holmes, sinirli sinirli gülererek işe müdahale etmeye kalktı. "Bunun garip bir tarafı yok ki. Her halde gecenin mühim bir kısmını lâboratuvarda çalışmakla geçirmiştir. Mühim bir tecrübeyle meşgul olduğu için—"

Bayan Xavier, "Evet," diye mırıldandı. "Dün gece lâboratuvarda çalışacağına dair bir şeyler söyleyiydi. Öyle değil mi Bay Queen?" O şahane gözlerini bu sefer de müfettişe dikmişti.

Müfettişin yüzü iyice asılmıştı. Tiksindiğini güç belâ saklayabiliyordu. "Evet Madam, öyle söyledi."

Doktor Holmes, heyecanla, "Gidip onu çağırayım," diye alıldı. Açık camlı kapıdan onun odasına daldı.

Kimse konuşmuyordu. Bayan Xavier gözlerini semaya dikmişti. Mark Xavier de terasın korkuluğuna oturmuş, sigara içiyordu. Ann Forrest habire elindeki mendili büküyordu. Holde bir ayak sesi duyuldu ve Bayan Wheary kapıda belirdi. "Kahvaltı hazır, hanımefendi." Kadın sinirli bir tavırla baba ile oğulu işaret etti. "Acaba bu beyler de—"

Ev sahibesi dönerek, hiddetle, "Tabî," diye homurdandı.

Bayan Wheary kıpkırmızı kesilip, geri geri gitti. Sonra hepsinin gözü biraz evvel doktorun içeriye girdiği camlı kapıya takıldı. Uzun boylu İngiliz camın önünde durmuş, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Saçları karmakarışık olmuş, yüzü de sırtındaki gri elbisenin rengim almıştı.

Genç adam dudaklarını oynatmasına rağmen uzun müddet bir şey söyleyemedi. Nihayet âdeta hırlar gibi, "Onu öldürmüşler," diye bağırды.

## 5. MAÇA ALTILISI

Bayan Xavier sıkı sıkı parmaklığa tutundu. Bembeyaz olmuştu. Siyah gözleri ise âdeta yuvalarından uğramıştı. Fakat hiç sesini çıkarmadan bakıyordu. Hattâ o tüyleri ürperten tebessümü bile silinmemişti.

Bayan Forrest ise inleyerek yerinden doğruldu, fakat daha ayağa kalkmadan tekrar koltuğa yığılıp kaldı.

Mark Xavier sigarasını iki parmağı arasında söndürüp korkuluktan indi ve bir heykel gibi duran Holmes'in yanından geçip odaya girdi.

Müfettiş ağır ağır, "öldürölmüş mü?" diye sordu.

Bayan Forrest gözlerini ev sahibesine dikmişti. 'Aman Yarabbi...' Sonra susmak istermiş gibi elini ısırdı.

Ellery de ayağa kalkıp Mark'ın peşinden gitti. Diğerleri Onu takip ettiler.

Doktor Xavier'in çalışma odası küçüktü. Sadece iki penceresi, fakat dört kapısı vardı. Bunlardan ikisi lâboratuvara açılmaktaydı" Diğerlerinden ise kütüphaneyle koridora çıkılıyordu.

Oda gayet sade bir şekilde d  enmi ti. Maundan yapılı , camlı,    kütüphane, eski bir koltuk, bir gece l mbası, deriden bir divan, camlı mahfazada duran gümüş bir kupa, duvarda asılı bir fotoğraf. Bu smokin giymiş bir sürü adama ait bir resimdi. Odanın tam ortasında maundan büyük b r yazıhane vardı. Bunun arkasındaki iskemlede de Doktor John Xavier oturuyordu.

Sadece t vid ceketiyle k ravatını çıkarıp koltu a atmı tı. Ba ı ve g  s  masaya dayanmı tı. Sol kolunu da ba ının yanına koymuştu. Sadece sa  kolu gözükmüyordu. G mle inin açık yakasından gri mavi boynunu görmek kabildi.

Sol yana ının üstüne yatmı tı. Gözleri açık ve cam gibi parlıyordu. Yüzü acıyla buru mu tu. Sa  g  s n n üstünde koyu kırmızı bir leke göze çarpıyordu. Bu kızılı ın ortasında iki siyah delik vardı.

Yazıhanenin üstünde her zaman bulunan e yadan eser yoktu. Sumen, hokka ve kalemli in yerini garip bir şekilde dizilmiş oyun k  ıtları almıştı. Bunların bir kısmı da operatörün gövdesinin altında kalmıştı.

Yerdeki yeşil halının koridora çıkan kapının tarafındaki kenarında uzun siyah bir tabanca duruyordu.

Mark Xavier kütüphane kapısına dayanmış, gözlerini de a abeysinin cesedine dikmi tı.

Bayan Xavier de Ellery'nin omuzundan bakıp bo uk bir sesle, "John," diye haykırdı.

Ellery müdahale etti. "Hepinizin odadan çıkması lâzım. Sadece Doktor Holmes kalabilir. Ona ihtiyacımız olacak."

Mark Xavier kaba bir sesle, "İhtiyacınız mı olacak?" diye bağırdı. "Ne demek istiyorsunuz? Kendisini ne sanıyorsunuz siz?"

Bayan Xavier gayriihtiyari lâfa karı tı. "Hayır, Mark." Sonra kocasının cesedine bakmaktan vazgeçip a  ını kırmızı bir mendille örttü.

— "Allah bel nı versin! Bana Mark diye hitap edemezsin. Size gelince... Queen—"

Ellery yumuşak bir sesle, "Aman, aman/" diye mırıldandı. "Sinirleriniz biraz bozuk galiba Bay Mark Xavier. M naka anın sırası değil. Lütfen kadınları buradan uzakla tırın. Yapılacak i imiz var."

İriyarı adam yumruklarını sıkarak Ellery'nin üstüne yürüdü. "Seni  imdi gebertirim. Zaten her şeye kâfi miktarda burnunuzu soktunuz. İkiniz de basıp gitseniz fena olmaz. Defolun!" Sonra birdenbire aklına bir şey gelmiş olacak ki durdu. "Hem ikinizde de garip bir hal var... Belki de siz bu i i—"

Ellery, sabırsız sabırsız, "Baba, bu sersemle sen konu ," diye homurdandı. Yazıhanenin üstündeki iskambil k  ıtlarını çok merak etmişti.

İriyarı adamın yüzü iyice morarmı tı. Sinirli sinirli dudaklarını kemiriyordu. Bayan Xavier birdenbire kapıya dayanıp elleriyle yüzünü örttü. Doktor Holmes'le Bayan Forrest kımıldamamı lardı. Sabit gözlerle ölüye bakmaktaydılar.

Ya lı Müfettiş elini i  cebine atıp, siyah, eskice bir cüzdan çıkardı. Bunu açıp Mark Xavier'e uzattı.

Cüzdanın içinde kabartma altın polis rozeti vardı.

İriyarı adamın yüzünden kam çekildi. Görmeyen gözlerle uzun uzun baktı. Nihayet kuru dudaklarını diliyle ıslatıp, "Polis," diye fısıldadı.

Bu sözü duyan ev sahibesinin eli yanına düştü. Kadının yüzü yeşilimsi bir renk almıştı. Gözlerinden ısrabı okunuyordu. "Polis mi?"

İhtiyar adam gayet sakin bir sesle, "New York Polis Merkezi, Cinayet Masası Müfettişi Queen," dedi. "Bu halimiz eski bir melodrama veya bir hikâyeye benziyor. Fakat bunu değiştirmeye imkân yok." Susup dikkatle Bayan Xavier'i süzdü. "Bunun için dün akşam polis olduğumu söylemediğime pişmanım."

Kimse cevap vermedi. Korku ve hayretle müfettişe bakıyorlardı.

Müfettiş cüzdanı kapatıp cebine attı. "Polis olduğumu söyleseydim, bu sabah Doktor John Xavier sağ olacaktı sanırım." Başını çevirip çalışma odasına bir göz attı. Ellery de ölünün üstüne eğilmiş, gözlerine, boynuna ve kazık gibi kesilmiş olan sol eline dokunuyordu. Müfettiş dönüp konuşmasına devam etti. "Ne de güzel bir sabah. Ölümle alâkası olmayan bir sabah." Şüpheli gözlerle hepsini süzdü. Senelerin verdiği tecrübe dolayısıyla kimseye itimat etmiyordu.

Bayan Forrest, "Fakat... Ben... Ben..." diye kekeledi. "Bu fikirde değilim..."

Müfettiş kaşlarını çatı. "İnsanlar evde polis olduğunu bilirlerse, cinayet işlemeye kalkmazlar Bayan Forrest... Doktor John Xavier'e yazık oldu... Şimdi hepiniz beni dinleyin." Ellery usul usul odada dolaşıyordu. Müfettiş Queen'in sesi tıpkı bir kırbaç gibi şaklamaktaydı. İki kadın gayriihtiyari irkildiler. Mark Xavier yerinden bile kımlıdamadı. "Bayan Xavier, Bayan Forrest ve siz Mark Xavier kütüphanede bekleyeceksiniz. Kapıyı açık bırakacağım. Hiçbirinizin oradan ayrılmasını istemiyorum. Bayan Wheary ve Bones denilen herifle de sonra konuşuruz. Zaten yangın yolu kapadığı için kimse bir yere kaçamaz... Doktor Holmes siz benimle gelin. Burada tek faydalı olabilecek şahıs sizsiniz."

Ufak tefek ihtiyar çalışma odasına girdi. Doktor Holmes de titreyerek onu takip etti.

Diğerleri polis memurunun sözünü duymamışlar gibi hareketsiz duruyorlardı. Sanki hepsi de taş kesilmişti.

Müfettiş, "Vaziyet nasıl Ellery?" diye sordu.

Yazihanenin arkasında çömelmiş olan Ellery doğrulup, dalgın dalgın bir sigara yaktı. "Çok enteresan... Garip bir hâdise baba."

— "Bir sürü deli işe karışırsa tabîî acayip olur." Masanın yanında durmuş sabit nazarlarla meslektaşının ölüsüne bakan Holmes'e döndü. "Kendine gel Doktor. Onun arkadaşın olduğunu biliyorum. Fakat tıbbî bakımdan sana ihtiyacımız var. Burada senden .başka doktor da yok."

Doktor Holmes biraz canlanır gibi oldu, "Ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?"

— "Cesedi muayene et,"

Genç adam sarardı, "Yok! Yok! Allahım! Rica ederim. Bunu yapamayacağım."

— "Haydi, kendine gel, delikanlı. Bir ilim adamı olduğunu unutma. Her halde lâboratuvarda bir sürü

kadavra kesmişsindir. Mamafih, böyle bir hâdisе hatırlıyorum. New York'taki adli tabiplerden birinin bir otopsi yapması icap etmişti. Zavallı bunu güç belâ yaptı. Fakat sonradan biraz hastalandı. Meğerse o ceset bir arkadaşına aittmiş, Sağlığında beraber poker oynarlarmış,"

Holmes dudaklarını yalayarak, kısık bir sesle, "Pekâlâ" diye cevap verdi, "Anlıyorum." Kendisini toplayıp masaya yaklaştı.

Müfettiş dönüp kapıya baktı. Diğerleri kımıldamamıştı, "Buraya gel, Ellery." Genç adam hemen yanına sokuldu,. "Oğlum, vaziyetimiz bir hayli tuhaf. Aslında bu cesede dokunmaya bile hakkımız yok,,. Osquewa'ya telefon etmemiz lâzım. Her halde burası onların hudutları içindedir."

Ellery kaşlarını çatarak, "Bunu ben de düşündüm," diye mırıldandı, "Fakat bu yangında gelmeleri imkânsız,"

— "İlk defa böyle bir hâdisеyle karşılaşmıyoruz ki, Şimdiye kadar tek başımıza birçok meseleyi hallettik," Başıyla kütüphane kapısını işaret etti. "Sen onlara göz kulak oluver. Ben oturma odasına geçip Osquewa'yi arayacağım. Belki şerifi bulurum,"

— "Peki,"

İhtiyar adam sanki görmemiş gibi yeldeki tabancanın yanından geçip koridora çıktı.

Ellery hemen vaziyeti anladı, kapıya doğru gidip taban sararmasına rağmen biraz kendisini toplamıştı anlaşılan. Ölünün gömleğinin önünü açmıştı. Kurşun yaralan ortaya çıkmıştı artık. Kanlı deliklerin kenarları mavimsi bir renk almıştı. Doktor ölüyü yerinden kımıldatmadan yarayı tetkik etti. Sonra müfettişin çıktığı kapıya doğru baktı,

Ellery hemen vaziyeti anladı, kapıya doğru gidip tabancayı uzun namlusundan tutup kaldırdı... Buna ışıktakı dikkatle baktıktan sonra başını ümitsiz bir tavırla salladı, "Alüminyum tozu olsa bile, pek faydası yok—"

Doktor başını kaldırmadan, "Alüminyum tozu mu?" diye sordu. "Her halde parmak izlerini almak istiyorsunuz Bay Queen.."

— "Buna pek lüzum yok. Tabancanın kabzası pırıl pırıl. Şarjöre gelince..." Tabancayı açıp baktı. "Bunu kullanan şahıs gayet dikkatli hareket etmiş. Tabancayı iyice silip parmak izi bırakmamış. Bazen cinai roman yazılmasını yasak etseler daha iyi olur diye düşünüyorum. Suçlular bunlardan çok şey öğreniyorlar... Bu tabancanın iki kurşunu eksik... Mamafih siz cesetteki kurşunları çıkarm."

Holmes ses çıkarmadan lâboratuvara geçti ve elinde parlak bir aletle geri döndü. Tekrar cesede eğildi.

Ellery, kütüphane ve koridor kapıları arasında kalan küçük dolaba yaklaştı. Üst çekme aralık duruyordu. Bunu çekip baktı. Eskimiş ve rengi atmış deriden bir tabanca kılıfıyla bir kutu gözüne ilişti. Kutuda birkaç kurşun duruyordu.

Kendi kendine, "Mükemmel bir intihar," diye mırıldanarak çekmeyi kapadı. "Doktor, acaba bu tabanca Dr, Xavier'e mi aitti? Kılıftan ve silâhın kendisinden bunun eski bir askerî tabanca olduğunu anladım."

Holmes, bir an başını kaldırdı. "Evet. Kendisi harbe iştirak etmiş. Piyade yüzbaşılığına kadar terfi etmiş, bana bu silâhı bir hâtra olarak sakladığını söylemişti. Ve şimdi—" Genç adam sustu.

Ellery, "Şimdi onu bu tabancayla öldürdüler," diye tamamladı. "Hâdiseler ne kadar garip... Baba... Ne haber?..."

Müfettiş kapıyı açmış, heyecanla içeri girmişti. "Neyse talihim varmış,,; Şerifi uyurken yakaladım... Fakat tahmin ettiğimiz gibi—"

— "Demek gelmeleri kabil değil."

— "İmkânı yok. Yangın gittikçe büyüymüş. Üstelik adamın işi de başından aşkın. Şimdiye kadar üç kişi yanıp ölmüş. Onun için şerifin dördüncü bir cesede heyecanlanacak hali kalmamış."

— "Anlıyorum. Peki ne olacak?"

— "Telefonda kendimi takdim edince şerif çok memnun oldu. Hemen beni kendisine yardımcı tâyin etti. Tahkikatı yapıp katili yakalama salâhiyetini de verdi. Yol açılır açılmaz adamlarını alıp gelecek,.. Yani iş bize kaldı."

Müfettiş birdenbire içini çekti. Bunun memnuniyetten mi, üzüntüden mi, yoksa sadece yorgunluktan mı olduğunu Ellery bir türlü anlayamadı.

Doktor Holmes doğruldu. Gözleri son derece fersizdi. Kuru bir sesle, "Bitirdim," dedi.

Müfettiş memnuniyetle ona baktı. "Aman ne iyi. Neye karar verdin, delikanlı?"

Doktor sağ elini oyun kâğıtlarıyla kaplı masaya dayayarak, "Siz neyi öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu. Genç adam konuşmakta güçlük çekiyordu.

— "Vurularak mı ölmüş?"

— "Evet. Vücudunda başka bir ize rastlamadım. Sağ göğsüne giren iki kurşundan biri göğüs kemiğinin solundan geçmiş... Diğeri de üstünden. Biri üçüncü kaburgayı paralayıp akciğerin üst kısmına saplanmış. Diğeri daha aşağıdan geçerek nefes borusunun sağ tarafına girmiş."

Kapı tarafında birinin acı acı yutkunduğu duyuldu... Fakat üçü de buna aldırmadılar.

Müfettiş, "Kanama?" diye sordu.

— "Fazla miktarda kanama olmuş. Dudaklarında bile kanlı köpükler var."

— "Ölüm âni mi olmuş?"

— "Zannetmiyorum."

Ellery, "Bunu zaten biliyordum," diye mırıldandı.

— "Nereden biliyorsun?"

— "Anlatırım. Sen cesede dikkatli bakmadın baba. Doktor acaba kurşunlar ne taraftan atılmış?"

Doktor Holmes eliyle dudağım çekiştirdi. "Bunun esrarengiz bir tarafı yok, Bay Queen. Tabanca—"

Ellery sabırsız bir tavırla, "Evet," diye cevap verdi. "Bunu açıkça görüyoruz. Acaba vücuttaki kurşun izleri buna uyuyor mu?"

— "Öyle sanırım. Evet... Evet... Bundan şüphe etmeye mahal yok. Her iki kurşun yarası da aynı hizada. Biraz evvel tabancayı aldığınız yerden ateş edilmiş olması lâzım."

Ellery memnuniyetle, "Tamam," diye bağırdı. "Yani Doktor Xavier'in karşısında... Biraz sağ tarafa doğru bir yerden ateş edilmiş. O halde maktulün katili görmemiş olması imkânsız. Acaba bu tabanca dün çekmeceye miydi? Bu hususta bir fikriniz var mı?"

Doktor Holmes'e omuzunu silkti. "Maalesef bilmiyorum."

— "Mamafih bu o kadar önemli sayılmaz. Bu önceden düşünülp işlenmiş bir cinayet değil. Katil âni karar vermiş olacak." Genç adam o arada babasına tabancanın dolabın çekmesinden alındığını, bunun Doktor Xavier'e ait askerî bir silâh olduğunu anlattı.

Müfettiş düşünceli bir tavırla, "O halde cinayetin ne şekilde işlendiğini kolaylıkla tahmin edebiliriz," diye fikir beyan etti. "Katil içeriye girdiği zaman doktor iskambil kâğıtlarıyla oynuyordu. Katil çekmeyi çekip tabancayı aldı... Peki tabanca dolu muymuş?"

Holmes başını salladı. "Öyle olduğunu zannediyorum."

— "Tabancayı aldı. Koridor kapısının yanında durup iki el ateş etti. Silâhı silip halının üstüne attı ve o kapıdan kaçtı."

Ellery, "Böyle olması şart değil," diye cevap verdi.

Müfettiş kaşlarını çatıp sertleşti. "Neden olmasın? Yakında kapı varken neden ta odanın öbür ucuna kadar yürüsün."

Ellery, yumuşak bir sesle, "Sadece şart değil dedim," diye mırıldandı. "Fakat bu dört kapıdan her hangi biri kullanılmış olabilir. Meselâ yukarıdan sessiz sadasız inen bir şahıs bunlardan birinden girerek cinayeti rahatça işleyebilir."

Müfettiş kendi kendine homurdanıyordu. Doktor Holmes bitkin bir tavırla ona baktı. "Başka bir istediğiniz yoksa... Kurşunlar da burada." Masanın üstüne bıraktığı siyahımsı bir kanla kaplı eğri büğrü kurşunları işaret etti.

İhtiyar adam, "O tabancanın kurşunları mı?" diye ısrar etti.

Ellery lakayt bir tavırla bunları tetkik etti. "Evet, tabanca ve kutudaki kurşunlardan... Gitmeden evvel size bir sual sormak istiyorum, doktor... Doktor Xavier öleli ne kadar olmuş?"

Genç adam saatine baktı. "Saat ona gelmek üzere... Ölüm dokuz saat evvel vukua gelmiş olabilir. Takriben gecenin birinde öldürülmüş."

Kapıda hareketsiz duran Mark Xavier ilk defa kımıldandı. Başını kaldırıp şiddetle içini çekti. Sanki bu bir işaretmiş gibi Bayan Xavier inlemeye başlayıp, sendeleyerek kütüphanedeki koltuklardan birine gitti. Ann Forrest, dudağını ısırarak kadının yanına yaklaştı. Onun kulağına bir şeyler söyledi. Ev sahibesi menfi tavırla başını sallayarak arkasına dayandı ve kocasının kapının aralığından görünen eline baktı.



Ellery kaşlarını çatarak, "Gecenin biri," diye tekrarladı. "Biz yukarıya çıktığımız zaman on biri geçiyordu... Baba, bu arada bir şey unuttun. Hiç kavga emaresi yok. Demek Doktor Xavier katilini tanıyordu, iş işten geçene kadar da şüphelenmedi."

Müfettiş hırslı hırslı başını salladı. "Bunun bize bir faydası yok ki. Zavallı kendisini vuranı tabii tanıyordu. O, bu tepede oturan herkesi biliyordu."

Doktor Holmes boğuk bir sesle, "Yani bu evdekileri mi kastediyorsunuz?" diye sordu.

— "İlk defa ne söylediğimi anladın doktor."

Koridor kapısı açılarak Bayan Wheary'nin beyaz boneli başı gözüksü. Kadın, "Kahvaltı—" diyecek oldu fakat gözleri büyüyüp, çenesi sarktı. Bir çığlık kopardı. Az kalsın yere düşüyordu. Neyse Bones yetişip kadını kucakladı. Sonra o da Doktor Xavier'in hareketsiz vücudunu görerek durakladı, ihtiyarın renksiz yanakları büsbütün soldu. Neredeyse kâhya kadını düşürecekti.

Ellery, koşup kadını kucakladı, biçare bayılmıştı. Ann Forrest çekine çekine çalışma odasına girdi. Bir an tereddütle yutkunduktan sonra, yaklaştı. Ellery'le birlikte şişman kâhyayı kütüphaneye sürüklemeye muvaffak oldular. Mark Xavier ve yeni dul kalan Sarah Xavier yerlerinden kılmıdamadılar.

Bayan Wheary'yi genç kadına bırakan Ellery çalışma odasına döndü. Müfettiş Queen dikkatle ihtiyar uşağı tetkik etmekteydi. Bones ağzını açmış patronunun cesedine bakıyordu. Doktor Xavier'den ziyade o, kadavrayı andırıyordu. Açık ağzında birkaç sarı diş gözüküyordu. Adeta yerinden uğramış olan gözleri cam gibiydi. Uşak birkaç dakika sonra kendisine gelerek dudaklarını oynattı ve nihayet tıpkı vahşi bir hayvan gibi bir çığlık attı. Sonra dönüp koşa koşa uzaklaştı. Bir taraftan da bağırıldığı duyuluyordu.

Müfettiş içini çekti. "Bones bu işe fazla üzüldü galiba." Kütüphaneye yürüyüp herkesi tek tek süzdü. "Beni dikkatle dinleyin." Onlar da yaşlı adama baktılar. Ayılmış olan Bayan Wheary hanımının yanındaki sandalyeye oturmuş sessiz sessiz ağlıyordu.

Müfettiş Queen soğuk bir tavırla sözüne devam etti. "Sizleri sorguya çekmeden evvel bazı şeyleri bilmem lâzım. Yalnız .doğru söylemeniz şart. Bayan Forrest, siz dün akşam Doktor Holmes'le beraber oyun odasından çıktınız. Hemen kendi odanıza mı gittiniz?"

Genç kadın hafif bir sesle cevap verdi. "Evet."

— "Hemen yattınız mı?"

— "Evet."

— "Ya siz, Doktor Holmes?"

— "Hemen yattım."

— "Bayan Xavier, dün gece sahanlıkta sizden ayrıldık. Hemen odanıza gidip sabaha kadar orada mı kaldınız?"

Kadın güzel gözlerini ihtiyar adama dikti. "Evet."

— "Hemen yattınız mı?"

— "Evet, yattım."

— "Gece kocanızın odanıza gelmediğini fark ettiniz mi?"

Bayan Xavier, ağır ağır, "Hayır," diye cevap verdi. "Farketmedim. Sabaha kadar uyumuşum."

— "Bayan Wheary?"

Kâhya kadın hıçkırıyordu. "Ben bir şey bilmiyorum efendim. Allah şahidim olsun ki bilmiyorum. Gidip yattım."

— "Ya siz Xavier?"

Adam cevap vermeden evvel dudaklarını ıslattı. Konuşmaya başladığı zaman da sesi gayet kısık çıkıyordu. "Dün gece odamdan dışarıya adım atmadım."

Müfettiş, "Bunu tahmin etmeliydim," diye homurdandı. "Yani Bayan Xavier, oğlum ve ben oyun odasından ayrıldıktan sonra doktoru gören olmadı... Öyle mi?"

Hepsi birden başlarıyla tasdik ettiler.

— "Peki, ya tabanca sesi? Bunu duyan yok mu?"

Odadakiler boş gözlerle ona bakıyorlardı.

Doktor Holmes cansız bir sesle, "Bu duvarlar ses geçirmez," diye lâfa karıştı. "Çalışma odasıyla, laboratuvar hususî şekilde yapılmıştır. Burada hayvanlar üzerinde pek çok tecrübe yaptık, Müfettiş bey... Ses duyulmaması için—"

— "Anlıyorum. Bu kapılar hiçbir zaman kilitlenmiyordu galiba." Bayan Xavier'le kâhya kadın hemen başlarıyla tasdik ettiler. "Pekâlâ, içinde çalışma odasındaki dolapta bir tabanca ve kurşun bulunduğunu bilmeyen var mıydı?"

Bayan Forrest, "Benim haberim yoktu," diye bağırdı.

Ellery, sesini çıkarmadan sigarasını içiyordu. Müfettiş bir an hepsini süzdü. "Şimdilik bu kadar." Sonra sert bir sesle ilâve etti, "Fakat yerlerinizden kımıldamayın. Doktor Holmes sen bizimle kalacaksın. Her halde sana ihtiyacımız olacak."

Bayan Xavier yerinden doğrulup, "Allah aşkına," diye mırıldandı. "Bizim buradan—"

— "Lütfen yerinize oturunuz. Daha yapılacak bir sürü işimiz var." Müfettiş sert sert etrafına baktı. "Bunlardan biri de gizlediğiniz misafiriniz Bayan Carreau'yu buraya çağırıp biraz konuşmak." Hepsi şaşkın şaşkın bakarlarken kapıyı çekti.

O sırada Ellery, "Baba," diye bağırdı. "Sakın yengeci unutma."

Fakat kimsede konuşacak hal kalmamıştı.

Kapı kapanınca, Ellery, "Doktor ölüm sertliğine ne dersiniz?" diye sordu. "Birçok ceset gördüğüm için bu hususta biraz tecrübem var. Galiba bu çoktan katılmış."

Holmes dudağını büktü. "Sertleşme bütün vücuda yayılmış. Daha doğrusu bu dokuz saat içinde ceset iyice katılaşmış..."

Müfettiş dikkatle genç adama baktı. "Emin misin doktor? Bu bana pek kati gelmedi."

Holmes sinirli sinirli dudaklarını yalayarak, "Bundan eminim," diye cevap verdi. "Doktor Xavier şeker hastasıydı... Şeker hastaları öldükten üç dakika sonra bile katılaşmaya başlarlar."

Müfettiş başıyla tasdik etti. "Neyse bunun bize fazla bir faydası yok. Doktor sen de bir yere otur da bir müddet şu işi unutmaya çalışalım... Ellery demin izah edeceğini söylediğin şeyi anlat da dinleyelim."

Ellery yarı içilmiş sigarasını açık pencereden dışarıya atıp cesedin yanına gitti. Yeri işaret ederek, "Şuraya bir bak," diye bağırdı.

Müfettiş oraya bir göz attı ve hemen yere çöküp ölünün sağ kolunu yakaladı. Bu çelik gibi sertti. İhtiyar adam bunu zorlukla bükebildi. Ölünün elini tuttu.

Avucu kapalıydı... Cesedin parmaklarının arasında bir kâğıt parçası vardı.

Müfettiş bütün gücüyle bu kâğıt parçasını çekti. Fakat, parmaklar sanki çelikten yapılmıştı. Uzun uzun uğraştıktan sonra parmaklar hafifçe aralandı ve kâğıt halının üstüne düştü.

Bay Queen bunu alıp doğruldu. "A! Yırtılmış bir iskambilmiş!" diye haykırdı. Sesinden sukutu hayale uğradığı belliydi.

Ellery gülümsedi. "Evet, öyle. Fakat buna üzülmene lüzum yok baba. Bana kalırsa o oyun kâğıdının mühim bir mânası var."

Müfettiş kâğıdın arkasına baktı. Bunun üstünde zambak deseni vardı. Masadaki kâğıtlara bir göz attı. Hepsinin aynı cins olduğu anlaşılıyordu. Sonra oğluna baktı. Ellery hemen yaklaştı ve beraberce ölünün gövdesini kaldırıp arkaya dayadılar. Şimdi masadaki bütün kartlar ortaya çıkmıştı.

Ellery, "Gördüğün gibi bu maça altılısı bu desteye ait," diye mırıldandı. Her halde Doktor Xavier öldürülmeden evvel pasyans açıyordu. Bak, kâğıtlar üst üste sıralanmış. Maça onlusunun üstüne kupa dokuzlusu, maça sekizlisi, karo yedilisi konulmuş... Sonra arada bir boşluk var onun altında da karonun beşlisi duruyordu."

— "Maça altılısı kupa yedilisiyle, kupa beşlisi arasında duruyormuş demek, sonra doktor bunu aradan çekmiş... Peki, maça altılısının diğer yarısı nerede?... Buralarda görmüyorum."

Ellery atıldı. "Masanın arkasında yerde olacak." Dönüp masanın arkasına geçerek buruşmuş bir kâğıt aldı: Bu bir iskambil kâğıdı parçasıydı. Bunu düzeltip diğer parçanın yanına koydu. İki parça birbirine tamamiyle uyuyordu. Parçaların üstünde iki leke vardı.

Müfettiş düşünceli bir tavırla, "Ölünün parmak izleri olmalı" diye izah etti. "Her halde kâğıdı yırtarken bu izleri bıraktı" Eğilip cesedin parmaklarına baktı. "Evet, parmakları simsiyah. Her halde isten kirlenmiştir."

Ellery omuzunu silkip pencereye doğru gitti. Doktor Holmes ise divanın üstünde âdeta iki büküm olmuştu. Başını ellerinin arasına almış, oturuyordu.

— "Adama iki el ateş edildi ve katil kaçtı... Fakat o daha ölmemişti. Son bir gayretle pasyans kâğıtlarının içinden maça altısını çekip ikiye böldü... Birini buruşturup attı ve diğerini aldı. Bunu acaba neden yaptı dersin, El?» Ellery başını bile çevirmeden, cevap verdi. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Masanın üstünde kâğıt veya kalem olmadığını farketmişsindir."

— "Peki o çekmede de yok mu?"

— "Açıp baktım. Oyun kâğıtlarını oradan almış. Bir sürü oyun âleti var. Fakat kâğıt, kalem yok.

— "Ceplerinde de yok mu?"

— "Hayır."

"Ya diğer çekmeceler?"

— "Onlar kilitli. Anahtarları da doktorun üstünde yok. Her halde anahtarlar başka bir elbisenin cebinde kaldı. Veya adamcağzın kalkıp anahtarları alacak halı kalmamıştı.

Müfettiş, "O halde vaziyet aşikâr," diye homurdandı. 'Katilin ismini' yazmaya imkân bulamadığı için bu oyun kâğıdının

Doktor Holmes" birdenbire kendisine geldi. "Ne?... Ne

Holmes aptal aptal bakarken Ellery içini çekti. "Evet, tahkik ettim. O daima sağ elini kullanırmış.»  
^hüyar1 müfettiş şaşırmıştı. "Nasıl? Nasıl tetkik ettin?"

Ellery yorgun bir tavırla cevap verdi. "Gayet basit. Koltukta duran ceketin ceplerine baktım. Piposuyla bütün kesesi sağ cebindeydi. Pantolon ceplerim yokladım. Sağ cebinde bozuk para vardı. Halbuki sol boştu."

Holmes de lâfa karıştı. "Evet... Evet doktor daima sağ elini kullanırdı."

Müfettiş Queen içini çekti. "Neyse bir şeyler öğrendik.

Zaten bu iskambilin köşesindeki lekeden de adamın sağ elini kullandığı anlaşılıyor. Fakat bu maça altılısıyla acaba neyi kastedti? Doktor Holmes neden bu iskambilin yarısını bıraktığını biliyor musun?"

Dalgın dalgın önüne bakan İngiliz yerinden zıpladı. "Ben... Ben mi?... Hayır... Hayır... Katiyen bilmiyorum. Bir şey söyleyemem."

Müfettiş gidip kütüphane kapısını açtı. Kâhya kadın, ölen adamın kardeşi ve Bayan Xavier eskisi gibi oturuyorlardı. Yalnız Bayan Forrest ortada yoktu.

Müfettiş hırsla, "O genç kadın nerede?" diye sordu.

Bayan Wheary ürperdi. Saralı Xavier de duymamış olacak ki koltuğunda bir ileri, bir geri sallanmaya devam etti.

Mark Xavier kısaca cevap verdi. "Dışarıya çıktı."

— "Her halde Bayan Carreau'ya vaziyeti bildirmek için gitmiştir. Gitsin bakalım. Allaha çok şükür

hiçbirinizin kaçmasına imkân yok. Xavier, siz içeriye gelin."

Adam ağır ağır kalkıp dimdik durdu ve sonra müfettişin peşi sıra çalışma odasına girdi. Bir taraftan da ölen ağabeyisine bakmamaya çalışıyordu. Birkaç defa yutkunup gözlerini etrafta gezdirdi.

Müfettiş, hemen söze başladı, "Müşkül bir mesele var Bay Xavier... Bunun için Doktor Holmes'e yardım edeceksiniz."

İngiliz gözlerini kırptırdı.

— "Vaziyet biraz karışık. Osquewa Şerifi buraya gelene kadar cinayet tahkikatını ben idare edeceğim. Fakat maktulün cesedini gömmeye hakkım yok. Bu resmî tahkikattan sonra yapılacak bir iş. Anlıyorsunuz değil mi?"

Mark Xavier, boğuk bir sesle. "Yani... Onu böyle saklayacak mıyız?" diye sordu.

Doktor Holmes ayağa kalktı. "Neyse Lâboratuvarda bir buz dolabı var. Soğuk havada saklanması icap eden tecrübe malzemelerini oraya koyuyoruz," İçini çekti. "Oraya sığdırırız sanırım."

Müfettiş, genç adamın omuzunu okşadı. "Mükemmel. Gayet iyi çalışıyorsun, Doktor... Ceset ortadan kalktıktan sonra hepiniz biraz rahatlayacaksınız... Bay Xavier haydi yardım edin... Sen de Ellery... Bu zor bir iş olacak,"

Elektrik aletleri, acayip cam şişe ve tüplerle dolu büyük lâboratuvardan çıkıp çalışma odasına döndükleri zaman hepsi iyice terlemişti. Yüzleri de bir hayli solgundu. Güneş de iyice yükseldiği için etraf son derece sıcaktı. Ellery hemen koşup bütün pencereleri ardına kadar açtı.

Müfettiş de tekrar kütüphaneye gitti. Son derece resmî bir tavırla, "Artık araştırma yapmanın zamanı geldi," diye söze başladı. Fakat sonra sustu. Evin arka tarafından bağırma ve düşen cisimlerin çıkardığı sesler duyuluyordu. Seslerden tiz olanı uşak Bones'e aitti. Diğer şahsın ise kaba ve gayet kaim bir sesi vardı. Müfettiş nedense bunu tanıır gibi oldu,

Bay Queen, tabancasını çekerek, "Allah kahretsin," diye bağırdı, "Bu eve kimsenin gelemeyeceğini sanıyordum." Sonra sesin geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. Ellery de peşinden geliyordu. Ev halkı da şaşkın şaşkın onları takip etmekteydi.

Müfettiş koridoru geçip arka tarafta kalan kapıyı açtı.

Mutfığa girdiler. Burası fevkalâde temizdi.

Tam ortada, yere düşmüş tava, tencere gibi mutfak eşyasının arasında iki kişi bütün güçleriyle boğuşuyorlardı.

Bunlardan biri, soluk ve buruşuk yüzlü uşaktı. Sıska ihtiyar, canını dişine takmış insanüstü bir kuvvetle dövüyordu.

Öteki... Öteki de Queen'lerin gece Arrow yolunda rastladıkları kurbağa suratlı şişko adamdı!...

Müfettiş, "Sen ha?" diye homurdandı, "Durun bakalım. Tabancamı görüyorsunuz. Şakam da yok..."

Şişko kollarını indirip aptal aptal baktı.

Ellery de mutfağa girmişti. Gülmeye başladı. "Ah, sevgili dostumuz buraya gelmiş." Adamın göğsünü ve kalçalarını yokladı. "Silâhı yok... Eee? Anlat bakalım ahbap, nedir bu olanlar?"

Adam morumsu dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. İleriye doğru bir adım atınca bütün vücudu pelte gibi titredi. Bu haliyle tıpkı tehlikeli bir gorile benziyordu, Kaim ve kaba sesiyle, "Ben ne yaptım?..." dedi ve sustu. Küçük, patlak gözlerine hilekâr bir ifade gelmişti. Kaşlarını çatıp kurumla etrafına baktı. "Bu ne biçim iş?... Bu mahlûk bana hücum etti."

Ellery, "Kendi mutfağında mı?" diye mırıldandı.

Bones hiddetten tir tir titriyordu. "Yalan... Yalan söylüyor... Onun usulca ön kapıdan içeriye girdiğini gördüm. Etrafı araştırıp mutfağa geldi ve..."

Ellery, "İştahı yerinde olmalı," diye cevap verdi. "Demek açsın? Senin geri geleceğini tahmin etmiştim." Birden dönüp arkasında duran ev halkına baktı. Hepsisi de şişkoyu hayretle süzmekteydiler.

Bayan Xavier kadife gibi bir sesle sordu. "Bahsettiğiniz şahıs bu mu?"

— "Ta kendisi. Onu daha evvelden görmüş müydünüz?"

— "Hayır, hayır!"

— "Ya sizler? Bayan Wheary?... Bay Mark Xavier?... Doktor Holmes?... Garip, çok garip." Şişkoya yaklaştı. Biraz evvel mutfağa hücum ettiğini unuttu. Aç adamların kusuruna bakılmaz... Dün akşam buradan uzaklaşmak için ateşe atılacak kadar gözün dönmüştü. Buraya geri gelmeye cesaret ettiğine göre fazla acıkmış olacaksınız."

Şişman adam sesini çıkarmadı. Küçük gözleriyle hepsini teker teker süzüyordu.

Ellery sert bir sesle, "Dün gece dağda ne yapıyordun?" diye sordu.

Şişko birdenbire dikleşti. "Sana ne?"

— "Hâlâ aksiliğin geçmemiş. Katil olduğundan şüphe ediyoruz da ondan!"

— "Cinayet mi var?" Adamın yüzü uzadı. Gözlerindeki sinsî ifade de kayboldu. "Kim?... Kim?..."

Müfettiş, "Numara yapmaktan vazgeç," diye bağırdı. Bir taraftan da elindeki tabancayı sallıyordu. "Kim?... Ha?... Halbuki biraz evvel hiç de oralı değildin... Kimin ölmesini istiyorsun?"

Şişman adam derin derin içini çekti. "Tabî... Cinayet... Bu mesele hakkında bir bildiğim yok." Bir taraftan da o küçük gözleriyle hepsinin yüzüne ayrı ayrı bakıyordu. "Bütün gece bir yol bulmak için dolaştım... Sonra arabamı kenara çekip sabaha kadar uyudum. Onun için cinayetten haberim yok."

— "Aşağıdaki yola sapamayacağımı anlayınca buraya dönmedin mi?"

— "Şey... Hayır... Hayır."

— "Peki, neden dönmedin?"

— "Bilmem... Aklıma gelmedi."

— "İsmin nedir?"

Şişman adam bir an tereddüt etti. "Smith." Müfettiş, "Duydunuz mu, adı Smith'miş?" diye homurdandı. "Peki öbür adın ne?... Yoksa sadece Smith mi? Belki kendine başka bir isim daha uydurmaya vakit bulamadın!"

— "Frank... Frank Smith. Frank J. Smith."

— "Peki nereden geliyorsun?"

— "Şey... New York'tan."

Müfettiş, "Hayret, o şehirdeki bütün suratsızları tanıdığımı sanıyordum," diye mırıldandı. "Peki, dün gece burada ne yapıyordun?"

Smith morumsu dudaklarını ıslattı. "Şey... Şey yolumu kaybetmişim zannederim."

— "Emin değil misin?"

— "Yok... Yok... Yolumu kaybettim. Yukarıya çıkınca daha ileriye gidemeyeceğimi anlayarak geri döndüm. O sırada sizi gördüm."

Müfettiş Queen hiddetle, "Ne o, ağzın gene değişti?" diye söylendi. "Dün akşam pek acelen vardı. Demek bu evde kimseyi tanımıyorsun?... Dün gece yolunu kaybettiğin zaman burada durup, evdekilerle konuşmak aklına gelmedi mi? Onlar sana yolu tarif edebilirlerdi."

— "Hayır... Hayır..." Smith'in küçük gözleri müfettişin arkasında duran ev halkına takılmıştı. "Acaba ölen zavallının adını sorabilir miyim?"

Ellery adamı dikkatle süzdü. "Bu dünyadan göçen zavallıyı mı soruyorsun?... John Xavier adlı biri. Doktor John S. Xavier. Bu ismi biliyor musun?"

Adam çabucak, "Hayır," diye cevap verdi.

— "Arrow yolunu da iyi bilmiyorsun her halele? Dün akşam buraya ilk defa gelmiştin..."

— "Sizi temin ederim ki—"

Ellery, adamın tombul ellerinden birini yakaladı. Smith âdeta kükredi ve telâşla elini geri çekti. "Seni ısırmayacağım, dostum. Sadece yüzüğün var mı diye bakıyordum."

— "Yüzük mü?..."

Ellery, "Fakat sende yokmuş," diye içini çekti. "Baba, zannedersem Bay Smith de burada misafir kalacak... Bayan Xavier... Hayır, Bayan Wheary lüzumlu şeyleri hazırlar."

Müfettiş kasvetli bir tavırla başını salladı. "Galiba öyle olacak. Smith... veya adın neyse... arabada eşyan var mı?"

— "Tabî var... iyi, ama gitsem olmaz mı? Yangın—"

— "Gidemezsin. Zaten yangın da sönmedi. Git arabandan eşyalarını çıkar. Seni Bones'e teslim edemem. Belki kulağını filân koparr. Aferin Bones... Böyle hareket etmek lâzımdı." Müfettiş ihtiyarın kemikli omzunu okşadı. "Bayan Wheary, Bay Smith'i birinci katta bir odaya yerleştirin. Boş oda var değil mi?"

Bayan Wheary sinirli sinirli, "iki tane var, efendim," diye cevap verdi.

— "O halde karnımı da doyurun. Sana gelince Smith, numara yapmaya kalkma." Bayan Xavier'e döndü. Kadın âdeta çökmüş... küçülüvermişti. Müfettiş, soğuk bir tavırla, "Affedersiniz," dedi. "Evinizi idareye kalktığım için özür dilerim. Fakat cinayet olduğu zaman adabımuâşeretle pek alâkamız kalmıyor."

Kadın, "Zıyanı yok," diye fısıldadı. Ellery derin bir alâka ile onu süzdü. Kocasının cesedini buldukları andan itibaren Bayan Xavier değişmişti. Siyah gözlerinin garip pırıltısı kaybolmuş, bunun yerine korku hâkim olmuştu. O sinire dokunan tebessüm hariç, kadın tamamıyla başka bir insan olup çıkmıştı.

Müfettiş birdenbire atıldı. "Haydi şimdi gidip, sosyetenin tanınmış bir siması olan Bayan Carreau'yu ziyaret edelim» Belki bu suretle bu pis işin içinden çıkarız."

Yumuşak ve ahenkli bir ses hepsini şaşırttı. Telâşla dönüp koridora baktılar. "Buna lüzum yok Müfettiş bey. Ben aşağıya indim."

O sırada tesadüfen Bayan Xavier'e bakan Ellery, kadının siyah gözlerinin pırl pırl parladığını gördü.

## 7. AĞLAYAN KADIN

Güzel kadın, Ann Forrest'in koluna yaslanmıştı. O haliyle dokunulmayacak kadar nazik bir çiçeği andırıyordu. Otuzdan fazla durmuyordu. Ufak tefek olmasına rağmen gayet mevzun bir vücudu vardı. Sırtına da vücudunun hatlarını ortaya koyan gri renkte bir elbise giymişti. Hafifçe kabank burun delikleri ve ufak ağzından hisli olduğu belliydi. Duruşu, hareketleri, konuşması çok iyi bir aileden olduğunu hemen ortaya koyuyordu. Ellery, "Müthiş bir kadın," diye düşündü. "Bayan Xavier gibi müthiş..." Bu aklına gelince dönüp baktı. Bayan Xavier bir mucize olmuş gibi birdenbire gençleşmişti. Gözlerinde garip bir ışıltı parlıyordu. Yüzünde de tek bir çizgi gözükmüyordu. Tıpkı bir kedi gibi gözlerini Bayan Carreau'ya dikmişti. Biraz evvel hissettiği korkunun yerini korkunç bir nefret almıştı şimdi.

Müfettiş, "Bayan Marie Carreau siz misiniz?" diye sordu. Bir akşam evvel kadından hayranlıkla bahsetmesine rağmen o anda yüzünden hiçbir şey belli değildi.

Kadın hemen cevap verdi. "Evet... Doğru... Affedersiniz." Bayan Xavier'e döndü. Gözlerinde bir acı veya acımaya benzeyen bir şey belirdi. "Çok üzüldüm... Ann vaziyeti anlattı. Yapabileceğim bir şey



varsa—"

Siyah gözler büyüdü. Esmer kadının burun delikleri kabardı. İleriye doğru bir adım attı, "Evet," diye bağırdı. "Evet!; Yapabileceğin bir şey var. Evimden git! Bana o kadar çektirdin ki!... Çık git!.;. Sen de... O Allanın belâsı—"

Mark Xavier kadını kollarından yakalayıp sarstı. "Sarah! Kendine gel. Ne söylediğini biliyor musun?"

Uzun boylu kadının sesi bir çığlık halini almıştı. "O... O..." Ağzı köpürerek, salyaları çenesine aktı. Kara gözleri birer kor parçasından farksızdı.

Müfettiş gayet yumuşak bir sesle, "Ne var Bayan Xavier?" diye sordu.

Bayan Carreau yerinden bile kıınıldamamıştı. Sadece rengi biraz solmuştu. Ann Forrest onun biçimli kolunu daha sıkıca tuttu. Sarah Xavier ise titremeye başladı ve bitkin bir halde kayınbiraderine yaslandı.

Müfettiş gene o nazik tavrıyla devam etti. "Oturma odasına gidip biraz konuşalım." Ellery'e bir göz attı. Fakat genç adam Bay Smith! tetkik etmekle meşguldü. Şişko mutfakın bir köşesine çekilmiş, âdeta ufalıp saklanmaya çalışıyordu. O etli yüzü de mosmor olmuştu.

Camlı kapılarından içeriye güneş giren oturma odasına gidip koltuklara yerleştikten sonra Müfettiş, "Bayan Carreau," diye söze başladı. "Bana vaziyetinizi anlatmanızı rica edeceğim. Hakikati öğrenmek. Bunu sizin ağzınızdan duymazsam, başkalarından öğreneceğim. Onun için her şeyi itiraf etmeniz daha doğru."

Kadın başını kaldırıp baktı. "Bilmek istediğiniz nedir?"

— "Bir sürü şey var. Önce ne zamandan beri bu evde kaldığınızı söyleyin?"

— "İki haftadır." kadının ahenkli sesi güçlölkle duyuluyordu. Bayan Xavier ise bir kanapeye boylu boyunca uzanmıştı. Yüzü bembeyazdı.

— "Misafir misiniz?"

Kadın, "Öyle diyebiliriz." Susup baktı. Sonra gene gözlerini indirdi.

— "Buraya kiminle geldiniz Bayan Carreau?... Yoksa yalnız mıydınız?"

Kadın tereddüt eder gibi oldu. Ann Forrest hemen atıldı. "Hayır, ben Bayan Carreau ile beraber geldim. Kendisinin hususî sekreteriyim."

Müfettiş buz gibi bir tavrıyla, "Belli," diye mırıldandı. "Lütfen siz bu işe karışmayın. Zaten emrime itaat etmediğiniz için sizinle görülecek bir hesabım var. Şahitlerimin oraya, buraya gidip, ona, buna vaziyeti anlatmalarını sevmem." Ann Forrest kızarıp dudağını ısırıldı. "Bayan Carreau, Doktor Xavier'i ne kadar zamandan beri tanırıyorsunuz?"

— "İki haftadır."

— "Yaa? Peki, diğerlerini de tanııyor muydunuz?"

— "Hayır."

— "Bu doğru mu, Mark Xavier?" İriyarı adam, "Doğru," diye kekeleydi.

— "Demek buraya hastalık dolayısıyla geldiniz?" Kadın titremeye başladı. "Bir... Bir bakıma öyle."

— "Şu anda Avrupa'da olmanız lâzım değil mi?"

— "Evet." Güzel kadın yalvaran gözlerle yaşlı adama bakıyordu.

— "Dün akşam oğlumla buraya geldiğimiz zaman bu yüzden mi saklandınız?"

Kadın, "Evet," diye fısıldadı.

Müfettiş doğrulup etrafına bakındı. Ortada hiç de şüpheli bir şey görmemişti. Gözleriyle Ellery'yi araştırdı. Fakat her zamanki gibi oğlu ortadan kaybolmuştu.

— "O halde bu ev halkını daha evvelden tanıımıyordunuz. Buraya tedavi için gelmiş olacaksınız."

— "Evet... Evet..."

— "Hımm." Yaşlı adam dönüp tek tek herkesin suratına baktı. Fakat kimse ağızını açıp bir kelime söylemedi. "Bayan Carreau, dün gece odanızdan hiç çıktınız mı?"

Kadının sesi duyulmuyordu... "Efendim?"

— "Hayır."

Bayan Sarah Xavier, birdenbire gözlerini açıp, "Doğru değil!" diye bağırdı. Hırsıyla ayağa fırladı. "Odasından çıktı! Ben onu gördüm!"

Bayan Carreau'nun rengi balmumuna dönmüştü. Ann Forrest hiddetle doğruldu. Mark Xavier ise şaşırılmıştı... Mânâsız bir tavırla elini uzattı.

Müfettiş hepsini tepeden tırnağa kadar süzdü. "Bir dakika durun... Demek Bayan Carreau'nun odasından çıktığımı gördünüz?"

— "Evet. Gece yarısından sonra usulca odasından çıkıp aşağıya indi. Onun ko... kocamın çalışma odasına girdiğini gördüm. Bir müddet sonra—"

— "Ne kadar zaman aşağıda kaldıklarım biliyor musunuz Bayan Xavier?"

Kadın gözlerini kaçırdı. "Hayır... Bilmiyorum... Çünkü beklemedim."

Müfettiş nazik bir tavırla, "Bu söylenenler doğru mu Bayan Carreau?" diye sordu.

Güzel kadının gözleri yaşlarla dolmuştu. Dudakları titredi ve sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Evet... Doğru... Başımı Ann Forrest'in göğsüne dayamış, lıçkırıyordu. "Fakat ben—"

— "Bir dakika..." Müfettiş hafifçe tebessüm ederek Bayan Xavier'e baktı, "Siz dün gece hemen yatıp

sabaha kadar uyuduğunuzu söylemişsiniz sanırım."

Uzun boylu kadın birdenbire kanapeye çöktü. "Biliyorum. Size yalan söyledim... Benden şüpheleneceğinizi sandım... Fakat onu gördüm. Hemen tanıdım. O—" Tereddütle etrafına bakıp sustu.

Müfettiş, "Demek onun ne zaman yukarıya çıkacağını merak edip beklemediniz? Allah Allah, kadınlar da ne kadar değişmiş?" İçini çekti. "Pekâlâ, Bayan Carreau, neden herkes uyuyana kadar bekleyip, gece yarısından sonra Doktor Xavier'le konuşmak için aşağıya indiniz?"

Gri bir mendille gözlerini silip başını kaldırdı. "Yalan söylemekle aptallık ettim, Müfettiş bey. Bayan Wheary yatmadan evvel odama gelip, orman yangını dolayısıyla iki yabancının evde kaldığını ve Doktor Xavier'in aşağıda olduğunu söyledi... Canım sıkılıyordu." Kahve rengi gözlerinde garip bir ifade vardı. "Aşağı inip kendisiyle konuştum."

— "Yani oğlumla benden mi bahsettiniz?"

— "Evet..."

— "Her halde kendi vaziyetinizden de bahsetmişsinizdir."

Kadın kızarmasına rağmen, "Evet," diye fısıldadı.

— "Peki Doktor Xavier nasıldı bakalım? Neşeli miydi? Yoksa her zamanki gibi miydi? Veya hayatından fevkalâde memnun muydu?"

— "Her zamanki gibi nazik ve kibardı. Bir müddet konuştuk... Sonra ben yukarıya çıktım."

Bayan Xavier, tekrar ayağa fırlayıp, "Allah seni kahretsin!" diye feryat etti. "Hayır! Hayır! Buna tahammül edemeyeceğim. Geldiğinden beri kocamla تنها köşelerde fısıldaşıp durdu. John'u elimden almaya kalktı. Hele o göz yaşları... Bu suretle kocamın merhametini celbedecekti... Zaten o güzel kadınlara dayanamazdı. Bu kadının neden buraya geldiğini söyleyeyim mi Müfettiş bey?" İleriye atılıp, kadına bakarak yumruğunu salladı. "Söyleyeyim mi? Söyleyeyim mi?"

Bir saattir sesi sedası çıkmayan Doktor Holmes ilk defa konuştu. "Rica ederim, Bayan Xavier... Bu doğru olmaz—"

Bayan Carreau da elleriyle yüzünü kapayarak, "Hayır," diye inledi. "Hayır... Yapmayım, ne olur—"

Ann Forrest de hiddetle ayağa fırladı. "Seni Allahın belâsı cadı seni! Hain mahlûk! Seni elimle—"

Müfettiş onları alâkayla, hattâ neşeyle seyrediyordu. Koca salon hiddetli seslerle çın çın çınlamaktaydı.

Bayan Xavier âdeta çıldırmıştı. "Söyleyeyim mi?" diye bir daha haykırdı. "Söyleyeyim mi?"

— "Buna lüzum yok, Bayan Xavier." Ellery kapıda durmuş, gülümsüyordu. "Hepimiz vaziyeti biliyoruz. Ağlamayın Bayan Carreau. Ortada bîr felâket yok... Babamla ben itimat edilecek insanlarız. Sırrınızı saklayacağımızdan emin olun... Baba, dün gece gördüğün veya gördüğünü sandığın şeyi sana takdim edeyim." Müfettişin ağzı açık kalmıştı. "Bu gayet, terbiyeli ve nazik gençler yatak odasına kapanmaktan sıkılıp eve davetsiz gelen misafirleri görmek istemişler... Sol taraftaki Julian Carreau, sağdaki de Francis Carreau... İkisi de Bayan Carreau'nun çocukları. Kendileriyle biraz evvel tanıştım."

Ellery uzun boylu, yakışıklı iki gencin omuzlarına ellerini atmış gülümsüyordu. Bir taraftan da onların arkasından dik dik babasına bakmaktaydı. Yaşlı adam birkaç defa yutkunduktan sonra, çekine çekine yaklaştı.

Çocuklar on altı yaşlarında olacaktı, ikisi de geniş omuzluydu. Güneşten kararmış yüzleri annelerine çok benziyordu. Tıpatıp birbirlerinin eşiydiler. Hattâ tiril tiril ütülü gri flanel elbiseleri, mavi krawatları, beyaz gömlekleri ve siyah deri ayakkabıları bile örnekti.

Fakat, Müfettiş'i hayrete düşüren bu benzerlik değildi. Adamı şaşırtan bambaşka bir şeydi. 'Çocukların vücutları hafifçe birbirine dönüktü. Sağ taraftaki çocuğun sol kolu ise kardeşinin arkasında kaldığı için gözükmüyordu. Şık gri ceketleri de tam göğüs kemiği hizasında birbirine yapıştı.

Bunlar yapışık Siyamlı ikizlerdi.

## 8. XIPHOPAGUS

Çocuklar çekine çekine Müfettiş'e baktılar. Sonra her ikisi de serbest kollarını kullanarak yaşlı adamın elini sıktı. Bayan Carreau birdenbire rahatlamıştı. Koltuğunda dimdik oturmuş, çocuklarına gülümsüyordu. Ellery içinden, "Kim bilir bu tebessüm ona ne kadar pahalıya maloluyor?" diye düşündü. "Bunu ancak Ann Forrest bilebilir."

Sağ taraftaki ikiz heyecanla bağırdı, "Sahi siz, Bay Queen'in söylediği gibi hakikî bir polis müfettişi misiniz?"

İhtiyar adam hafifçe güldü. "Maalesef öyle yavrum. Adın nedir bakayım?"

— "Francis efendim."

— "Ya senin, yavrum?"

Soldaki ikiz, "Julian efendim," diye cevap verdi. Sesleri de aynıydı. Fakat Julian daha ağır başlıya benziyordu. "Acaba... Acaba... Altın rozetini görmemiz kabil mi?"

Bayan Carreau müdahale etti. "Julian!"

— "Efendim anne?"

Çocuklar dönüp güzel kadına baktılar. İkisi birden gülümsedi. Sonra gayet rahat ve ahenkli bir tarzda yürüyerek annelerinin yanına gittiler. Müfettiş o zaman soldaki çocuğun kolunun kardeşinin sırtına bağlı olduğunu gördü. Üstelik bu kol alçıya alınmıştı. Çocuklar annelerinin koltuğunun önünde eğildiler ve katim ikisini de yanaklarından öptü. Onun üzerine geçip divana oturdular ve gözlerini de Müfettiş'e diktiler. Yaşlı adam bu halden pek rahatsız oldu. Şaşkın, şaşkın, "Vaziyet tamamıyla değişti," diye mırıldandı. "Artık işi anlamış bulunuyorum... Yavrum... Julian senin koluna ne oldu?"

Sol taraftaki çocuk hemen cevap verdi. "Geçen hafta kırıldı, efendim. Dışarıdaki taşların üstüne düştük de—"

Francis, "Doktor Xavier, kolu alçıya koydu," diye ilâve etti. "Fazla acımadı değil mi, Julian?"

Julian, cesur bir erkek tavrıyla atıldı. Hayır, pek acımadı." Sonra ikisi birden Müfettiş'e gülümsediler.

Müfettiş Queen, "Hımm," diye mırıldandı. "Doktor Xavier'in başına gelenleri duydunuz tabîî?"

İkisi aynı anda konuştu. "Evet efendim." Biraz evvelki tebessümleri kalmamıştı. Fakat gözlerindeki pırıltıdan heyecanlandıkları belliydi.

Ellery kapıyı kapatıp, yürüdü. "Her şeyden evvel bir anlaşmaya varmamız lâzım. Bu odada geçen hâdiselerin, söylenecek lâfların gene burada kalacağından emin olmalısınız Bayan Carreau."

Kadın içini çekti. "Evet... Evet... Bütün bunlar talihsizlik Müfettiş bey... Ben cesur bir insan değilim... Onun için sadece—" Çocuklarına baktı. Gözlerinden gurur ve ıstırap okunuyordu. "Francis!e Julian bundan on altı sene evvel Washington'da doğdular. Kocam o sırada hayattaydı. Çocuklarım son derece sıhhatliyidiler. Yalnız... Yalnız... gördüğünüz gibi doğuştan yapışıktılar. Ailemin bu vaziyet karşısında dehşete kapıldığım söylememe lüzum yok."

Ellery kadına cesaret vermek ister gibi gülümseyerek, "Bütün büyük ailelerde bu körlük vardır zaten" diye mırıldandı. "Halbuki sizin yerinizde olsam onlarla iftihar ederdim."

Kadın hemen atıldı. "Etmez olur muyum?... Dünyanın en iyi, en uslu, en dürtüst ve sabırlı çocukları—"

Francis, "Anneler, evlâtlarına düşkün olurlar," diye güldü. Julian ise hiç sesini çıkarmadan Bayan Carreau'ya bakıyordu.

Kadın alçak bir sesle devam etti. "Fakat ben de ne yapacağımı şaşırmışım. Çok zayıftım ve biraz da korkuyordum... Maalesef kocam da ailem gibi düşünüyordu. Bu yüzden..." Üzgün, üzgün elini salladı. Ne olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Dedikodudan korkan asıl bir aile, uzun konuşmalar, etrafı susturmak için sarfedilen büyük paralar, usulca hastaneden kaçırılıp ağzı sıkı bir dadının yanına bırakılan çocuklar ve nihayet Bayan Carreau'nun ölü bir çocuk doğurduğuna dair gazeteye verilen ilân... "Gizli, gizli gidip onları görüyordum. Büyüdükçe vaziyeti anlamaya başladılar. Yavrucaklar hiç şikâyet etmediler. Üstelik daima güler yüzlü ve neşeliydiler. Tabîî, sıhhatleriyle daima meşgul oldum... İyi hocalar tutup tahsil etmelerini sağladım. Kocam öldüğü zaman, onları yanıma almayı düşündüm. Fakat ailem benden çok kuvvetliydi. Söylediğim gibi fazla cesur da değilim. Fakat o kadar acı çekiyordum ki—"

— "Anlatabilir misin oğlum?"

— "Tabîî efendim. Göğüs kemiklerimiz birbirine bağlanmış. Arada kalın bir bağ var. Bunu çekip on beş santim uzatabiliyoruz!"

Müfettiş yüzünü buruşturarak, "Peki acııyor mu?" diye sordu.

— "Yoo. Kulağınızı çektiğiniz zaman acıyor mu, Müfettiş bey?"

İhtiyar adam güldü. "Hayır... Bunu hiç düşünmemiştim." Doktor Holmes, "Cartilaginous Ligature" diye izah etti. "Teratolojide buna xiphoid çıkıntı denilir. Çok acayip bir bağdır bu. Son derece elâstikî ve inanılmayacak kadar sağlam bir bağ."

Julian atıldı. "Bu yüzden gayet güzel numaralar yapıyoruz." Bayan Carreau hafif bir sesle itiraz etti. "Julian!"

— "Ama doğru söylüyorum anne. Bunu sen de biliyorsun. Orijinal Siyamlı İkizler'in meşhur numarasına çalıştık. Hattâ bunu sana da göstermiştik."

Kadın gülmemeye çalışarak, "Sus Julian," diye mırıldandı.

Doktor Holmes mesleğine düşkün insanlara has haliyle atıldı. "Chang ve Eng adlı Siyamlı İkizler bu bağ sayesinde birbirlerini havaya kaldırabiliyorlardı. Bu gençler de akrobasiye çok düşkün. Benim yapamayacağım bir sürü şeyi kolaylıkla başarıyorlar."

Francis hürmetkar bir tavırla, "Biraz egzersiz yapmanız lâzım Doktor," dedi. "Neden kum torbasıyla çalışmıyorsunuz?"

Müfettiş de gülmeye başladı. Odadaki sıkıcı hava dağılmıştı. Çocukların normal tavırlarla konuşmaları, hallerinden şikâyet etmemeleri ve gülyüzleri buna sebep olmuştu. Bayan Carreau da muhabbetle onlara gülümsüyordu.

Francis, "Sadece bu bağ olsaydı doktorlar çaresine bakacaklardı," diye devam etti.

Doktor Holmes nazik bir tavırla lâfa karıştı. "İstersen ben anlatayım yavrum... Müfettiş bey, anlayacağınız üç tip Siyam ikizi var. Böbrekleri birbirine bağlı olduğu için arka arkaya duran ikizlere rastlanıyor... Bunların en meşhur misali de Rosa ve Josepha Balaseck... Bunları ameliyatla ayırmayı denemişler—" Kızarıp sustu. "Sonra—"

Ellery alçak bir sesle, "Ameliyat muvaffak olmamış mı?" diye sordu.

Doktor Holmes dudağını ısırdı. "Maalesef... Fakat o zaman tıp bu kadar ileri değildi."

Francis gülümsedi. "Zıyanı yok Doktor Holmes... Bu vakaları biz de biliyoruz Bay Queen. Bizim gibi olan ikizlerle ilgilenmemiz normal bir şey. Balaseck ikizleri ameliyattan dolayı ölmüşler. Ama o zaman Doktor Xavier yokmuş."

Bayan Carreau'nun yüzü bembeyaz oldu. Müfettiş hiddetle oğluna bakıp, devam etmesi için Doktor Holmes'e işaret etti.

Genç İngiliz, "Sonra," diye mırıldandı. "Sonra Xiphopagus ikizler var. Bunların en meşhurları Siyamlı Chang ve Eng Bunker... Sıhhatli ve normal iki insan..."

Julian hemen atıldı, "1874'te Chang zatürreeye yakalanınca ölmüşler. Altmış üç yaşındaymışlar! Evlenmişler, bir sürü de çocukları olmuş... Çok akıllı ve zenginlermiş... Tıpkı bizim gibi... Zenginliklerini değil... Xiphopagus olmalarını kastettim."

Francis, "Fakat biz de zenginiz," dedi.

— "Ne demek istediğimi her halde anladın, Francis."

Doktor Holmes, "Bir de yan yana yapışık ikizler var," diye ilâve etti. "Bu çocuklar ikinci gruptan. Tabî kan dolaşimleri da müşterek." İçini çekti. "Bayan Carreau'nun şahsi doktoru çocukların vaziyetini tamamiyle tesbit etmiş. Bütün bu malûmat Doktor Xavier'de vardı."

Gene bir sessizlik oldu. Hava gene elektriklenmeye başlamıştı. Bayan Xavier gözlerini dikmiş,

çocukların annesine bakıyordu.

Ellery de, Bayan Carreau'ya döndü. "Peki bu gençleri neden Arrow Head'e getirdiniz?"

Kadıncağz, "Doktor belki—" diye fısıldadı, Ellery kaşlarını kaldırdı. "Yani Doktor Xavier size ümit mi verdi?"

— "Hayır... Fakat ufak bir ihtimal... Kâtibem Bayan Ann Forrest, doktorun— doktorun bu sahada tecrübeler yaptığını duymuş—"

Genç İngiliz ifadesiz bir sesle kadının sözünü kesti, "Doktor Xavier burada tuhaf tecrübelerle meşguldü,,. Garip dememem lâzım. Fakat şimdiye kadar duyulmamış şeyler yapıyordu. Tabî kendisi çok büyük bir doktordu... Fevkalâde bir ilim adamıydı... Kendisi reklâmdan, neşriyattan filân hoşlanmazdı, Bu yüzden neyle meşgul olduğunu pek bilen yoktu... Ama gene de duyulmuş... Bayan Carreau mektup yolladığı zaman—" Birdenbire sustu.

Müfettiş önce Doktor Holmes'e, sonra da Bayan Carreau' ya baktı, "Galiba Doktor Xavier'in çalışmalarından zevk alıyordun Holmes?"

İngiliz soğuk bir tavırla, "Bu tamamıyla ayrı bir bahis," diye cevap verdi. Carreau ikizlerini şefkatte süzdü. Buna rağmen gözlerinde acı bir ifade vardı.

Odada tekrar bir sessizlik oldu. İhtiyar adam usul usul herkesi tetkik etmekteydi. Nihayet çocuklara döndü. "Doktor Xavier'i sever miydiniz?"

İkisi birden, "Evet," diye bağırdılar.

— "Peki... Hiç sizin canınızı yaktı mı?"

Bayan Carreau doğruldu. Gözlerinde endişeli bir ifade belirmişti.

Francis, "Hayır efendim," diye cevap verdi. "Sadece bizi muayene etti. Röntgen, enjeksiyon ve hususî gıdalarla bir sürü testler yaptı."

Kaşlarını çatan Julian da ilâve etti, "Zaten biz böyle şeylere alışmışız,"

— "Anlıyorum. Dün gece iyi uyudunuz mu?"

— "Evet efendim." İkisi de ciddileşmişti. Merakla Müfettiş'e bakıyorlardı.

— "Gece hiç gürültü duydunuz mu? Meselâ tabanca sesi filân?"

— "Hayır."

Müfettiş bir müddet çenesini kaşıyıp düşündü. Sonra gülerek, "Bu sabah kahvaltı ettiniz mi?" diye sordu."

Francis de tebessüm etti, "Evet efendim. Bayatı Wheary bu sabah erken kahvaltımızı verdi."

Julian da hemen, "Fakat gene acıktık," diye ilâve etti. Müfettiş başını salladı. "Öyleyse mutfığa gidin, belki Bayan Wheary, size yiyecek bir şeyler bulur."

İkisi bir ağızdan, "Peki," diye bağırıp ayağa fırladılar. Annelerini öpüp müsaade aldıktan sonra ahenkli bir yürüyüşle odadan çıktılar.

## 9. KATİL

İki büküm biri camlı teras kapısına yaklaşıp içeriye baktı. Müfettiş, "Bones!" diye seslendi. Adam sıçradı, "Gel... İçeriye gel, Senin de burada bulunman lâzım."

İhtiyar usulca içeriye süzüldü, Her zamankinden daha da suratlıydı. Hırslı hırslı parmaklarını açıp kapatıyordu.

Ellery düşünceli bir tavırla babasının ifadesiz yüzüne baktı, Müfettiş'in aklına gene bir şeyler gelmişti galiba.

Yaşlı adam nazik bir sesle, "Bayan Xavier," dedi. "Ne zamandan beri burada oturuyorsunuz?"

Kadın cansız, cansız cevap verdi, "iki senedir."

— "Bu evi kocanız mı satın aldı?"

— "O yaptırdı." Kadının gözlerinden korkmaya başladığı belliydi, "İşten ayrılınca Arrow Dağı'nın zirvesini satın alıp, bu evi yaptırdı. Sonra taşındık."

— "Kısa bir müddet evvel evlenmişsiniz, değil mi?"

— "Evet." Kadın iyice şaşırılmıştı. "Buraya gelmemizden altı ay evvel evlendik."

— "Kocanız zengin bir adamdı, değil mi?"

Bayan Xavier omzunu silktilti. "Hiçbir zaman mali durumunu tahkik etmedim. Bana, daima her şeyin en iyisini verirdi," Tıpkı yırtıcı bir mahlûk gibi baktı. "Maddî şeylerin en iyisini demek istedim."

Müfettiş arkasına yaslanarak etrafına bakındı. Kendisinden pek emin gözüküyordu. "Kocanızın daha evvel evlenmediğini biliyorum... Ya siz?"

Kadının dudakları gerildi. "Onunla tanıştığım zaman ben... Duldum."

— "İki evlilikten de çocuğunuz olmadı mı?"

Sarah Xavier garip, garip içini çekerek, "Hayır," diye mırıldandı.

— "Hımm." Müfettiş parmağıyla Mark Xavier'i işaret etti. "Siz... Siz her halde ağabeyinizin malî vaziyetini bilirsiniz. Kendisi zengin miydi?"

Mark Xavier daldığı hayalden uyandı. "Ne? Ha, para mı? Evet... Hali vakti yerindeydi."



— "Malı mülkü var mıydı?"

Adam dudağını büktü. "Gayrimenkule bir hayli para yatırmıştı. Fakat parasının mühim kısmıyla hükümete ait sağlam hisse senetleri almıştı. Doktorluğa başladığı sırada, benim gibi onun da bir miktar parası vardı... Babamdan kalmıştı bu. Fakat servetini çalışarak yaptı... Ben onun avukatı idim."

Müfettiş, "Mükemmel," diye bağırdı. "Bunu söylediğinize çok sevindim... Ben de miras meselesini nasıl anlayacağımızı düşünüyordum. Demek siz avukatsınız?... Ağabeyiniz her halde vasiyetname bırakmıştır—"

— "Yatak odasındaki kasasında vasiyetnamenin bir kopyesi olacak."

— "Öyle mi, Bayan Xavier?"

— "Evet." Kadına garip bir hal arz olmuştu. Sesi sedası pek çıkmıyordu.

— "Kasanın şifresi nedir?" Bayan Xavier bunu söyledi. "Pekâlâ. Lütfen bu odadan ayrılmayın. Hemen döneceğim." Müfettiş titreyen parmaklarla ceketini ilikleyip odadan çıktı.

Müfettiş gideli epey zaman olmuştu. Oturma odası son derece sessizdi. Sadece arka taraftan Bayan Wheary'nin lezzetli yemeklerini yiyen Julian ve Francis'in neşeli çığlıkları aksediyordu.

Bir ara koridordan gelen ayak seslerini duyarak hepsi birden döndüler. Fakat kapı açılmadı, ayak sesleri de uzaklaştı. Biraz sonra gorile benzeyen Smith'in terasa çıktığını gördüler. Adam evin önündeki kayalara bakıyordu.

Nihayet kapı açıldı ve elinde bir kâğıtla Müfettiş içeriye girdi. Gülerek yerine otururken, "Vasiyetnameyi buldum," diye haber verdi. Ellery kaşlarını çatmış babasına bakıyordu. Cinayet tahkikatı sırasında gülmeye başlarsa muhakkak bunun arkasından kötü bir sürpriz gelecek demektir. "Kısa bir vasiyetname. Buna göre kocanızın tek vârisi sizsiniz Bayan Xavier... Bunu biliyor muydunuz?"

— "Tabî."

— "Bu arada Doktor Xavier kardeşine küçük bir şey bırakmış. Bir de tıbbi cemiyetlere, araştırma lâboratuvarlarına filân bağışta bulunmuş... Fakat servetinin mühim kısmı size kalıyor... Bay Mark Xavier, demin söylediğiniz gibi, büyük bir servet."

Adam, "Biliyorum," diye mırıldandı.

— "Her halde vasiyetname şartlarını hiçbir güçlük çıkmadan yerine getireceksiniz. Bu vasiyetnameye itiraz etmeye imkân yok değil mi, Xavier?"

— "Öyle. Zaten itiraz edecek kimse de yok. Hattâ, hakkım olsaydı bile buna yanaşmazdım. Üstelik ben John Xavier'in tek yakın akrabasıyım. Benden başka kimsesi yoktu. Bu işle alâkası olmamasına rağmen şunu da söyleyeyim ki, yengemin de hiç akrabası yok. İki taraftan da bir o, bir de ben kaldık."

Müfettiş, "Çok hoş," diye gülümsedi. "Bayan Xavier kocanızla aranızda bir anlaşmazlık yoktu, değil mi?... Yani boşanmalara sebebiyet veren münakaşaları kastediyorum."

— "Rica ederim." Kadın eliyle gözlerini kapadı. Ellery kendi kendine, "İyi numara yapıyor," diye düşündü. Sonra bütün dikkatiyle babasını seyretmeye koyuldu.

Hiç beklenmedik bir anda uşak Bones patladı. "Yalan söylüyor! Adama cehennem azabı çektiriyordu!"

Bayan Xavier, "Bones!" diye haykırdı.

Bones devam etti. "Durup dinlenmeden doktorun canım sıkıyordu." İhtiyarın boyun adaleleri gerilmişti. Gözleri de ateş saçıyordu. "Allah kahretsin! Adama bir dakika rahat vermedi!"

Müfettiş gülümseyerek, "Çok enteresan," diye mırıldandı. "Sen de çok ilgi çeken bir tipsin, Bones. Devam et. Anladığıma göre Doktor Xavier'i seviyormuşsun!"

— "Onun için ölebilirdim." Kemikli ellerini sıktı. "Bu kötü dünyada bana insan muamelesi yapan tek kişi oydu..."

Halbuki bu... Bu kadın beni pis bir mahlûk gibi götürdü."

Sesi bir çığlık gibi çıkmaya başlamıştı. "Onun nasıl bir—"

Müfettiş biraz sertçe bir tavırla, "Anlıyorum," diye cevap verdi. "Anlıyorum Bones. Biraz dur... Şimdi hepiniz beni dinleyin. Doktor John Xavier'in elinde bir iskambilin yarısını bulduk. Her halde ölmeden evvel katilin hüviyetini ortaya çıkarmak gayesiyle bu kâğıdı yırtmıştı... Elindeki maça altılısının yarısıydı."

Bayan Xavier nefesini tuttu. "Maça altılısı mı?" Siyah gözleri yuvalarından uğramıştı.

— "Evet, maça altılısı... Beraberce düşünelim. Acaba doktor bununla neyi anlatmak istemişti? Bu kartı ortadan böldüğüne göre demek bütünü bir şey ifade etmiyor. Sadece bir parçası veya bu parçanın üzerinde olan şey mühim... Kartın köşesinde altı rakkamı var. Birkaç tane de maça..."

Ellery, "İskambilde maça ölümü ifade eder," diye mırıldandı. "Bu daima böyledir." Bir taraftan da babasının yüzüne bakıyordu.

— "Maçanın ne ifade ettiği mühim değil. Asıl önemli olan 6 rakamı... 6 numaranın sizler için bir mânası var mı?"

Hepsi hayretle yaşlı adamın yüzüne baktı.

Müfettiş, "Demek yok," diye güldü. "Zaten olacağımı da pek sanmamıştım. Ancak gizli cemiyetlerden bahseden romanlarda bunun bir mânası olabilir. Hakikî hayatta bu mevzuubahis değil. Peki, başka türlü düşünelim. Kartın köşesinde İngilizce altı mânasına gelen 'six' kelimesi var." Adamın yüzü birdenbire sertleşti. "Bayan Xavier, vaftiz adınız nedir?"

Kadın elini ağzına götürdü. "İşere... Ben aslen Fransızım..."

Müfettiş, "Sarah İşere Xavier" diye bağırdı. Sonra elini cebine atıp köşesinde marka bulunan gayet zarif bir mektup kâğıdı çıkardı. "Yukarıda yatak odasındaki masada bu kâğıdı buldum. Bunun size ait olduğunu itiraf ediyor musunuz Bayan Xavier?"

Kadın ayağa kalkmış sendeliyordu. "Evet... Evet... Fakat—"

Yaşlı adam odadakilerin görmesi için kâğıdı kaldırdı. Köşede S. t. X. markası vardı. Müfettiş kâğıdı bırakıp bir adımı attı. "Doktor Xavier, son dakikalarında 'SİX'i kendisini öldürmekle itham etti. Bayan Xavier, kocanızı öldürmek suçuyla sizi tevkif ediyorum."

O sırada mutfaktan Francis'in neşeli kahkahası aksetti. Bayan Carreau bembeyaz kesilmişti. Ann Forrest tir tir titriyordu. Doktor Holmes ise iki tarafına sallanan kadına inanmayan gözlerle bakmaktaydı. Bir taraftan da gittikçe hiddetlendiği anlaşıyordu. Mark Xavier iskemlesinde donup kalmıştı. Sadece çene kemikleri oynuyordu. Bones ise tıpkı efsanelerdeki intikam meleğine benziyordu. Yumruklarım sıkışmış, muzaffer bir edayla kadını süzüyordu.

Müfettiş, "Kocanız ölünce büyük bir servete konacağınızı biliyordunuz, değil mi?" diye bağırdı.

Kadın bir adım geriledi. Nefes nefese kalmıştı. "Evet—"

— "Bayan Carreau'yu kıskanıyordunuz... Hem de deli gibi kıskanıyordunuz. Burnunuzun dibinde seviştiklerini sanıyordunuz? Halbuki onlar sadece ikizleri konuşuyorlardı!" Bir adım daha attı.

Kadın, "Evet," diye fısıldadı ve korkuyla geri geri gitti.

— "Dün gece Bayan Carreau'yu takip ettiniz ve onun kocanızın çalışma odasına girdiğini ve bir müddet sonra çıktığını gördünüz. Bir kıskançlık nöbetine tutulmuşunuz..."

— "Evet."

— "'Hemen koşup çekmeden tabancayı kaptınız, koca vurup, öldürdünüz. Öyle değil mi Bayan Xavier? Öyle değil mi?'"

Gerileyen kadın koltuğun kenarına kadar gelmişti. Sendeleyerek koltuğa çöktü. Ağzını açıp kapamasına rağmen hiç sesi çıkmıyordu. Bu haliyle akvaryumun camından gözüken bir balığa benziyordu.

Bayan Xavier, "Evet," diye tekrarladı. "Evet." Donuk siyah gözleri kaydı ve şiddetle titredikten sonra bayıldı.

## 10. SOL VE SAĞ

Hava iyice boğucu bir hale gelmişti. Kayalara vuran güneş evi tahammül edilemeyecek kadar ısıtmıştı. Bayılan kadını Doktor Holmes'le Bayan Forrest'e teslim etmişlerdi. Bu genç kadının iyi bir hemşire olduğu ve Marie Carreau'nun yanına girmeden evvel de senelerce hastanede çalıştığı anlaşılmıştı. Erkekler Bayan Xavier'i yukarıdaki yatak odasına taşıdılar.

Müfettiş kendisinden geçmiş olan güzel kadına düşünceli düşünceli bakarak, "Ona kendisini bir müddet uyutacak bir ilâç ver doktor," diye tembih etti. Muvaffakiyetine sevinmekten ziyade bu işten tiksindiği belliydi. "Asabi bir tip. Küçük bir hâdise çılgınlıklar yapmasına sebep olabilir. Hattâ ayılınca intihar etmeye bile kalkar... Mamafih, bu onun için en iyi kurtuluş çaresi."

Doktor Holmes başıyla tasdik ederek lâboratuvara gitti ve elinde dolu bir enjektörle döndü. Bayan Forrest herkesi yatak odasından çıkardı. Doktorla ikisi kadının başında kaldılar.

Bayan Xavier'in yaptıklarını öğrenen kâhya kadın yalandan ağladıktan sonra Müfettiş'e dert yandı. "Bu işin sonunun iyi gelmeyeceği zaten belliydi. Çok kıskanç bir kadındı. Halbuki doktor iyi kalpli, yakışıklı bir

erkekti. Üstelik diğer kadınlara da hiç bakmazdı. Evlenmeden evvel de onun yanında çalışırdım. Fakat, Bayan Sarah Xavier eve gelir gelmez ortalık karıştı. Çok kıskançtı... Deli gibi kıskanç!" c Müfettiş bir müddet dinlendikten sonra kadının sözünü kesti. "Bayan Wheary acaba bize öğle yemeği hazırlamanız kabil mi? Hepimiz açız. Hele ben bayılacak haldeyim."

Kâhya kadın gözünü silip döndü. "Yalnız evde fazla yiyecek kalmadığını söyleyeyim. Biraz konservemiz var. Fakat süt, yumurta, tavuk ve et gibi şeyleri Osquewa'daki dükkândan haftada bir yollardı. Erzakın dün gelmesi lâzımdı, ama yangın yüzünden—"

Müfettiş Queen, "Elinizden geleni yapın," diye mırıldanarak mutfaktan çıktı. Cinayeti halletmesine rağmen vaziyet hiç de iyi değildi. Bir an ümide kapılıp telefona koştu.

Fakat biraz sonra bitkin bir tavırla telefonu kapadı. Hat kesilmişti. Her halde yangın telefon direklerini sarıp telleri de yere indirmişti. Artık dış dünya ile alâkaları tamamıyla kesilmişti. Ev halkını sinirlendirmemek için terasa çıkıp dalgın dalgın ikizlere gülümsedi. Bir taraftan da bu seyahate çıkmasına sebep olan Ellery'ye küfrediyordu.

Bayan Wheary yaklaşıp yemeğin hazır olduğunu söylediği zaman yerinden sıçradı... Acaba Ellery neredeydi? Bayan Xavier'i yukarıya çıkardıktan sonra oğlu ortalıktan kaybolmuştu.

Parmaklığa dayanıp gözlerini kısarak güneşte yanan kayalıklara baktı. O sırada evin sol tarafındaki ağaca gözü ilişti. Ellery meşe ağacının gölgesine yatmış, ellerini de başının altına sokmuş, düşünüyordu.

Müfettiş ellerini ağzına götürüp, "Yemek hazır," diye bağırdı.

Ellery silkindi. Sonra ağır ağır doğrulup üstünü başını süpürdü ve eve doğru yürüdü.

Öğle yemeği son derece tatsız geçti. Sofrada çıt çıkmıyordu. Ann Forrest, yemeğini çabucak yiyip masayı terk etti. Biraz sonra yukarıdan Doktor Holmes inip sofraya oturdu.

Yemekten sonra hepsi bir tarafa dağıldılar. Smith, cüssesine rağmen ortalarda bir hayalet gibi dolaşıyordu. Zaten Bayan Wheary ona daha önceden yemek verdiği için masaya da gelmemişti.

Duş yapıp, elbise değiştirmek için odalarına girdikleri zaman Müfettiş, oğluna bakıp, "Nen var senin?" diye sordu. "Pek suratlısın."

Ellery kendini yatağın üstüne attı. "Hiç... Hiçbir şeyim yok. Sadece canım sıkılıyor."

— "Neden?"

— "Kendi kendime kızıyorum."

İhtiyar adam, "Yoksa, markalı mektup kâğıtlarını göremediğine mi sinirleniyorsun?" diye güldü, "insanın talihi her zaman yaver gitmez."

— "Hayır, hayır, onunla alâkası yok... Hem bu kadar mütevazı davranman da lüzumsuz. Hakikaten iyi bir buluştu... Fakat beni üzen başka bir şey... Aslında bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum. Fakat şuuraltındaki bir fikir dışarıya çıkmak için uğraşıyor... Lâkin, ne olduğunu bir türlü anlayamadım."

Babası müşfik bir tavırla, "Belki sadece başın ağrıyordur," dedi. "Bir duş yapsan fena olmaz."

Ellery giyinirken, yaşlı adam bavulundaki elbiseleri çıkarıp dolaba asmaya başladı.

Ellery, "Ne o baba?" diye sordu. "Galiba burada uzun müddet kalmak niyetindesin?"

Müfettiş başını kaldırıp baktı. "Hayır, vakit geçirmek için uğraşıyorum. Bana kalırsa birkaç gün çok sıkışacağız."

— "Ne demek istiyorsun?"

İhtiyar adam sesini çıkarmadı.

Bir müddet sonra Ellery, "Bari bu işi sıkı tutalım," diye ilâve etti. "Çalışma odasını kilitledin mi?"

— "Hayır, ne lüzum var?"

Oğlu omuzlarını silkti. "Hiç belli olmaz. Gel oraya gidelim. O kanlı atmosfere girince belki kafamı kurcalayan şeyin ne olduğunu da anlarım."

Boş koridordan geçip aşağıya indiler. Ortalarda terasta oturan Smith'den başka kimse yoktu.

Cinayet mahalli tıpkı bıraktıkları gibiydi. Ellery, hafif bir telâşa kapılıp, odayı inceden inceye tetkik etti. Fakat, üstünde oyun kâğıtları duran masaya, döner koltuğa, dolaba, tabancaya ve kurşunlara ilişilmemişti. Her şey yerli yerindeydi.

Müfettiş, "İhtiyar bir kadın gibi vesveselisin Ellery," diye güldü. "Mamafih tabancayı ortada bırakmakla aptallık ettik. Bunu emin bir yere koymalıyım."

Ellery kasvetli bir tavırla masanın üstüne bakıyordu. "Oyun kâğıtlarını da alsan fena olmaz... Neticede bunlar delil kabul ediliyor. Böyle karmakarışık iş görmedim. Cesedi buz dolabına tıktık. Delil Şerifi bekliyor... Bir taraftan da orman yangını ayaklarımızı ısıtmaya başladı." Kâğıtları itinayla toplayıp sıraya dizdi ve üstüne de maça altılısının yarısını koyup babasına uzattı. Bu arada iskambilin buruşmuş olan diğer yarısını da cebine attı.

Müfettiş çalışma odasının lâboratuvara açılan kapısının arkasında bir yale anahtarı bulmuştu. Bununla kapıyı kilitledi. Kütüphanenin kapısını da kendi anahtarları arasından çıkardığı bir maymuncukla kilitlemeyi de unutmadı. Birlikte odadan çıktılar. İhtiyar adam koridor kapısını da maymuncukla kilitledi.

Merdivenleri çıkarlarken Ellery, "Delili nereye saklıyacaksın?" diye mırıldandı.

— "Bilmiyorum. Emin bir yer bulmak lâzım."

— "Peki neden bunları çalışma odasında bırakamadın? Üç kapıyı da kilitleyebilmek için epey uğraştın."

Müfettiş yüzünü buruşturdu. "Lâf olsun diye kilitledim Koridor ve kütüphane kapılarını bir çocuk bile kolaylıkla açabilir."

— "Ne oluyor?"

Ev halkı büyük yatak odasının kapısında toplanmıştı. Halta Bayan Wheary ve Bones bile oradaydı.

Aralarından geçip odaya girince Doktor Holmes'le Mark Xavier'in yatağa eğilmiş olduğunu gördüler.

Müfettiş, "Ne var?" diye bağırdı.

Doktor Holmes, nefes nefese izah etti. "Ayıldı. Korkarım biraz asabi... Mark, Allah aşkına onu iyi tut. Bayan Forrest enjektörü verin."

Bayan Xavier erkeklerin elinden kurtulmak için deli gibi mücadele ediyordu. Tavana diktiği gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Fakat bakışları manasızdı.

Müfettiş yatağa yaklaşıp sert bir sesle, "Bayan Xavier!" diye bağırdı. Yataktaki mücadele bir an 'durdurdu ve kadın başını çevirip dalgın dalgın etrafına baktı. Bay Queen aynı şekilde devam etti. "Çocuk gibi hareket ediyorsunuz, Bayan Xavier! Bunun size hiç faydası yok. Kendinize gelin."

Kadın titreyerek gözlerini kapadı ve sonra sessiz sedasız ağlamaya başladı.

Erkekler rahat birer nefes alıp doğruldular. Mark Xavier, alnında biriken terleri sildi.

Müfettiş sakın bir sesle ilâve etti. "Bir şeyi kalmadı. Fakat kendisini yalnız bırakmamamı rica edeceğim, Doktor. Gene kriz gelirse onu uyutursun." Sonra kadının konuştuğunu duyunca da şaşırdı. Bayan Xavier'in sesi boğuk olmakla beraber gayet normaldi.

— "Artık kimseyi rahatsız etmeyeceğim."

Müfettiş, neşeli bir tavır takınmaya çalışarak, "Mükemmel Bayan Xavier," diye cevap verdi. "Mükemmel... Doktor Holmes, her halde siz iyi bilirsiniz. Bu evde bir şey saklayabileceğim emin bir yer var mı?"

Doktor lakayt bir tavrıyla döndü. "Bu odada bir kasa olması lâzım,"

— "Yok... Yok olmaz... Delilleri saklamak istiyorum da—"

Xavier, "Delil mi?" diye homurdandı.

— "Doktorun çalışma odasından aldığımız iskambil kâğıtları."

— "Yaaa?"

Koridorda duran Bayan Wheary çekine çekine lâfa karıştı. "Oturma odasında boş bir çelik dolap var, efendim... Bir nevi kasa... Fakat, doktor onu hiç kullanmazdı."

— "Şifreyi bilen var mı?"

— "Şifresi yok efendim. Sadece acayip bir kilidi var. Anahtarı da büyük masanın çekmecesinde."

— "Tam işimize uygun bir yer... Teşekkür ederim Bayan Wheary.. Yürü Ellery." Odadan çıkarlarken bütün gözler onları takip etti. Merdivenleri inerlerken Ellery dikkatle babasını süzdü.

— "Hata ettin baba."

— "Ne dedin?"

Ellery, sabırlı bir edayla, "Hata ettin," diye tekrarladı. "Bunun bir ehemmiyeti yok, ama olsun... Asıl mühim delil benim cebimde." Eliyle cebine vurdu. "Mamafile enteresan bir vaziyet. Bir nevi tuzak... Bu da nereden aklına geldi baba?"

Müfettiş mahcup mahcup gülümsedi. 'Şey... Pek öyle düşünemedim... Belki de sen haklısın'

Birlikte boş oturma odasına girip kasayı aradılar. Şöminenin yanındaydı bu. Duvardaki tahta kaplamaya uyması için aynı renge boyanmıştı. Ellery de masanın çekmecesinden anahtarı çıkarıp baktıktan sonra babasına uzattı.

Müfettiş bunu alıp dolabı açtı. Birtakım gıcırtilar duyuldu ve kasanın kapısı açıldı. İçerisi bomboştu.

O sırada hafif bir gürültü duyan Ellery doğruldu. Smith burnunu cama dayamış onları gözetliyordu. Ellery'nin döndüğünü fark edince birdenbire geri çekildi ve sonra çabucak uzaklaştı

Müfettiş iskambil destesini dolaba koydu, tabancayla mermilerin durduğu kutuyu da cebinden çıkardı. Fakat kısa bir tereddüitten sonra bunları tekrar cebine soktu. "Hayır... Hayır... Burası biraz tehlikeli. Bunları üstümden taşımam daha doğru olur. Belki de bu dolabın başka anahtarları da var." Dolabın kapısını kilitleyip anahtarı da kendi zincirine faktı.

Ellery büsbütün sessizleşmişti. İyice uykusu gelen Müfettiş onu kendi haline bırakıp, biraz kestirmek için yukarıya çıktı. O sırada Bayan Xavier'in kapısının kapalı olduğunu gördü.

Bir saat sonra biraz dinlenmiş olarak odasından çıktı. Geçerken durup Bayan Xavier'in kapısını açtı ve içeri baktı.

Kadın gözlerini tavana dikmiş, hareketsiz yatıyordu. Doktor Holmes pencerenin yanında duruyordu. Ann Forrest ise karyolanın yanındaki şezlonga yatmıştı. Gözleri de kapalıydı. Müfettiş kapıyı çekip aşağıya indi.

Bayan Carreau, Mark Xavier, ikizler ve Bay Smith terastaydılar... Bayan Carreau sabit gözlerle elindeki mecmuaya bakıyordu. Fakat okuyamadığı belliydi. Smith ise hâlâ ağzındaki puroyu çiğneyerek' bir aşağı, bir yukarı dolaşmaktaydı. İkizler portatif satranç takımını açmış, büyük bir dikkatle oynuyorlardı. Mark Xavier ise koltuğa yerleşmiş, başı da göğsüne düşmüştü. Her halde uyuyakalmış olacaktı.

Müfettiş, "Acaba oğlumu gördünüz mü?" diye seslendi.

Francis Carreau başını kaldırdı. "Merhaba Müfettiş bey," dedi. "Oğlunuz bir saat evvel ağaçların altında dolaşıyordu.."

Julian da, "Elinde bir deste oyun kâğıdı vardı," diye ilâve etti. "Haydi Francis, sıra sende. Yenileceğini tahmin ediyorum."

Francis güldü. "Hayır filimi verip, vezirini alınca yenilmem. Nasıl beğendin mi?"

Julian yüzünü buruşturdu. "Eyvah, mat oldum. Haydi bir parti daha oynayalım."

Müfettiş merdivenleri inip bahçeye çıktı ve yemekten evvel Ellery'nin yattığı tarafa doğru yürüdü. Hava hâlâ çok sıcaktı. Hafif bir rüzgâr esince yaşlı adam genzini yakan bir koku duydu. Yanan ağaçların kokuşuydu bu... Hayretle başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Fakat dumana benzer bir şey göremedi.

Rüzgâr değişene kadar bu pis kokuyu duyacaklardı demek. Yürürken büyük bir kül parçası eline kondu. Adam çabucak bunu üfleyip yoluna devam etti.

Ellery ortalarda yoktu. Tam sesleneceği sırada acayip bir ses duyarak irkildi. Bu sağ taraftan geliyordu. Parmaklarının ucuna basa basa yaklaştı. Biraz ileride ağaca dayanmış olan oğlu garip bir işle meşguldü. Ayaklarının dibinde bir sürü yırtılmış iskambil duruyordu. Ellery bir oyun kâğıdını iki elinin baş ve şahadet parmaklarıyla tutup bir anda yırttı. Bir taraftan da karşıdaki ağaçların tepelerine bakıyordu. Sonra bu parçalardan birini buruşturup yere attı. Bir an elindeki kâğıda bakıp homurdandıktan sonra bunu da fırlattı. Elini cebine sokup yeni bir kâğıt çıkardı.

Müfettiş kaşlarını çatıp bir müddet oğlunu seyretti. Fakat o sırada ayağının altındaki çalılardan biri çıtırdadı. Ellery, hemen döndü. Sonra gülerek, "Sen misin baba?" dedi. "Fakat bu çok fena bir huy. Günün birinde bir kurşun yiyebilirsin."

Yaşlı adam hiddetle ona baktı. "Ne yapıyorsun orada?"

Ellery, "Araştırma," diye cevap verdi. "Bugün sana bahsettiğim fikrin peşindeyim... Biraz anlaşılabilir hale geldi... Senden bir şey rica edeceğim... Şu kâğıdı al ve ikiye böl... Bir parçasını da buruşturup at." Bir gece evvel Müfettiş'in oyun odasında gördüğü kâğıtlardan birini uzattı.

Yaşlı adam, omuzlarını silkip denileni yaptı. Oğlu da dikkatle babasının hareketlerini takip etmekteydi.

Müfettiş elinde kalan parçaya bakıp, "işte," diye homurdandı.

— "Çok enteresan... Bunun böyle olacağını tahmin ediyordum."

Ellery yere çöküp yırtık iskambillerin üstüne oturdu. Alt dudağını ısrarak düşünmeye başladı.

Babası önce hiddetlenir gibi oldu. Fakat hemen bundan vazgeçip oğlunun başında beklemeye koyuldu. Ellery'nin durup dururken böyle esrareniz tavırlar takınmayacağını biliyordu.

Biraz sonra Ellery, "Hallettim," diye bağırdı. "Aman Allahım... Bunu daha önceden kestirmeliydim... Baba, kafamı kurcalayan şeyi hallettiğim için biri bana son derece müteşekkire kalacak."

Ellery süratle terasa doğru yürüdü. Durgun olmasına rağmen gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Müfettiş de içinde garip bir acıyla oğlunu takip etti.

Ellery merdivenleri ikişer üçer çıkıp etrafına bakındı. "Lütfen bizimle yukarıya gelir misiniz? Sizinle konuşulacak mühim bir şey var."

Bayan Carreau birdenbire irkildi. "Hepimiz mi?... Mühim şey mi var, Bay Queen?" ikizler satranç tahtasını bırakıp heyecanla yaklaştılar.

— "Evet... Bay Smith, lütfen siz de gelin. Bay Mark Xavier size de ihtiyacımız olacak... Francis'le Julian da bulunmalı."

Ellery, hemen eve daldı. Kadın, iki adam ve ikizler onun arkasından bakakaldılar. Sonra Müfettiş'e döndüler. Fakat yaşlı adam bu vaziyetlere alışık olduğu için kaşlarını çatıp yürüdü. Bir taraftan da ne olduğunu merak etmekteydi.

Hepsi çekine çekine Bayan Sarah Xavier'in yatak odasına yaklaştıkları zaman, Ellery içeriden seslendi.



"Buyrun... Buyrun..." Cinayeti itiraf etmiş olan kadın doğrulmuş, korkuyla karışık bir hayretle Ellery'ye bakıyordu. Ann Forrest de kalkmıştı. Telâşından rengi iyice uçmuştu.

Ellery gayet sakin gözüktüyordu. "Oturun, Bayan Carreau. Siz ayakta durmayı mı tercih ediyorsunuz Bayan Forrest? Sizleri yormak istemem. Bayan Wheary nerede? Ya Bones? Bones'in burada olması şart." Koridora çıktı. Odadakiler onun aşağıya seslendiğini duydular. Biraz sonra yanında kâhya kadın ve sıska ihtiyarla geri döndü. "Şimdi küçük bir tecrübe yapalım... Hata yapmak insana mahsus bir şeydir. Allaha şükür biz burada et ve kanla uğraşıyoruz."

Bu garip sözlerin tesiri hemen gözüktü. Bayan Xavier ağır, ağır doğrulup oturdu. "Ne dediniz?..." Kuru dudaklarını yaladı. "Gene benimle mi uğraşacaksınız?"

Ellery, "Affetmenin de ilâhî bir şey olduğunu unutmamak lâzım," diye mırıldandı. "Bayan Xavier kendinize hâkim olun. Netice sizi şaşırtabilir."

Mark Xavier kaşlarını çatıp homurdandı. "Şu işi kısa kesseniz!"

Ellery soğuk bir tavırla onu süzdü. "Lütfen yapacağım tecrübeye karışmayınız, Bayan Xavier. Suç kelimesinin çok geniş mânaları olduğunu unutmayalım. Bizler taş atmaya alışmış bir kabileye mensubuz. Bunu lütfen unutmayın."

Xavier hayretle gözlerini açtı.

Ellery, "Şimdi derse başlayalım," diye mırıldandı. "Size bir kâğıt oyunu göstereceğim." Cebinden bir iskambil çıkardı.

Bayan Forrest şiddetle içini çekti. "Kâğıt oyunu!"

— "Şimdiye kadar görülmemiş bir numara. Houdini bile bunu programına almayı unutmuş. Dikkatli bakın." Kâğıdı iki elinin baş ve şahadet parmaklarıyla tuttu. Baş parmakları iskambilin numaralı kısmındaydı. "Şimdi bu kâğıdı ortadan ayırır gibi yapacağım. Sonra bir parçasını buruşturup atacağım."

Hepsi nefeslerini tutmuş genç adamın elindeki iskambile bakıyordu.

Ellery sol elini oynatmadan sağ eliyle kâğıdı bir hamlede yırttı, Sağ avucunda kalan parçayı buruşturup yere attı ve diğer elini havaya kaldırdı.

— "Gördünüz değil mi? Kâğıdı ortadan ayırırken sağ elimi kullandım. İstemediğim parçayı da sağ elimle buruşturup attım. O zaman sağ elim boş kaldı. Hiçbir iş görmeyip sadece iskambili tutan sol elimde ise bu buruşmamış parka kaldı." Etrafına bir göz attı. "Bunun mânası nedir? Bundan benim solak olmadığım, daima sağ elimi kullandığım anlaşılıyor... Bu benim vasıflarımdan biri... Aynı şekilde Doktor Xavier de sağ elini kullanan bir insanmış—"

O zaman hepsinin gözlerinde işi anladıklarını belirten bir ifade belirdi.

Ellery, "Ne demek istediğimi anladığının farkındayım," diye devam etti. "Doktor Xavier'in sağ elinde maça altılısının buruşmamış yarısını bulduk... Halbuki bunun sol elinde kalması lâzımdı. İskambilin iki parçası arasında pek fark olmadığı için ortada bir tercih meselesi de yok.. Demek ki bu parçayı Doktor Xavier'in sol elinde bulmamız gerekiyordu. O halde b.u kâğıdı doktor yırtmadı. Başkası bunu yırtıp doktorun eline sıkıştırdı." Bir an susup odadakilere baktı. Yüzünde üzgün bir ifade belirmişti. "Bu arada da anlattığım hatayı yaptım, Kendisini cinayetle itham edip sinirlerini bozduğumuz için Bayan Sarah Xavier'den

özür dilememiz lâzım."

Bayan Xavier'in ağzı açık kalmıştı. Karanlıktan çıkıp, ışığa kavuşan bir insan gibi gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Ellery ağır ağır devam etti. "Doktor Xavier ölmeden evvel iskambili yırtsaydı, o zaman karısını itham ettiğine kanaat getirebilirdik. Fakat, adam öldükten sonra bu kâğıt yırtılıp avucuna sıkıştırıldığına göre, katil şüpheyi kendi üstünden atıp, Bayan Xavier'e yüklemek istedi. Karşımızda suçlu bir kadın değil, iftiraya uğramış bir zavallı var." Eğilip yerdeki buruşuk iskambili aldı. Her iki parçayı da cebine attı. "Cinayet halledilmekten çok uzak. Tahkikat daha yeni başlıyor."

Derin bir sessizlik oldu. Bayan Xavier başını yastığa gömüp elleriyle de yüzünü kapattı. Bayan Wheary inleyip kapiya dayandı. Bones ise aptal aptal Ellery'ye bakıyordu.

Bayan Forrest, yatakta yatan kadını süzerek, "Fakat," diye kekeledi, "Fakat o... İtiraf etti. Neden?.., Neden?—"

Ellery başını salladı, "Yerinde bir sual. Halletmeye çalıştığım ikinci mesele de buydu. Bayan Xavier'in masum olduğunu anlayınca uzun uzun düşündüm," Yatağa baktı ve yumuşak bir sesle, "Bayan Xavier," dedi, "Neden işlemediğiniz bir suçu itirafa kalktınız?" Eğilip kadının eline dokundu. Kadın başını kaldırıp yaşlı gözlerle genç adamı süzdü. "Fevkalâde bir insan olduğunuzu biliyoruz, Fakat, kendinizi feda etmenize razı olamayız. Bayan Xavier kimi korumaya çalışıyorsunuz?"

## 11. MEZARLIK

Bayan Xavier'in çehresi birdenbire değişti. Önce cildi gerildi Sonra yüzüne renk geldi. Kadın gençleşiverdi. Hattâ eskisi gibi tebessüm etmeye de başladı. Yalnız Ellery'nin sualine cevap vermedi. Ellery doğrulup gözlüğünü çıkardı. "Demek cevap vermek istemiyorsunuz? Bayan Xavier, bu takdirde katilin suçuna iştirak ettiğinizi biliyorsunuz her halde?"

Kadın ifadesiz bir sesle, "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," diye mırıldandı.

— "Bari cinayet suçuyla itham edilmediğinizi anlayabildiniz mi?"

Kadın sesini çıkarmadı.

— "Konuşmayacak mısınız Bayan Xavier?"

— "Söyleyecek bir şeyim yok."

— "Ellery!" Müfettiş başıyla işaret edince genç adam omzunu silkip geriledi. Bay Queen yaklaşp kadını düşmanca bir tavırla süzdü. "Bayan Xavier dünyada birçok acayip insan var. Bunların izahı imkânsız tuhaf tuhaf hareketleri oluyor. İnsanlar aslında pek sebatkâr mahlûklar değildirler. Ama benim gibi eski bir polisin de bazı bildikleri vardır. Meselâ başkasının suçunu örtbas etmeye kalkmak da büyük bir suç tur. İşlemediğiniz cinayeti neden kabullenmeye çalıştığınızı söyleyeyim mi?"

Bayan Xavier arkasına yaslandı. "Bay Queen biraz evvel—"

— "Ben daha etraflıca anlatabilirim." Müfettiş çenesini oğuşturdu. Merhametsizlik edeceğim, Bayan Xavier... Sizin yaşınızdaki bir kadın—"

Bayan Xavier'in burun delikleri kabardı ve, "Benim yaşındaki kadınlara ne olmuş?" diye bağırdı.

— "Allah Allah, işte kadınlar böyledir. Sadece sizin yaşınızdaki kadınların aşk ve ihtiras için her türlü fedakârlığa katlanabileceklerini söyleyecektim."

Bayan Xavier sinirli sinirli güldü. "İkisini ayırıyorsunuz demek?"

— "Şüphesiz. Aşk deyince akla yüksek ve temiz bir his gelir..."

— "Saçmalamayın."

Müfettiş, "Kendinizi çocuklarınız için feda edecek bir tip değilsiniz..." diye mırıldandı.

— "Çocuklarım mı?"

— "Zaten çocuğunuz yok. Onun için âşışınızı koruduğunuza kanaat getirdim!"

Kadın dudağını ısırp, başını çevirdi.

Müfettiş, "Bu şekilde konuştuğum için müteessirim," dedi. "Fakat tecrübeli bir polis olduğum için vaziyeti çabuk fark ettim. Âşışınız kim Bayan Xavier?"

Kabil olsaydı kadın Müfettiş'i eliyle boğacaktı. Hiddetle, "Sizin kadar iğrenç bir ihtiyar görmedim," diye bağırdı. "Allah aşkına beni yalnız bırakın."

— "Demek konuşmayacaksınız?"

— "Çıkın!... Hepiniz çıkın!"

— "Son sözünüz bu mu?"

Kadın gitgide hırslanıyordu. "Allahım..." diye fısıldadı. "Çıkıp gitmezseniz—"

Ellery kaşlarını çattı. "İyi rol yapıyor." Sonra dönüp hızla odadan çıktı.

Akşam yemeğinde konserve ton balığı yedikten sonra hep birlikte terasa çıktılar. Havanın boğucu sıcaklığı hâlâ geçmemişti. Hattâ nefes almakta zorluk çekiyorlardı. Bayan Carreau yüzüne incecik bir tül örtmüştü. İkizler de durmadan öksürüyorlardı. Rüzgâr zaman zaman aşağıdan kül ve kıvılcımları getirip etrafa saçıyordu.

Bayan Xavier birdenbire canlanmış olacaktı ki, sırtında siyah saten elbisesiyle terasa gelip tek başına bir kenara oturmuştu.

Doktor Holmes, uçan küllere bakıp, "Tıpkı Pompei'ye benziyor," diye mırıldandı. "Fakat vaziyetin tehlikeli olduğunu sanmıyorum."

Ellery gülümsedi. "Öyle mi? Peki yangın büyürse ne yapacağız? Kuş olup uçmaktan başka çare yok."

— "Bay Ellery, siz pireyi deve yapıyorsunuz."

— "Hiç de öyle değil... Neyse münakaşaya lüzum yok. Affedersiniz doktor... Hanımları korkutuyoruz."

Bayan Carreau hafif bir sesle, "Zaten bunu saatlerdir biliyordum," diye lâfa karıştı.

Müfettiş başını kaldırıp baktı. "Neyi biliyordunuz?"

— "Vaziyetimizin fecaatini. Burada tıklıp kaldık. Gidebileceğimiz bir yer yok."

Bütün gün hiç sesini çıkarmamış olan Smith birdenbire iskemlesini itip kalktı. Hızla merdivenlere doğru giderken durdu. "Etrafta biraz dolaşmama müsaade var mı?" Gözlerini dikmiş ısrarla Müfettiş'e bakıyordu.

İhtiyar adam, "Karanlıkta taşlara takılıp bacağını kırmak istiyorsan, o başka," diye cevap verdi. "Bana vız gelir. Nasıl olsa buradan kaçamazsın, Smith. Gerisi de beni alâkadar etmez."

Şişman adam bir şey söylemeye yeltendiyse de sonra vazgeçti. Hırsla dudaklarını ısırıp yürüdü. Adamın ayak seslerini bir müddet duydu. Sonra ortalığa tekrar derin bir sessizlik çöktü.

Sigarasını yakmak için kibrit çakan Ellery'nin gözü Bayan Carreau'ya ilişti. Kadın şişman adamın arkasından müthiş bir korkuyla bakıyordu... Bayan Carreau ve Smith... Ellery şaşkınlığından elini yaktı ve kendi kendine küfrederek kibriti yere attı. Zaten mutfakta da buna benzer bir sahneyle karşılaştığını hatırlıyordu. Fakat o zaman Smith, Washington sosyetesinin bu tanınmış güzelinden korkmuştu... O kaba saba, cahil mahlûkla, bu kibar, kültürlü ve görgülü kadın arasında ne gibi bir münasebet olabilirdi?... Acaba diğerlerinin de Smith'le bir alâkaları var mıydı? Tek tek hepsinin yüzüne baktı. Fakat hiçbirini giden adamlarla alâkalanmamıştı. Sadece Bayan Forrest... Genç kadın, gözlerini kırıştırıyor, Marie Carreau'nun endişeli yüzüne bakmamaya çalışıyordu.

Smith'in ayak sesleri tekrar duyuldu. Adam merdivenleri çıkıp eski yerine oturdu. Kurbağaya benzeyen yüzünde anlaşılmayan bir ifade vardı.

Müfettiş, "Aradığını buldun mu?" diye homurdandı.

— "Haa?"

Yaşlı adam elini salladı. "Hiç..., Hiç... İşine bak." Smith boğuk bir sesle mırıldandı. "Biraz hava alayım dedim... Kaçmaya kalkacağımı zannediyorsanız yanılıyorsunuz."

— "Bunu hiç düşünme... Mamafih hakkın da yok değil—"

Ellery sigarasına bakarak, "Yanılmıyorsam," dedi. "Bayan Carreau'nun eski ahabası, Smith."

Adam donup kaldı. Marie Carreau da yüzündeki tülle oynamaya başladı. Nihayet şişko dayanamadı. "Bunu nereden çıkardın Ellery Queen?"

— "Sadece bir görüş. Demek yanılıyorum?"

Smith cebinden bir puro çıkarıp yaktı. "Bunu neden ona sormuyorsun?"

Ann Forrest ayağa fırlayarak, "Artık vaziyet tahammül edilmeyecek bir hal aldı," diye bağırdı. "Bu bitip

tükenmeyen suallerden kurtulmamıza imkân yok mu? Sherlock, gel bir şeyler yapalım. Briç oynayalım... Veya diğer bir oyun... Her halde Bayan Xavier itiraz etmez. Burada oturup birbirimize işkence yapmaya devam edersek, her halde çıldırırız."

Holmes hemen ayağa kalktı, "iyi fikir... Bayan Carreau."

— "Çok memnun olurum." Marie Carreau da kalktı. Sonra tereddütle Mark Xavier'e baktı. "Bay Xavier briçinize dikkat ettim. Çok güzel oynuyorsunuz. Benim ortağım olur musunuz?" Kadının sesi son derece hafifti.

— "Memnuniyetle..." Adam bir an etrafına bakındı. "Başka gelen var mı?"

Kimse cevap vermeyince dördü de camlı kapıdan oyun odasına geçtiler. Odanın ışıkları yandı ve biraz sonra içeriden konuşmalar aksetmeye başladı.

Ellery yerinden kıınıldamamıştı. Bir taraftan da gizli gizli Smith'i gözetliyordu. Şişkonun rahatladığı yüzünden belliydi.

O sırada ikizler de hol kapısında belirdiler. Çocukların halinden korkmuş oldukları anlaşıyordu. Francis, titrek bir sesle, "Biz de oyun odasına geçebilir miyiz?" diye sordu. "Burası... Biraz karanlık da. Müsaade ederseniz bilardo oynayacağız."

— "Tabî, yavrum, tabî. Gidin eğlenmenize bakın."

Çocuklar gülererek döndüler ve camlı kapıdan içeriye girdiler.

Baba ve oğul uzun müddet sessiz sedasız oturdular. Oyun odasından bilardo bilyalarının sesleri ve konuşmalar geliyordu. Karanlıkların içinde kalan Bayan Xavier sanki çok uzaklardaydı.

Nihayet Ellery alçak bir sesle, "Görmek istediğim bir şey var," diye mırıldandı.

İhtiyar adam birdenbire zıpladı. "Ne var?"

— "Gidip bakmak istiyorum, Lâboratuvarda bir şey gördüğümü sanıyorum. Sonra Doktor Holmes de manidar bir söz söyledi. Geliyor musun?" Sigarasını atıp kalktı.

Müfettiş de güçbelâ doğruldu. "Çaresiz geleceğim. Oh, Bayan Xavier!"

Terasın öbür ucundan hafif bir ses aksediyordu.

Müfettiş telâşla tekrarladı. "Bayan Xavier." Hızla kadının oturduğu karanlık köşeye gidip baktı. "Yapmayın... Bu doğru değil."

Kadın, "Yetişmez mi?" diye hıçkırdı. "Beni kâfi derecede üzdünüz."

İhtiyar adam çok fena oldu. Çekine çekine kadının omzunu okşadı. "Biliyorum. Kabahat bende. Özür dilerim. Neden ötekilerin yanına gitmiyorsunuz?"

— "Onlar... Onlar beni istemiyorlar. Hepsi de—"

— "Yok... Yok... Sizin sinirleriniz bozulmuş. Biraz konuşursanız açılırsınız. Gelin... Burada tek başınıza

oturmak mı istiyorsunuz?"

Kadın tir tir titriyordu. "Hayır... Allahım... Hayır!!"

— "O halde gelin." Kadının ayağa kalkmasına yardım etti. Birlikte yürüdüler. Aydınlığa çıkınca Ellery içini çekti.

Bayan Xavier'in yüzü göz yaşlarıyla ıslanmıştı. Gözleri ise kıpkırmızıydı. Durup, mendiliyle yüzünü silerek gülümsedi ve içeriye süzüldü.

Ellery, "Ne fevkalâde bir kadın," diye fısıldadı. "Bu kadar ağladıktan sonra makyajımı tazelemeye bile lüzum görmüyor."

Müfettiş sinirli sinirli söylendi. "Haydi... Haydi. Daha az konuşup biraz iş çıkartsak. Bakalım bu meselenin sonunu görebilecek miyim?"

Oğlu ciddî bir tavırla başını salladı. "Ümit ederim baba."

Oyun odasına girmeyip, holden geçerek koridora çıktılar. Açık kapıdan Bayan Wheary'nin sırtı ve pencereden dışarıya bakan Bones gözüküyordu.

Queen'ler sağa sapıp koridorla Doktor Xavier'in odası arasında kalan kapının önünde durdular. Müfettiş tokmağı yokladı. Karanlık odaya girdiler. Ellery, elektrik düğmesini bulup çevirdi. Burası insanı hayrete düşürecek bir sürü acayip aletle doluydu. İlimle hiç alâkası olmayan Ellery elektrik fırınlarını, test tüpleriyle dolu büyük rafları, şişelerde duran mayileri ve röntgen cihazlarını hürmetle seyretti. Bütün bunlardan sadece Doktor Xavier'in kimya, fizik ve biyoloji araştırmaları yaptığını anlamıştı.

İkisi de buzdolabının durduğu tarafa gitmeyi istemiyorlardı.

Bir müddet sonra Müfettiş, "Burada bizi alâkadar edecek bir şey göremiyorum," diye homurdandı. "Sen ne düşünüyorsun öyle?"

— "Hayvanları."

— "Hayvanları mı?"

Ellery, "Doktor Holmes bugün lâboratuvarın ses geçirmediğini anlatırken muhtelif hayvanlar üzerinde yapılan tecrübelerden ve dolayısıyla gürültüden bahsetti," dedi. "Tecrübe hayvanlarını çok merak ederim. Üstelik bunların parçalanması da beni dehşete düşürüyor."

— "Gürültü mü?... Fakat ben burada bir şey duymuyorum."

— "Her halde hayvanları uyuşturmuşlardır... Şu bölmenin arkasında olacaklar."

Arka tarafta tıpkı kasapların buzdolabına benzeyen bir kısım gözüküyordu. Bunun kalın bir kapısı vardı. Ellery tokmağa el attı. Kilitli değildi bu. içeriye girince duvarları yoklayarak elektrik düğmesini bulup çevirdi. Burada kafeslerle dolu raflar vardı. Kafeslerde de çeşitli hayvanlar bulunmaktaydı.

Işıktan uyanan hayvanlar bağırışmaya başladılar. Kimi ötüyor, kimi gıdaklıyor, kimi de havlıyordu. Gürültüyü duyan Müfettiş başını içeriye sokup baktı.

Sonra yüzünü buruşturup, "Öf," diye bağırdı. "Tıpkı hayvanat bahçesi gibi kokuyor."

Her kafeste aynı cinsten iki hayvan vardı. Acayip halli iki tavşan... iki pembe domuz yavrusu, iki tavuk... ve daha bir sürü tuhaf mahlûk.

Fakat baba oğlu şaşırtan hayvanların cinsi değildi. Bu mahlûkların hepsi de ikizdi... Hayvanlar âleminin Siyam ikizleriydi bunlar.

Ve bazı kafesler de boştu.

Lâboratuvardan çabucak çıktılar. Kapıyı kapatan Müfettiş derin bir nefes aldı. "Aman ne ev! Buradan bir an evvel ayrılmalı."

Ellery sesini çıkarmadı. Fakat, iki koridorun birleştiği yere çıkınca, "Bir dakika," diye mırıldandı. "Gidip biraz dostum Bones'le konuşmam lâzım. Bir şey var da—" Hemen mutfağa, yürüdü. Müfettiş de yorgun argın onun peşinden gitti.

Ellery'nin ayak sesini duyan Bayan Wheary döndü. "Ah!... Siz miydiniz?... Birdenbire korktum da—"

Ellery neşeli neşeli, "Şüphesiz," diye cevap verdi. "Bones de buradaymış... Bones sana bir sual sormak istiyordum."

İhtiyar adam homurdandı. "Pekâlâ, sorun bakalım."

— "Çiçek yetiştirmekten anlar mısın?... Yani dışarıdaki taşlık bahçede çiçek yetiştirmeye mi çalışıyorsun?"

— "Hayır. Ne münasebet!"

Ellery, düşünceli bir tavırla, "Tamam," diye söylendi. "Bayan Forrest'in söylemesine rağmen ben de öyle tahmin ettim. Çünkü bahçede çiçeğe benzeyen bir şey yok. Peki bu sabah elinde kazma ve kürekle geldin. Bahçeye ne gömdün Bones?"

İhtiyar aldırış bile etmedi. "O hayvanları gömdüm."

— "Peki hayvanlar ikiz miydi?"

İlk defa Bones'in yüzünde korku emaresi gözüktü. "İkiz... İkiz hayvan mı?" Yutkundu. "Evet..."

— "Demek dün ölenleri bugün gömdün. Ama artık o hayvanlar Siyam ikizi değildi"

— "Ne dediğinizi anlamıyorum."

Ellery üzüntülü bir tavırla, "Pekâlâ da anlıyorsun," diye cevap verdi. "Doktor Xavier epey zamandır birbirine yapışık hayvanlar üzerinde tecrübe yapıyor, bunları ameliyatla ayırdıktan sonra yaşatmaya çalışıyordu."

İhtiyar yüzünü buruşturdu. "Ben böyle şeyleri bilmem. Bunu Doktor Holmes'e sorun."

— "Buna lüzum yok. Belki bütün tecrübeler muvaffakiyetsizlikle neticelendi. Bu yüzden sen de mezarcılığa terfi ettin. Mezarlık ne kadar? Büyük mü, Bones?"

— "Pek büyük değil. Hayvanlar fazla yer tutmuyor. Sadece bir seferinde iki tane inek gömdüm... Bu bir senedir devam ediyor. Doktorun bazılarını iyileştirdiğini biliyorum."

— "Demek muvaffak oluyordu ha?... Tabii Doktor Xavier gibi meşhur bir ilim adamından da bu beklenirdi. Mamafih... Teşekkür ederim, Bones. İyi geceler, Bayan Wheary." Müfettiş, "Bir dakika," diye homurdandı. "Belki de oraya başka şeyler de gömüyorlardır,.."

Ellery babasının kolunu çekip onu mutfaktan çıkardı. "Hayır, Bonesin doğru söylediğinden eminim... Zaten beni alâkadar eden bu değil... Sadece o ihtimal..."

## 12. GÜZEL VE VAHŞİ

Ellery ve babası hayatlarında bu kadar sıkıntılı ve boğucu bir gece geçirmemişlerdi. Nihayet uyuyamayacaklarını anlayınca ışığı yakıp karşılıklı oturdular, Saat beşte hava açılmaya başlarken duş yapıp giyindiler. Sabahın ilk rüzgârı bile gayet yakıcıydı. Ellery pencereye gidip dışarıya baktı. "Baba, yangın daha fena bir hal almış." Yaşlı adam hemen öbür pencereye koştu. Bir gün evvel dağın eteğini saran gri dumanlar ta yukarılara kadar çıkmıştı. Vadi âdeta kaybolmuştu. Ev ve tepe dumanların arasında bir oda gibi duruyordu.

— "Vaziyet kötü değil mi?"

— "Öyle oğlum."

Ondan sonra konuşmaya lüzum görmeyerek dışarıya çıkıp merdivenlerden indiler. Birlikte terasta durup etraflarına bakındılar. Küller ve kıvılcımlar artık bîr yağmur gibi devamlı iniyordu.

Müfettiş acı acı içini çekti. "Ne yapacağımızı bilemiyorum. Tehlike gittikçe artıyor. Âdeta düşünmeye korkuyorum."

Ellery elini çenesine dayadı. "Bu şartlar altında bir kişinin ölümü insana pek mühim gelmiyor... Bu da ne?"

Müfettiş, "Kimsenin çıkamayacağını sanıyordum," diye homurdandı. "Haydi gel."

Birlikte merdivenleri inip sesin geldiği tarafa koştular. Nihayet garajı buldular. İçeriden birtakım gürültüler gelmekteydi, Müfettiş usulca sokulup baktı, Sonra eliyle Ellery'ye işaret etti,

Garajda dört tane araba vardı, Queen'lerin eski arabası, her halde ölen doktora ait olan fevkalâde bir siyah otomobil... Gayet zarif bir Avrupa arabası... Bu da Marie Carreau'nundu galiba, Dördüncüsü de Smith'in eski Buick'iydi.

Smith'in arabasının arkasından madenî birtakım sesler geliyordu.

Usulca yaklaşıp otomobilin arkasına çömelip baltasıyla benzin tankını parçalayan adamın üstüne atıldılar.



Adam korkudan bir ıgık atıp baltayı fırlattı ve dövüşmeye başladı. Baba oğul birkaç dakika uğraştıktan sonra onu güçbelâ zaptedebildiler.

Bu her zamanki gibi suratsız Bones'di.

Müfettiş nefes nefese, "Ne yapıyorsun deli?" diye homurdandı.

İhtiyar, endişeyle bakmasına rağmen kafa tuttu. "Arabasının benzinini boşaltıyordum."

— "Bunu gördük zaten. Neden doğru dürüst boşaltacağına, tankı delik deşik ettin?"

— "Bu şekilde arabasına tekrar benzin koymasına imkân kalmaz da ondan,"

Ellery, "Sen de pek beceriksizsin," diye mırıldandı. "O zaman Smith'in başka bir arabaya bineceği aklına gelmedi mi?"

— "Onları da işlemez hale sokacaktım."

Baba oğul hayretle baktılar. Bir müddet sonra Müfettiş, "Senden umulur," dedi,

Ellery itiraz etti. "Fakat bu saçma bir iş. Gidebilecek bir yer yok ki, Bones."

. Bones omzunu silkti. "İşi emniyete almak daha doğrudur."

— "Peki neden Smith'in buradan ayrılmasını istiyorsun?"

İhtiyar, "O şişkoden hiç hoşlanmadım," diye bağırdı.

Ellery içini çekti. "Bu da fena bir sebep değil. Fakat bir daha o arabalara el sürdüğünü görürsem, seni gebertirim."

Bones pis pis güldü. Sonra da garajdan çıkarak uzaklaştı.

Müfettiş de onun peşinden yürüdü. Garajda sadece yere dökülen benzine bakan Ellery kalmıştı.

Kahvaltıdan sonra Müfettiş, "Nasıl olsa bu sıcağdan pişiyoruz," dedi. "Hiç olmazsa pişerken biraz iş çıkarmaya çalışalım. Gel bakalım."

Beraber herkesin toplanıp oturduğu oyun odasından çıktılar. Müfettiş önden yürüyerek Doktor Xavier'in çalışma odasının kapısında durdu. Maymuncukla kapıyı açıp içeriye girdi. Ellery de onu takip etti. "Şimdi ne olacak, baba?"

Babası, "Doktorun kâğıtlarına bakmak istiyorum," diye mırıldandı. "Belli olmaz, belki bir şeyler bulabiliriz."

Müfettiş senelerin verdiği tecrübeyle kâğıtları çabucak gözden geçirdi. Eski mektuplara, tıbbî notlara, ödenmiş faturalara baktıktan sonra içini çekti. "Maalesef bir şey yok."

Ellery, babasının yüzüne baktı. "Ben daima döküntülerle alâkadar olurum." Müfettiş'in yanına yaklaşp çekmeye baktı.

Hakikaten bunun içinde bir sürü eşya vardı. Zarflar, kâğıtlar, kırık ve paslı Bir bisturi, bir kutu domino, ekserisinin ucu kırık bir sürü kalem, ortasında küçük bir inci bulunan bir kol düğmesi, en az bir düzine kıravat iğnesi, eski bir mektep rozeti, iki saat kösteği, cilalanmış bir hayvan dişi, gümüş bir kürdan.

Ellery, "Aman Yarabbi!" diye güldü, "insan Ömür boyunca ne kadar lüzumsuz şeyler topluyor. Buradan gidelim baba. Boş yere vakit kaybediyoruz."

Çekmeyi kapatıp ayağa kalktı. Sonra dışarıya çıkıp kapıyı kilitlediler.

Müfettiş oyun odasına bir göz atıp, "Bir dakika," diye fısıldadı. "Tamam... Tamam... Kendisi içeride."

— "Kim—?"

— "Bayan Xavier. Bu arada gidip kadının yatak odasını arayabiliriz."

— "İyi, ama ne bulacağımı sanıyorsun?"

Kan ter içinde merdivenleri çıktılar. Sıcak dayanılacak gibi değildi. Sahanlığa gelince Bayan Carreau'nun odasında yatağı yapan kâhya kadını gördüler. Fakat Bayan Wheary onların geçtiğini hissetmedi bile. Usulca ev sahibesinin odasına girip kapıyı örttüler.

Etraflarına bakınırlarken Ellery, "Şu konsolu yoklarsan daha iyi olur," diye atıldı. "Bu her halde Doktor'undu. Diğer dolaplarda muhakkak Paris modasına uygun şeyler vardır."

Müfettiş, ihtiyar bir hırsız gibi çekmeleri karıştırmaya başladı. "Gömlek, çorap, çamaşır... Aaa, şu iğnelere bak. Zavallı kıravata takılan taşlı iğnelerin senelerdir moda olmadığını bilmiyor muydu acaba? Hem bunlar aşağıda gördüklerimiz gibi eski de değil"

Ellery heyecanla, "Hiç yüzük yok mu?" diye sordu.

Müfettiş kafasını kaşdı, "Çok garip. Bir tane yüzük yok. Böyle iğneye, kol düğmesine filân meraklı bir insanın hiç olmazsa bir yüzüğü de olmaz mı?"

— "Bu yüzük meselesi gittikçe esrarengiz bir hal alıyor.

Bari kendi yüzüklerimize dikkat edelim. Kıymetli şeyler değil, ama bu evde biri yüzük peşinde... Baba, bir de Bayan Xavier'in mücevher kutusuna baksana."

Müfettiş hemen kadının tuvalet masasının çekmelerini karıştırmaya başladı ve nihayet kutuyu buldu. Kutuda birkaç pırlanta bilezik, iki pırlanta kolye, yarım düzine pırlanta küpe olmasına rağmen bir tek yüzük yoktu.

Yaşlı adam düşünceli bir tavırla kutuyu kapayıp aldığı yere bıraktı. "Bu işe ne dersin Ellery?"

— "Ben de bilmiyorum—" Dışarıdan akseden ayak sesini duyunca ikisi birden dönüp gürültü yapmamaya gayret ederek kapıya koştular. Duvara yapışıp nefes almamaya çalışarak beklediler.

Tokmak usulca döndü ve kapı yavaş yavaş açıldı. Biri dışarıda heyecanla nefes almaktaydı. Aralıktan bakan Ellery donup kaldı.

Mark Xavier bir ayağını odaya atmış duruyordu. Rengi bembeyazdı, bütün vücudu kasılmıştı. Adam

içeriye girip girmemekte tereddüt ediyordu. Bir dakika kadar böyle hareketsiz durduktan sonra, âni bir hareketle kapıyı kapayıp uzaklaştı. Müfettiş hemen yetişip onun peşinden baktı. Mark Xavier koridoru koşarak geçip en dipteki odaya daldı. Her halde orası genç adama ait olacaktı.

Ellery de Bayan Xavier'in odasından çıkıp babasının yanına geldi. "Bu ne demek acaba?"

Müfettiş, "Biri geliyor," diye fısıldadı. İkisi birden hemen kendi odalarının bulunduğu tarafa koştular. Sonra dönerek ağır ağır yürüdüler. O sırada merdivenlerde ikizlerin başları gözüktü.

Yaşlı adam gayet candan bir tavırla, "Merhaba çocuklar," dedi. "Uyumaya mı gidiyorsunuz?"

Francis biraz şaşırılmışa benziyordu. "Evet efendim... Siz uzun müddetten beri burada mısınız?"

Julian da, "Biz..." diye söze başladı.

Francis'in yüzü soldu. İki kardeş arasında âni bir şey geçmiş olacaktı ki, Julian birdenbire sustu.

Ellery gülümsedi. "Evet, epey oldu. Neden sordunuz?"

— "Acaba o sırada yukarıya kimse çıktı mı?"

— "Bilmem, biz de yatak odamızdan geliyoruz."

Çocuklar sinirli sinirli gülerek yanlarından ayrıldılar.

Ellery başını salladı. "Demek çocuklar Mark Xavier'in yukarıya çıktığını gördüler ve merak saikasıyla peşine takıldılar. Adam da onların ayak sesini duyarak kaçtı."

Müfettiş, "Olabilir," diye homurdandı. "Fakat Mark Xavier'in derdi nedir? Acaba ne yapmak istiyordu?"

Ellery başını salladı. "Her halde bir şeyler karıştırmayı düşünüyordu."

Öğle sıcağında ev oturulamayacak hale gelmişti. Hepsi nispeten daha serin olan oyun odasına toplanmışlardı. Yüzü terden pırl pırl parlayan Ann Forrest piyanonun başına geçmiş manasız bir şey çalıyordu. Hattâ, Smith bile terasın sıcağına dayanamayarak piyanonun yakınında bir yere oturmuş, ağzındaki sönük sigarayı ısıırıp duruyordu.

Bayan Xavier ilk defa o gün ev sahibeliğini hatırlamıştı her halde. Zili çalarak kâhya kadını çağırdı. "Öğle yemeğini hazırlayın, Bayan Wheary."

Bayan Wheary'nin çok üzüldüğü halinden belliydi. Şişman kadın ellerini oğuşturup, "İmkânsız hanımefendi," diye fısıldadı.

Bayan Xavier soğuk bir tavırla sordu. "Neden?"

— "Normal yemek çıkarmama imkân yok efendim. Kâfi miktarda yiyecek olmadığı—"

Kadın hayretle baktı "Yani... Yani evde yiyecek kalmadı mı?"

Bayan Wheary iyice şaşırmıştı. Hayretle, "Bilmiyor musunuz?" diye kekeledi.

Ev sahibesi yorgun bir tavırla elini alnına götürdü. "Evet... Evet, Bayan Wheary... Belki fark etmedim. Biraz rahatsızdım da. Peki hiçbir şey kalmadı mı?"

— "Biraz konservemiz var, hanımefendi. Ton balığı ve sardalye... Bunlar bir hayli bol... Birkaç teneke bezelye, kuş konmaz ve meyva kaldı... Bu sabah ekmek yaptım. Biraz un ve maya da arttı. Yalnız, yumurta, tereyağ, patates ve soğan kalmadı. Bir de—"

— "Peki. Biraz sandviç hazırlayın. Kahve var mı?"

— "Evet hanımefendi. Fakat süt yok."

— "O halde çay yapın."

Bayan Wheary'nin yüzü iyice kızarmıştı. Başını eğip uzaklaştı.

Bayan Xavier, 'Affınızı dilerim," diye mırıldandı. "Yangın yüzünden erzak gelmediği için maalesef—"

Marie Carreau gülümsedi. "Rica ederiz, üzülmeyin. Zaten vaziyet normal değil. Böyle şeylerin ehemmiyeti yok."

Ann Forrest de neşeyle. "Zaten bizler cesur insanlarız," diye bağırdı.

Bayan Xavier içini çekti. Karşı tarafta oturan ulak tefek kadının yüzüne bakmak istemiyordu.

Doktor Holmes çekine çekine, "İsterseniz yemek miktarlarını azaltalım," diye teklif etti.

Ann Forrest hırsla piyanonun tuşlarına basıp, haykırdı. "Bu gidişle buna mecbur olacağız."

Uzun müddet kimse ağzını açmadı.

Nihayet Müfettiş sessizliği bozdu 'Beni dinleyin Vaziyeti bilmeniz faydalı olacak sanırım, Maalesef bir çıkmaza girdik. Şimdiye kadar vadideki insanların bir şeyler yapacağını ümit ettim." Hepsi korkularını göstermemeye çalışarak onu dinliyorlardı, Müfettiş hemen, "Belki de bu arada yangına söndürürler," diye ilâve etti.

Bayan Carreau alçak bir sesle sordu. "Bu sabah dumanları gördünüz mü? Ben pencereyden bakarken fark ettim..."

Tekrar bir sessizlik oldu. Müfettiş telâşla konuşmaya başladı. "Fakat ümidimizi kesmeyeceğiz. Doktor Holmes'in dediği gibi yemeklerden bir kısıntı yapmalıyız. Hem bu kadınların hoşuna gidecek bir şey. Biraz incelirler." Kadınlar istemeye istemeye gülümsediler. "Yapılacak en mâkul şey bu. Yardım gelene kadar dayanmamız lâzım. Zaten bu da bir zaman meselesi."

Koltuğa gömülmüş oturan Ellery'nin fena halde canı sıkılıyordu. Bu beklemek onu çıldırtmaktaydı... Fakat bir taraftan da düşünceleri genç adama rahat vermiyordu. Gene akıllı bir şeye takılmıştı.

Marie Carreau, "Vaziyet çok kötü değil mi, Müfettiş bey?" diye sordu. Bir taraftan da ısraplı gözlerle ikizlere bakıyordu.

Yaşlı adam aczini bir el işaretiyle açıkladı. "Evet... Pek hoş değil."

Ann Forrest'in yüzü sırtındaki beyaz keten elbisesinin rengini almıştı sanki. Bir müddet Bay Queen'e baktıktan sonra titredikleri belli olmasın diye ellerini birbirine kilitledi.

Mark Xavier, birdenbire yerinden fırlayıp, "Allah kahretsin!" diye bağırdı. "Burada bekleyip dumanla yuvasından çıkarılan fare gibi hareket etmeme imkân yok. Bir şeyler yapmalıyız!"

Müfettiş onu yatıştırmaya çalıştı. "Sinirlenme Mark Xavier. Paniğe kapılmak doğru olmaz... Zaten ben de harekete geçmemizi tavsiye edecektim. Daha etrafımıza bile bakmadık."

Bayan Xavier hayretle başını kaldırdı, "Bakıp ne yapacaksınız?"

— "Yani etrafı dolaşmadık demek istiyorum. Meselâ evin arkasındaki uçurumu ele alalım. Acaba oradan inmek kabil değil mi? Tehlikeli bile olsa, ihtiyaç halinde kullanılabilecek bir yol bulmak şart."

Mark Xavier ümitsiz bir tavırla, "Oradan bir dağ keçisi bile inemez Müfettiş bey," diye homurdandı. "Bunu aklınızdan çıkarın "

— "Ya, öyle mi?" İhtiyar adam içini çekti. "Bunu bir fikir olarak ortaya atmıştım. Neyse sandviçlerimizi bir yiyelim. Ondan sonra hep bir arada etrafı tetkike çıkarız."

Hepsi, âni bir ümitle Müfettiş'e döndüler. Ann Forrest'in gözleri parlamaya başlamıştı. Ellery içinin sızladığını hissetti.

Ann Forrest, "Ormana mı bakacağız Müfettiş bey?" diye sordu.

— "İşte akıllı bir kadın. Ben de bunu kastetmiştim zaten, Bayan Forrest. Hanımlar kalın birer pantolon veya varsa at kılığı giysinler. Gruplara ayrılıp ormanı baştan başa tarayalım."

Francis, "Aman ne hoş," diye bağırdı. "Gel Julie."

Bayan Carreau telâşla atıldı. "Olmaz Francis. Sizin gitmeniz doğru değil."

Müfettiş hemen babacan bir tavırla müdahale etti. "Neden olmasın Bayan Carreau? Bu tehlikeli bir şey değil ki. Üstelik çocuklar da biraz eğlenirler... Hattâ hepimiz eğleneceğiz. Bu kasvetli halimizden kurtuluruz hiç olmazsa... Ah! Bayan Wheary, eksik olmayın. Haydi herkes sandviçlerini yesin. Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi. Ellery sen de yesene!"

Ellery, cansız bir sesle, "Pekâlâ," dedi.

Müfettiş başını kaldırıp hayretle oğluna baktı. Sonra omuzlarını silkerek neşeli neşeli konuşmaya koyuldu. Birkaç dakika sonra herkesin keyfi yerine gelmişti. Tereyağsız balıklı sandviçlerini ağır ağır yiyerek karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı. onları seyreden Ellery içindeki acının arttığını hissetti. Hepsi de Doktor Xavier'in kaskatı kesilmiş, buz gibi cesedini unutmuştu.

Müfettiş modern bir Napolyon gibi kuvvetlerini topladı. Bir taraftan eğleneceklerinden bahsederken, diğer taraftan da aşağıda kalan dumanlı ormanın her tarafının gezilmesi için gayet teferruatlı hesaplar yapıyordu. Bu yüzden Bayan Wheary ile Bones'i bile gruba dahil etmişti. Ormanın en batı tarafını kendisi almıştı. Doğuyu da Ellery'ye bıraktı. Mark Xavier tam ortayı seçti. Onunla Müfettiş'in arasına da Bayan Forrest, Doktor Holmes, Bayan Xavier ve ikizler girdi. Ellery ile Mark Xavier'in arasında ise Bayan Carreau, Bones, Smith ve Bayan Wheary bulunuyordu.

Ellery ile kendisinden başka herkes yerlerini alınca Müfettiş, "Şimdi beni iyi dinleyin," diye bağırdı. "Daima doğru yürümeye gayret edin. Tabii aşağıya doğru indikçe mesafe genişleyeceği için birbirinizden ayrılacaksınız. Fakat çok dikkatli olmalısınız. Ateşe fazla yaklaşmayın. Bir yol görürseniz, seslenin... O zaman hepimiz sesin geldiği tarafa koşacağız. Tamam mı?"

Doktor Holmes'den ödünç aldığı golf pantolonuyla pek hoş duran Ann Forrest, "Tamam," diye tekrarladı. Genç kadının yanakları pembe pembe olmuştu. Ellery onu hiç bu kadar neşeli görmediğini düşündü.

Müfettiş emretti. "O halde yürüyüşe geçin. Allah hepimizin yardımcısı olsun."

Bir an baba oğul birbirlerine baktılar. Ellery, "Nasıl, yaptığınızdan memnun musun?" diye mırıldandı.

— "Bir şeyler düşünmek lâzımdı değil mi?" Müfettiş kendini müdafaaya çalıştı. "Hem belki aşağıda bir yol buluruz. Bu imkânsız değil ki..."

— "Bence imkânsız!"

— "Neyse, münakaşa etmeyelim. Seni doğuya, kendimi batıya almanın sebebi de bu. Eğer yol varsa muhakkak civarlarda bulunacaktır. Kabil olduğu kadar uçurumun yakınından gitmeye çalış. Orada ağaçlar seyreliyor... Belki talihimize bir şey buluruz. Haydi yürü. iyi şanslar."

Ellery de ciddî ciddî, "İyi şanslar," dedi. Sonra evin arkasındaki garaja doğru gitti. Köşeyi dönerken babasının üzgün bir tavırla batıya doğru gittiğini gördü. Ellery kıravatını gevşetip mendiliyle yüzünden akan terleri silerek yürüdü. Garajın arkasından geçip uçurum boyunca ilerlemeye başladı.

Fakat çok güçlkle yürüyordu. Külot pantolon ve çizme giymesine rağmen ormandaki çalılar ve nebatların arasından geçerken muhakkak takılıyordu. Kısa zamanda çizmelerinde yüzlerce çizik peydah oldu. Pantolonu da dizlerinin üstünden yırtılmıştı. Kuru çalılar ustura gibi kesiyordu. Dişini sıkıp bu acıya katlanarak yürüdü.

Durmadan, takılıyor, kayıyor veya düşüyordu. Bir taraftan da kendi kendine, "Dikkatli olmalıym," diye tekrarlıyordu. Zira uçuruma ne kadar yakın olduğunu bilemiyordu. Bir düşme neticesi uçurumdan aşağı gidebilirdi. Bir seferinde durup ağaca dayanarak kendini toplamaya çalıştı. O sırada yeri sallayacak kadar kuvvetli bir gümbürtü duydu.

Bunun istikametini veya aradaki mesafeyi tâyin etmek çok zordu. Aynı ses tekrar duyuldu. Fakat bu sefer başka bir taraftan gelmişti. Yüzünden akan terleri silip düşündü. Nihayet meseleyi anlamıştı. Yangının dağı büsbütün sarmasını önlemek için ağaçları dinamitliyorlardı.

Düş kalka yoluna devam etti. Hava gittikçe ısınmaktaydı. Ellery derin derin nefes alıp, boğulur gibi öksürüyordu. "Aman Allahım! Daha ne kadar gideceğim?" diye mırıldanarak ileriye atıldı.

Ve o zaman vaziyeti anladı...

Önce bunu bir hayal sandı. Âdeta bilinmeyen bir ülkeye düşmüştü. Sonra meseleyi çözdü. Yangına kadar gelmişti.

Ellery'nin durduğu yerin biraz altında ağaçlar çıtırdıyarak yanıyor, dev alevler durmadan şekil değiştirerek yükseliyorlardı. Bu tıpkı bir kâbusa benziyordu.

Genç adam yüzünü örterek sendeleye sendeleye geri kaçtı. İlk defa akıbetlerinin fecaatini anlamıştı. Bir an dönüp deli gibi kaçmayı arzuladı. Kendine hâkim olabilmek için tırnaklarını etine geçirdi.

Kendini toplayıp güneye doğru yürüdü. Kalbi ümitsizlikle dolmuştu. Bir ara düşecek gibi oldu. Bir ağaca sarıldı ve o sırada tam uçuşunun kenarına geldiğini gördü. Dört bir tarafta ağaçlar şiddetle yanıyordu.

Bu tarafta bir kurtuluş yolu yoktu!...

Arrow'u tırmanıp zirveye çıkmak için ne kadar zaman harcadığını kendisi de bilmiyordu. Tırmanmak, inmekten daha da zor, büyük bir kuvvet isteyen bir işti. Kesik kesik nefes alarak, aşağıdaki felâketi düşünmemeye çalışarak tırmandı... Tırmandı,

Nihayet ağaçların arasından zirve gözüktü ve Ellery ormanın kenarına kadar zorlukla gidip, yere çöktü. Başını kaldırıp, iyice kanlanmış gözlerini gökyüzüne dikti. Güneş epey alçalmıştı. Hava da biraz evvelki kadar sıcak değildi... Su... Yaralarına iyi gelecek bir banyo... Gözlerini kapayıp eve gidebilmek için kuvvetini toplamaya çalıştı.

Sonra istemeye istemeye kirpiklerini araladı. Biri sağ tarafındaki çalılara basarak yaklaşıyordu. Her halde gruptan biri dönüyordu... Birdenbire yere yatıp sürünerek, sık ağaçların arasına girdi ve usulca saklandı.

Smith'in kocaman kafası dalların arasından gözüktü. Adamın üstü başı parça parçaydı. Üstelik yüzü gözü de Ellery'nin ki gibi bere ve sıyrık içinde kalmıştı. Fakat Ellery bu orta yaşlı gorili gördüğü için saklanmamıştı.

Smith'in yanında yüzü aynı şekilde çizilmiş olan Bayan Carreau vardı!...

Bu acayip çift evin etrafındaki açıklığı bir müddet gözleriyle araştırdıktan sonra ilk dönenlerin kendileri olduğuna kanaat getirip hemen kenardaki bir ağaç kütüğüne doğru gittiler. Marie Carreau içini çekerek oraya oturdu. Elini çenesine dayayıp iriyarı ahababına baktı. Smith yandaki bir ağaca dayandı. Küçük gözlerinde hilekâr bir ifade vardı.

Kadın konuşmaya başladı. Ellery bütün gayretine rağmen onun ne söylediğini duyamıyordu. Adam iki yanına sallanarak kadın dinlemekteydi. Ellery, Bayan Carreau'nun onu azarladığını hissetti.

Marie Carreau bir müddet durmadan konuştu. Fakat Smith bu arada bir defa olsun ağzını açıp bir şey söylemedi. Sonra, kadın birdenbire ayağa fırladı.

Ellery, bir an Smith'in ona vuracağını zannetti. Adam ağaçtan uzaklaşıp hırslı hırslı bir şeyler anlattı. Kocaman elini de havaya kaldırmıştı.

Nihayet hiddeti geçti. Elini ceketinin cebine sokup bir cüzdan çıkardı ve bunun içinden bir şey alıp Marie Carreau'nun avucuna bıraktı. Sonra kadına bir daha bakmadan evin yolunu tuttu.

Bayan Carreau uzun müddet öyle kaldı. Bir türlü avucundaki şeye bakamıyordu. Sonra Smith'in verdiği şeyi parça parça edip hiddetle yere attı. Kalkıp Smith'in peşinden yürüdü. Ellery onun omuzlarının titrediğini görüyordu... Kadın ağlıyordu anlaşılan.

Bir müddet sonra Ellery saklandığı yerden çıkıp Smith'le Marie Carreau'nun oturmuş olduğu yere gitti. Eğilip yerde bulduğu kâğıt parçalarını toplamaya başladı. Bir tek parçaya bakınca istediğini öğrenmişti. Yere oturup parçaları bir araya getirdi.

Uzun bir müddet kısık gözlerle ortaya çıkan şeyi seyretti. Bir çekti bu... Alttaki imza Marie Carreau'ya aitti. Tarihi de Ellery'le babasının Smith'e yolda rastladıkları güne rastlıyordu.

Ödenecek miktar da tam on bin dolardı!...

### 13. TECRÜBE

Ellery yatağına uzanarak uzun uzun gerindi. Yıkanmış, bütün sıyrıklarına tentürdiyot sürmüştü. Şimdi serin çarşafın zevkini çıkararak sigara içiyordu.

Zaman zaman dışarıda ayak sesleri duyuluyordu. Kapılar açılıyordu... Koridorun ucundaki kapı... Demek Bayan Forrest gelmişti. Biraz sonra Bayan Xavier de döndü. Onu ahenkli bir yürüyüş takip etti. İkizler de gelmişti. Nihayet Mark Xavier ve Doktor Holmes... Ondan sonra da iki kişinin ağır ağır yukarıya çıktığı duyuldu. Bones'le Bayan Wheary çatı katındaki odalarına gidiyorlardı.

Uzun bir sessizlik oldu. Bu arada Ellery babasının nerede olabileceğini düşünüyordu. Her halde hâlâ ümitle bir yol aramaktaydı. O sırada genç adamın aklına yeni bir şey geldi ve kafasından bir anda her şey silindi. Ancak koridordaki bitkin ayak seslerini duyunca yerinden fırladı.

Kapı açılarak içeriye gözlerinden ısrabı okunan Müfettiş girdi.

İhtiyar adam hiçbir şey söylemedi. Ayaklarını sürüyerek lâvobaya gitti. Ellery onun yüzünü yıkadığını anladı, ihtiyar bitkin bir tavırla gelip koltuğa oturdu. Sol yanağında boydan boya bir kesik vardı. Buruşuk elleri de yara bere içindeydi.

— "Ümit yok değil mi, baba?"

— "Hayır." Adam o kadar yorulmuştu ki, sesi bile güç duyuluyordu. "Ya sen?"

— "Gümbürtüleri duydun mu?"

— "Evet, beceriksizler etrafi dinamitliyorlar."

Ellery "Yapma baba," diye mırıldandı. "Adamlar ellerinden geleni yapıyorlar."

— "Diğerleri ne vaziyette?"

— "Döndüklerini duydum."

— "Kimse bir şey söylemedi mi?"

— "Ayak seslerinden vaziyet anlaşılıyordu baba... Bu arada çok enteresan bir şey gördüm."

Adamın gözlerinde âni bir ümit ışığı parladı. "Yangına dair mi?..."

Ellery, "Hayır," diye cevap verince adamın başı önüne düştü. "Bundan kurtulmak için yapabileceğimiz



bir şey yok. Bu artık başkalarına kaldı." Omzunu silktili. "Kurtulma ümidimiz çok zayıf. Onun için kendimizi kaybetmemeye çalışalım... Yapacak bir şey de yok. Bunun için diğeri meseleyi—"

— "Cinayet mi?... Bırak şimdi bunu!"

— "Neden baba? Şu anda yapılacak başka bir şey yok. Yangın hepimizi harabetti. Ama işe devam etmemiz lâzım... Sana anlatacağım iki şey var. Biri bu eve gelirken gördüğüm bir şey."

İhtiyar adamın yüzünde ilk defa bir alâka belirdi. "Ne gördün?"

— "Marie Carreau ile Smith'i—"

— "O ikisini mi?" Müfettiş hemen yerinden doğruldu.

Ellery, "Hah şöyle," diye güldü. "Eski haline döndün. Etrafta kimse olmadığını zannedip uzun uzun konuştular. Bayan Carreau, Smith'den bir şey istedi. Smith bir müddet kafa tutacak oklu. Fakat kadın ona pek fena bir şey söylemiş olacak ki, istenilen şeyi kuzu gibi verdi. Kadın bunu parçalayıp attı. O gider gitmez toplayıp baktım. Marie Carreau tarafından imzalanmış on bin dolarlık bir çek. Parçalar da cebimde... Smith'in geçen akşam dağ yolundan geçmeye çalışmasının sebebi anlaşıldı. Herif kadına şantaj yapıyor, bu yüzden de Marie Carreau ile yüz yüze gelmeyi istemiyordu.

— "Aman Allahım!" Müfettiş ayağa kalkıp heyecanla odanın içinde dolaşmaya başladı. "Tamam... Tamam, haklısın."

— "Her halde ikizler dolayısıyla kadına şantaj yaptı, iş duyulmadığı müddetçe Marie Carreau para vermeye razıydı. Fakat cinayet dolayısıyla tahkikat başlayınca iş ortaya çıktı. Yol açılınca da Osquewa polisi gelecek... O zaman her şey duyulacak. Onun için Frank J. Smith'e para vermeye lüzum kalmadı... Fakat bu arada aklıma daha mühim bir şey geldi."

— "Cinayet hakkında mı?"

— "Evet baba. Cinayet hakkında!"

Bayan Wheary'nin getirdiği ton balığını, konserve erikleri ve buruşmuş domatesleri yedikten sonra oyun odasında toplanan ev halkı, yaralı bereli ve son derecede de ümitsizdi. Ellery ömründe bu kadar tentürdiyot sürmüş insanı bir arada görmemişti. Kimsenin sesi sedası çıkmıyordu. Hattâ ikizler bile neşesizdi.

Müfettiş birdenbire konuşmaya başladı. "Sizleri buraya iki sebepten dolayı çağırdım. Önce yangını konuşalım. Kimse yol bulabildi mi?"

Gözlerinde görülen ümitsizlik katı bir cevaptı.

— "O halde yapılacak hiçbir şey yok. Sadece bekleyeceğiz." Müfettiş odadakileri süzüp sert bir sesle, "Bu arada size şunu hatırlatmak isterim," diye ilâve etti. "Evde bir ceset ve henüz yakalanmamış olan bir katil var."

Ellery, odadakilerin bunu unutmadığını fark etti. Sadece kendi hayatlarının tehlikeye girmesi bir ara cinayeti düşünmemelerine sebep olmuştu. Ann Forrest, hemen dönüp ikaz eder gibi Marie Carreau'ya baktı. Mark Xavier elindeki sigarayı sinirli bir tavırla ikiye böldü. İkizler heyecanlandılar. Doktor Holmes sarardı. Bayan Xavier'in siyah gözleri garip garip parladı. Marie Carreau ise elindeki mendili

buruşturmaktaydı.

Müfettiş, "Vaziyetin düzeleceğini farz ederek cinayet tahkikatına devam edeceğiz," dedi. "Anlatabiliyor muyum?"

Mark Xavier yüzünü buruşturdu. "Gene o eski numara. Tekrar hepimize işkence yapmaya başlayacaksınız. Neden bu işten vazgeçmiyorsunuz? Katilin sizden daha akıllı çıktığım kabul edip bu işi bırakın. Aklınız sıra bizi şaşırtıp suçu itiraf ettireceksiniz?"

Ellery, "Fakat kimseyi şaşırtmaya lüzum yok," diye cevap verdi, "Hiç lüzumu yok. Biz biliyoruz."

Adamın rengi kül gibi oldu. "Bi... Biliyor musunuz?" Ellery gülümsedi. "Görüyorum deminki emin haliniz kalmadı.... O! Bayan Wheary, içeriye gelin... Sen de Bones. Sizin ikinizi ihmal etmememiz lâzım."

Gayriihtiyari hepsi kapıya baktılar. Kâhya kadınla, uşak holde durmuş bekliyorlardı.

Ellery, "Haydi gelin," diye atıldı. "Tam kadro olmamız daha iyi."

Müfettiş briç masalarından birine dayanıp tek tek herkesi süzdü. "Her halde Bay Queen'in Bayan Xavier'i haksız bir ithamdan kurtardığını hatırlıyorsunuz. Bayan Xavier az kalsın bir komploya kurban gidecekti. Bu hesaba göre ona iftira atan şahıs, Doktor Xavier'i öldüren insan... Bunu hatırlıyorsunuz değil mi?"

Hatırladıklarına şüphe yoktu. Bayan Xavier'in birdenbire rengi soldu ve kadın başını önüne eğdi. Diğerleri de ona kaçamak birer nazar atfedip tekrar Müfettiş'e baktılar.

— "şimdi sizlerle bir tecrübe yapacağız."

Doktor Holmes ağır ağır, "Tecrübe," diye tekrarladı. "Fakat Müfettiş bey—"

— "Sinirlenme Doktor. Tecrübe dedim. Her şey bitip bu dumanlar dağılınca katili adalete teslim edeceğiz. Bu bir erkek veya kadın olabilir. Fakat, biz katilin kendisiyle meşgulüz... Cinsi bizleri alâkadar etmez."

Hiç kimse sesini çıkarmadı. Hepsi gözlerini Müfettiş'in hiç gülmeyen yüzüne dikmişlerdi, İhtiyar adam gidip hava girmesi için açık duran camlı kapının Önüne dikildi.

Ellery, sert bir sesle, "Tabanca," diye bağırdı ve elini babasına uzattı. Müfettiş cebinden, çalışma odasındaki halının üstünde buldukları tabancayı çıkardı. Açıp şarjöre baktı. Sonra kapayıp, tek kelime söylemeden bunu Ellery'nin avucuna bıraktı.

Hepsi nefeslerini tutmuş bu sahneyi seyrediyorlardı.

Ellery gülerek tabancayı aldı ve briç masasının arkasına bir iskemle yerleştirip odadakilere döndü. "şimdi bu masayı Doktor Xavier'in çalışma odasındaki yazlıhane farzedelim. Bu iskemle de onun döner koltuğu olsun. Tamam mı? Pekâlâ." Bir an sustu. "Bayan Forrest!"

İsmi şiddetle söylenen genç kadın endişeyle irkildi, "Ben... ini?"

— "Evet siz... Lütfen ayağa kalkın."

Genç kadın koltuğun arkasına tutunup kalktı. Ellery gidip Öbür köşede duran piyanonun üstüne tabancayı bıraktı. Sonra gelip masanın yanında durdu.

Ann Forrest bembeyaz kesilmişti. "Ne istiyorsunuz?" diye fısıldadı.

Ellery, briç masasının arkasındaki iskemleye oturdu. Gayet lakayt bir sesle, "Bayan Forrest" dedi. "Ateş etme sahnesini tekrarlamanızı istiyorum."

— "Ateş etme sahnesini mi?"

— "Rica edeceğim. Benim Doktor Xavier olduğumu farzedin. Hole çıkmanızı istiyoruz. Size işaret verince lütfen şu kapıdan içeriye girin... Karşımda biraz sağa doğru duracaksınız. Ben Doktor John Xavier'im ve yazıhanemde kendi kendime pasyans açıyorum, içeriye girince piyanonun üstünden tabancayı alıp karşıma geçecek ve tetiği çekeceksiniz, Bu arada tabancanın dolu olmadığını da haber vereyim. Lütfen» bu hususun değişmemesine dikkat edin. Anlaşıldı mı?"

Genç kadın âdeta hastalanmıştı. Bir an konuşmaya çalıştı. Fakat dudakları titrediği için buna muvaffak olamayarak başını salladı. Ellery'nin gösterdiği kapıdan dışarıya çıktı.

Ellery kollarını göğsünde kavuşturup seslendi. "Haydi Bayan Forrest!"

Kapı yavaş yavaş açıldı ve Ann Forrest'in soluk yüzü gözüktü, Genç kadın tereddütle içeriye girip kapıyı kapadı ve titreyerek gözlerini yumdu, İstemeye istemeye piyanoya gitti. Nefretle tabancaya baktı. Sonra bunu kapıp Ellery'ye çevirerek, "Bu çok saçma!" diye bağırdı. Tetiği çekti. Silâhı atarak en yakın iskemleye çöküp ağlamaya başladı,

Ellery ayağa kalkıp yürüdü. "Mükemmel Bayan Forrest. Yalnız o sözlere lüzum yoktu." Eğilip tabancayı yerden aldı. "Vaziyeti tesbit ettin mi baba?"

— "Evet."

Hepsinin ağzı açık kalmıştı. Hattâ Bayan Forrest bile ağlamayı unutup hayretle baktı.

Ellery, "Şimdi de Bay Smith," diye bağırdı.

Bütün gözler bu sefer de şişman adama çevrildi. O oturduğu yerde gözlerini kırıştırıp, bir inek gibi çenesini oynatıyordu.

— "Ayağa kalk bakalım." Smith güçbelâ denileni yaptı.

Ellery sert bir sesle adama hitap etti. "Al bunu!" Smith tekrar gözlerini kırıştırıp derin derin soludu ve çaresiz tabancayı aldı... Silâh parmaklarından âdeta sarkıyordu.

Smith boğuk bir sesle, "Ne yapacağım?" diye sordu.

— "Sen bir katilsin!..."

— "Katil mi?"

— "Şu küçük tecrübe sırasında tabîî. Biraz evvel Doktor Xavier'i vurdun. Dumanı tüten tabanca elinde. Bu silâh Doktor Xavier'e ait olduğu için saklamana da lüzum yok. Fakat, parmak izlerini de bunun

üstünde bırakmak istemiyorsun tabii. Onun için mendilini çıkarıp tabancayı sildikten sonra tabancayı dikkatle yere atacaksın. Anladın mı?"

— "E... evet."

— "O halde, yap bakalım."

Ellery geri çekilip soğuk bir tavırla adamı seyre koyuldu. Smith biraz tereddüitten sonra, sanki bir an evvel bu işten kurtulmak istemiş gibi süratle harekete geçti. Tabancanın sapını sıkı sıkı tutup cebinden peçete büyüklüğünde bir mendil çıkardı. Tabancanın namlusunu, kabzasını, tetiğini, kısaca her tarafını büyük bir ustalıkla silip yere attı... Geri gidip yerine oturarak bu sefer de alnındaki terleri sildi.

Ellery, "Çok iyi," diye mırıldandı. "Fevkalâde." Yerdeki tabancayı alıp cebine soktu ve geri geri gitti. "Sıra sizde Doktor Holmes." İngiliz sinirli sinirli doğruldu. "Şimdi ben bir cesedim. Bu dramda siz soğumuş cesedi muayene eden doktor rolündesiniz. Her halde fazla izahata lüzum yok." Ellery iskemleye oturdu. Göğsüyle başını masaya dayadı. Sağ eli yere doğru sarkıyordu. Sol elini ise masanın üstüne koymuştu.

Doktor Holmes kalkıp sendeleyerek yaklaştı. Ellery'ye doğru eğilip ensesine dokundu, boğaz adalelerini yokladı, başını geriye çekip gözlerine baktı. Sonra kollarını ve bacaklarını sıktı... Cesedi mükemmel bir şekilde muayeneden geçirdi.

Nihayet boğuk bir sesle, "Kâfi mi?" diye sordu. "Yoksa bu korkunç komedinin devamı var mı?"

Ellery derhal doğruldu. "Hayır bu kadarı kâfi. Doktor. Fakat söylediğiniz sözlerle dikkat edin. Bu komedi değil, bilâkis en korkunç facialardan biri. Teşekkür ederim."

— "Bayan Wheary!"

Şişman kadın iki elini göğsüne bastırdı. "Bu... buyrun efendim."

— "Lütfen kalkıp gidin ve hol kapısının yanındaki elektrik düğmesini çevirin."

Kadın ayağa kalkarken, "Çe... Çevireyim mi?" diye kekeledi. "Fakat ortalık karanlık olmaz mı efendim?"

Ellery kaşlarını çatı. "Öyle olması lâzım. Çabuk olun, Bayan Wheary."

Kadın dudaklarını yalayıp, yardım ister gibi Bayan Xavier'e baktı. Sonra ağır ağır hole doğru gitti. Titreyerek elektrik düğmesine uzandı. Bir anda oda koyu bir karanlığa gömüldü. Yangının dumanı dolayısıyla gökyüzündeki yıldızlar da gözüküyordu artık.

Bir asır kadar uzun gelen bir an sonra Ellery, "Bones, kibritin var mı?" diye bağırdı.

İhtiyar kısık bir sesle homurdandı. "Kibrit mi?"

— "Evet. Hemen bir tane çak. Çabuk ol! Çabuk!"

Kutuya sürtülen kibritin sesini duydular. Sonra ufak alev Bones'in eliyle buruşuk suratının bir kısmını aydınlattı.

— "Tamam Bayan, Wheary. Elektriği yakabilirsiniz."

Işıklar yandı. Bones oturduğu yerde elindeki kibrit çöpüne bakıyordu. Bayan Wheary hemen gidip iskemlesine oturdu.

Ellery, "Şimdi de sıra Bayan Carreau'da," dedi.

Kadının rengi epeyce uçtu. Buna rağmen kendinden emin bir tavırla ayağa kalktı.

Ellery masanın çekmesini açıp bir deste yeni oyun kâğıdı çıkardı. Paketi açıp iskambilleri masaya bıraktı. "Pasyans açmasını her halde bilirsiniz?"

Kadın hayretle, "Evet bu oyunu bilirim," diye cevap verdi.

— "Basit pasyans oynar mısınız? Yani on üç kapalı kâğıt... Bir sırada dört açık iskambil... Bunların üzerine koyabileceğiniz on sekiz kâğıt."

— "Evet."

— "Mükemmel. Şu kâğıtları alıp masaya geçin ve bir el pasyans açın."

Marie Carreau, çıldırdığından şüphe ediyormuş gibi, Ellery'nin yüzüne bakıp masaya oturdu. Desteyi alarak karıştırdı ve on üç iskambil sayıp kapalı şekilde bir tarafa bıraktı. Dört iskambili açıp yan yana dizdi. Sonra geri kalan kâğıtları üçer üçer açarak aralarından diğerlerinin üstüne konulacakları aldı.

Kadın süratle hareket etmeye başlamıştı. Sinirinden iki defa hata yaptı. Ellery, yanlışını gösterince de titreyen parmaklarla bunu düzeltti. Hepsı nefeslerini tutmuş bekliyordu. Acaba bu oyunun sonu neye varacaktı... Dört kâğıdın üstüne konulan iskambiller gittikçe artıyordu... Birdenbire Ellery kadının elini tuttu. Gayet nazik bir sesle, "Bu kadarı kâfi," diye mırıldandı. "Bir kaç defa tecrübe etmek mecburiyetinde kalacağımızı sanmıştım. Talihimiz varmış..."

— "Anlamadım?..."

— "Bakın Bayan Carreau, dördüncü dizide kırmızı yedili ile kırmızı beşlinin arasından bizim meşhur maça altılısı çıktı."

Bayan Xavier gayriihtiyari inledi.

— "Rica ederim, üzülmeyin Bayan Xavier. Suçu sizin üstünüze yıkmaya çalışmıyoruz." Ellery Bayan Carreau'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim... Hepsı bu kadar... Bay Mark Xavier!"

Avukatın o öfkeli, suratlı hali hiç kalmamıştı. Ayağa kalkıp, "Ne var?" diye sordu.

Ellery gülümsedi. "Sizinle küçük bir tecrübe yapacağız, Bay Xavier. Masadaki kâğıtların arasından maça altılısını alır mısınız, lütfen?"

Avukat titreyen parmaklarıyla iskambili aldı. Tebessüm etmeye çalışarak, "Şim...şimdi ne yapacağım?" diye kekeledi.

Ellery sert bir sesle bağırdı. "İskambili hemen ortadan ayırmanızı istiyorum. Çabuk! Tereddüt yok! Yırtın!"

Şaşıran Mark Xavier itiraz etmeye vakit bulamadan kâğıdı yırttı.

— "Parçalardan birini yere atın."

Adam eli yanmış gibi iskambil parçasını hemen attı. Kuruyan dudaklarını yalayarak, "Oldu mu?" diye sordu.

Birdenbire Müfettişin sesi duyuldu. "Olduğunuz yerde kalın Xavier... Ellery, buraya gel."

Ellery hemen babasının yanına koştu. Bir müddet alçak sesle konuştular. Nihayet Ellery başını sallayarak babasının sözlerini tasdik etti ve sonra geri döndü. Neşeli bir tavırla, "Tecrübelerimiz çok muvaffak oldu," diye ilân etti. "Bay Xavier şimdilik siz o masaya oturun. Bu iş biraz zaman alacağı benziyor." Avukat masanın arkasındaki iskemleye çöker gibi oturdu. "Tamam. Şimdi hepiniz dikkatle dinleyin... Biraz evvel sizlere Doktor Xavier'in solak olmadığım ve bu yüzden o iskambili yırtanın da maktul olamayacağını anlatmıştım. Katil, suçu Bayan Xavier'e yüklemek için bu oyunu düşünmüş... Şimdi bu hesaba göre, iskambil yırtan şahsı bulduğumuz takdirde, katili de yakaladık demektir."

O sırada Smith kalın sesiyle homurdanarak, Ellery'le babası dahil herkesi şaşırttı. "Bu çok güzel bir numara... Ama yapabilirsiniz."

Ellery, "Azizim Bay Smith," diye cevap verdi. "Yaptık bile!"

Smith hemen ağzını kapayıp oturdu.

Ellery bir sigara yakıp, dalgın dalgın odadakilere baktı. ""Halbuki katilin kim olduğunu gösteren bir ipucu da elimize geçmişti. Bunu şimdiye kadar düşünemediğim için kendimden utanıyorum. İpucu yırtık iskambilin üzerindeydi.

Doktor Xavier'in cesedinin yakınında bulduğumuz buruşmuş iskambil parçasında... Bir parmak izi vardı. Bu her halde parmağı şömineden islenmiş biri tarafından bırakılmıştı. Bu parçayı dikkatle tetkik edince oval biçimdeki lekeyi gördüm. Bu kartın tam üst köşesinde kalıyordu. Neden mi? Çünkü herkes bir kâğıdı yukarıdan aşağı yırtar. Aşağıdan yukarıya yırtmaz. Şimdi Doktor Xavier'in çalışma odasında bulduğumuz parçayı birlikte tetkik edelim. Baş parmağın izini yukarı tarafa alırsak yırtık sağ tarafta kalıyor, Bu hesaba göre bu parçayı tutan elin bir sol el olduğu meydana çıkıyor!"

Bayan Forrest, "Yani bu," diye fısıldadı. "Solak bir insan tarafından..."

Ellery tebessüm etti. "Çok zekisiniz, Bayan Forrest. Evet, katil sol eliyle bu iskambil parçasını tuttu. Sonra, bunu sol avucunda buruşturup yere attı. Bütün işi gören sol eldi! Yani Doktor Xavier'in katiliyle, bu suçu Bayan Xavier'in üstüne atmaya çalışan şahsın solak olduğunu anlıyoruz." Bir an susup şaşkın şaşkın bakan ev halkını süzdü. "Meseleyi hallettiğimize göre, artık sadece içinizden kimin solak olduğunu anlamamız kâfi." Şaşkınlık korkuya dönmüştü. "Bu akşamki sıkıcı tecrübemizin sebebi de buydu zaten."

Doktor Holmes, hiddetle, "Bir tuzak, doktor. Aslında bu tecrübeden evvel herkesi tetkik etmiştim, içinizde iki elini birden aynı şekilde kullanabilen yok. Bu akşam tecrübe etmediğimiz üç kişi kaldı. Bayan Xavier ve Carreau ikizleri. Fakat Bayan Xavier'in kendi kendisine bu oyunu oynamayacağı aşîkâr. Üstelik kendisi solak da değil. İkizlere gelince, suçlu olmaları fikri bile gülünç. Buna rağmen sağ tarafta olan Francis haliyle bu elini kullanıyor. Sol tarafta olan Julian ise solak. Fakat sol kolu kırıldığı için alçıya konulmuş. Bu yüzden sol elini kullanması imkânsız. Şimdi, sizlere soruyorum. İçinizde kimler solak?"

Hiçbirinden ses çıkmıyordu.

— "Bu akşam neler yaptığınızı biliyor musunuz? Bayan Forrest siz tabancayı sağ elinizle alıp gene sağ elinizle ateş etmeye kalktınız. Bay Smith tabancayı sol elinde tutmasına rağmen sağ eliyle temizledi. Doktor Holmes, cesedi sağ eliyle muayene etti. Bayan Wheary, siz de elektrik düğmesini sağ elle çevirdiniz. Bones kibriti sağ eliyle yaktı. Bayan Carreau desteyi sol elinde tutup, kâğıtları sağ eliyle açtı..."

Müfettiş odanın ortasına doğru gelerek, "Dur," diye homurdandı. "İstediğimizi elde etmiş bulunuyoruz. Bu arada oğlumun bu tecrübeleri benim için yaptığını da bilmenizi isterim. Ben kimlerin solak olduğunu daha evvelden fark etmemiştim." Cebinden bir kalem ve kâğıt çıkarıp bunları şaşkın şaşkın bakan avukatın önüne koydu. "Al bakalım, Mark Xavier. Bu işte zabıt kâtipliği yapmanı rica edeceğim. Osquewa Şerifine hitaben bir rapor yazalım... Haydi, haydi... Uyumanın lüzumu yok. Yaz bakalım."

Her şey başlangıçta gayet iyi hesaplanmıştı. Müfettişin hiddetle homurdandığını duyan Mark Xavier şaşkınlığından kalemi kapıp kâğıdı da önüne çekti.

Müfettiş hırslı hırslı odada dolaşıyordu. "Yaz bakalım. Ağabeyim Doktor John S. Xavier" Avukat kalemi telâşla bastırarak çabucak yazdı. "Arrow Head'deki evinin çalışma odasında vurularak öldürülmüştür. Onu öldüren—" Müfettiş sustu. Mark Xavier'in sol elindeki kalem titriyordu. "Benim! Allah kahretsin! İmzanı da at bakalım."

Bir an korkunç bir sessizlik oldu. Hepsi kımıldamadan aptal aptal bakıyorlardı.

Kalem Xavier'in elinden düştü. Avukat gayriihtiyari adalelerini kasınca sırtı kamburlaştı. Mark Xavier'in kanlı gözleri âdeta camlaşmıştı. Sonra, kimsenin yerinden kalkmasına imkân kalmadan iskemleden fırladı. O sırada briç masası da yere devrildi. Camlı kapıya hücum eden avukat bir anda terası geçti.

Kendine gelen Müfettiş, "Dur!!" diye bağırdı. "Yoksa seni kurşunla durdurmasını bilirim!"

Fakat Mark Xavier durmadı. Bir hamlede parmaklığı aşır aşağıdaki çakıl taşlarının üstüne düştü. Oyun odasının ışığında adamın uzaklaşan silüetini gördüler. .

Hepsi bir arada kalkıp büyülenmiş gibi karanlıklara baktılar. Ellery ise ağzındaki sigarasıyla hareketsiz duruyordu.

Müfettiş uzun uzun içini çekti. Sonra elini arka cebine atıp tabancasını çıkararak, açık kapılardan birine yaklaştı ve uzaklaşan adama nişan alıp tetiği çekti.

## 14. OYUNCUYA OYUN

Hepsi de bu sahneyi ömürlerinin sonuna kadar unutamayacaklardı. Taş gibi donup kaldıkları anda, kır saçlı ihtiyar adamın kapıya dayandığını, elindeki tabancadan çıkan ateş ve dumanı gördüler... İyice uzaklaşmış olan avukat sendeleyerek acı acı bağırdı. Bu tiz ve kulakları tırmalayan çığlık bir hırıltıyla nihayet buldu.

Sonra da Mark Xavier gözden kayboldu.

Müfettiş tabancanın emniyetini indirip arka cebine soktu. Eliyle dudaklarını siler gibi bir hareket yapıp

terasa yürüdü. Bayan Xavier koltuğuna çöküp kalmıştı, ikizler de oldukları yerde duruyorlardı. Korkudan gözleri büyümüşü.

Mark Xavier'in hareketsiz vücudunu ilerideki taşların üstünde buldular. Ellery diz çökmüş, adamın kalbini dinliyordu.

Ann Forrest nefes nefese, "Ölmüş mü?" diye bağırdı.

Ellery başını kaldırıp babasına baktı. "Henüz yaşıyor. Parmaklarım kan oldu." Sonra ağır ağır ayağa kalkarak loş ışıktaki eline baktı.

Müfettiş alçak bir sesle, "Onunla meşgul ol doktor," dedi.

İngiliz dizlerinin üstüne çökmüş parmaklarıyla yaralıyı yokluyordu. Hemen başını kaldırıp baktı. "Burada bir şey yapmaya imkân yok. Her halde sırtından vurmuşsunuz, Müfettiş bey. Mamafih hâlâ kendinde sanırım. Çabuk bana yardım edin."

Yerdeki adam inledi, dudaklarının arasından bir hırıltı yükseldi. Üç erkek onu usulca kaldırıp terasa çıkardılar ve oradan da oyun odasına soktular. Bayan Forrest de karanlıklara bir göz atıp telâşla onların peşinden gitti.

Yaralıyı piyanonun yanındaki divana yatırdılar. Adamın geniş sırtının sağ üst tarafında etrafi kanlanmış bir delik gözüküyordu.

Gözünü bu yaradan ayırmayan Holmes bir taraftan da ceketini çıkarmaktaydı. Kollarını kıvrırken, "Bay Queen," diye mırıldandı. "Cerrahi aletlerim lâboratuvardaki masaların birinde olacak. Bayan Wheary hemen bir kap kaynar su getirmenizi rica ederim. Kadınlar odadan çıkarsa daha iyi olur."

Ann Forrest, hemen atıldı. "Size yardım edebilirim doktor. Bir zamanlar hemşireydim."

— "Pekâlâ. Yalnız diğerleri lütfen çıksınlar. Müfettiş bey çakınız var mı?"

Bayan Wheary sendeleyerek odadan çıktı. Ellery de lâboratuvara giderek üstünde P. H. Markası bulunan siyah çantayı aldı. O sırada buz dolabına bakmanda gayret etti. Sonra koşa koşa geri döndü.

Doktor Holmes'in ikazına rağmen hepsi odadalardı. Doktorun mahir parmakları ve Xavier'in boğuk iniltileri onları büyülemişe benziyordu... Doktor Holmes, Müfettiş'ten aldığı çakıyla avukatın ceketini, gömleğini ve atletini kesip çıkardı. O zaman kurşun yarası da ortaya çıktı.

Dikkatle Xavier'in yüzüne bakan Ellery onun sol yanağının seyirdiğini gördü. Üstelik dudaklarında da kanlı bir köpük vardı.

Doktor Holmes çantasını açtığı sırada Bayan Wheary elinde kaynar su dolu büyük bir kapla içeriye girdi. Ann Forrest bunu kadının titreyen ellerinden alıp doktorun yanına yere koydu. Adam büyük bir parça gazlı bez yırtıp kaynar suya batırdı...

Avukat birdenbire gözlerini açıp, ifadesiz ifadesiz etrafa baktı. Bir iki defa çenesi oynadı ve nihayet onun, "Ben yapmadım," diye inlediğini duydular. Adam öğrendiği bir dersmiş gibi durmadan tekrarlıyordu. "Ben yapmadım... Ben yapmadım... Ben yapmadım..."

Müfettiş irkildi. Eğilip usulca doktora sordu. "Vaziyeti çok mu kötü?"



Doktor Holmes, "Kötü," dedi. "Galiba sağ ciğeri delinmiş." Yumuşak hareketlerle, çabuk, çabuk yarayı yıkıyor, kanları temizliyordu. Sert bir ilâç kokusu etrafı sardı.

— "Kendisiyle konuşabilir miyiz?"

— "Normal olarak buna müsaade etmemem, lâzım. Fakat bu şartlar altında—" İngiliz sıksa omuzlarını silkip işine devam etti.

Müfettiş hemen divanın yanına gidip Xavier'in başucuna yaklaşarak diz üstü oturdu. Avukat hâlâ mırıldanıyordu. "Ben yapmadım... Ben yapmadım."

Müfettiş, "Mark Xavier, beni duyuyor musun?" diye sordu.

Mırıldanma durdu ve adamın gözlerinde garip bir ifade belirdi. Ani bir acıyla beraber avukat da kendine geldi. "Neden beni vurdunuz, Müfettiş bey? Ben yapmadım. Ben—"

— "Peki neden kaçtın?"

— "Paniğe kapıldım. Aptallık ettim... Ben yapmadım..."

Ellery yumruklarını sıkınca tırnakları avuçlarına battı.

Eğilip, "Çok hastasın Xavier," dedi. "Artık yalan söylemene lüzum yok. Cinayeti senin işlediğini biliyoruz. Bu evde o maça altılısını ikiye bölebilecek tek solak insan sensin."

Mark Xavier'in dudakları titredi. "Ben yapmadım... Yapmadım..."

— "Maça altılısını yırtıp yarisini ağabeyinin eline sıkıştırdın. Cinayeti yengene yüklemek istiyordun."

Xavier, "Evet," diye inledi. "Evet... Doğru... Ona iftira atmaya kalktım. Fakat—"

Bayan Sarah Xavier yavaş yavaş doğruldu. Gözleri dehşetten büyümüştü. Elini ağzına götürüp kayınbiraderine baktı. Sanki adamı hayatında ilk defa görmekteydi.

Doktor Holmes süratle çalışıyordu. Dudakları bembeyaz olan Ann Forrest de ona yardım etmekteydi.

Ellery'nin gözleri iyice kısılmış, birer çizgi halini almıştı. Yüzünde de çok tuhaf bir ifade vardı. "Peki o halde neden?—"

Xavier, "Anlamıyorsunuz," diye soludu. "O gece uyuyamadım. Yatakta dönüp durdum, Kütüphaneden bir kitap almaya karar verdim... Ah! O sırtımdaki acı nedir?"

— "Devam et Xavier. Yarayı temizliyorlar. Devam et!"

— "Saat iki buçuktu. Kütüphaneye girince çalışma odasında ışık gördüm. Kapı kapalıydı, ama aralıktan... içeriye girince John'un cesedini buldum. Buz gibi olmuştu... O zaman... O zaman... Cinayeti onun üstüne yüklemeyi düşündüm."

— "Neden?"

Adam acıyla kıvranıyordu. "Fakat John'u öldüren ben değilim. Odaya girdiğim zaman çoktan ölmüştü. Masada oturuyordu. Mermer gibiydi."

Yara sarılmıştı, Doktor Holmes elindeki enjektöre ilâç çekiyordu.

Müfettiş, "Yalan söylüyorsun," diye homurdandı.

— "Yemin ederim ki doğru. Odaya girdiğim zaman ölmüştü. Onu ben öldürmedim." Başını hafifçe kaldırdı. Boynunun adaleleri kabarmıştı. "Fakat şimdi katilin kim olduğunu biliyorum.,. Bu işi yapamı biliyorum."

Müfettiş, "Kim?" diye gürledi. "Nereden biliyorsun? Katil kim?... Konuşsana be adam!"

Odada derin bir sessizlik oldu. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

Mark Xavier cevap vermek için çok gayret etti. Adamın uğraşmasını seyretmek bile insanı fena ediyordu. Doğrulamak için kendini zorladı. Gözlerinin akı büsbütün kızardı. "Ben—" Devam edemedi. Yüzü grimsi bir renk aldı. Dudaklarının arasında kan belirdi. Avukat kendisinden geçmişti.

Doktor Holmes, çıplak kolunu tutup enjektörü batırdı.

Müfettiş, ayağa kalkarak mendiliyle ıslak yanaklarını ildi.

Ellery dudaklarını ıslatarak, "Gitti mi?" diye sordu.

Doktor da ayağa kalkmıştı. Sıkıntıyla yaralıya bakıyordu. "Hayır. Sadece kendisinden geçti. Adalelerini gevşetip dinlenebilmesi için morfin yaptım."

Müfettiş, "Vaziyeti çok mu ağır?" diye sordu.

— "Tehlikeli. Mamafih kurtulma ihtimali de var. Artık her şey bünyesinin sağlamlığına bağlı. Kurşun sağ ciğerine gömülmüş."

Ellery hayretle, "Kurşunu çıkarmadınız mı?" diye bağırdı.

— "Yani bir de yarayı genişletse miydim?" Doktor kaşını kaldırıp baktı. "Bu çok tehlikeli bir iş. Zaten söylediğim gibi bünyesinin durumu çok mühim. Vaziyetini pek beğenmedim. Bir hayli obur olduğu için, biraz şişman. Üstelik iyice de yağlanmış." Omzunu silkip Ann Forrest'e döndü. Birdenbire yüzünün ifadesi yumuşayıverdi. "Teşekkür ederim Ann. Çok faydanız dokundu. Şimdi bana yardım ediniz de yaralıyı yukarıya çıkaralım. Çok dikkatli olmamız lâzım. Kanama yapması fena netice verir."

Köşeye büzülmüş duran Smith de dahil, dört erkek Mark Xavier'i yukarıya çıkarıp yatağa yatırdılar. Diğerleri de bir arada peşlerinden geldiler. Kimse yalnız kalmayı istemiyordu. Bayan Xavier ise hâlâ şaşkınlıktan kurtulamamış, gözlerindeki dehşet ifadesi de geçmemişti.

Erkekler Xavier'i soyup usulca yatağına yatırdılar. Adam artık derin derin soluyordu. Fakat yüzü seğirmiyordu. Gözleri de kapalıydı.

Müfettiş hafif bir sesle, "Gene işi altüst ettik," diye mırıldandı. "Mamafih, henüz Mark Xavier'in yalan söyleyip söylemediğine karar veremedim. Ölmeden iki saniye evvel yalan atan adamlar gördüm. Öleceğini bildiği için doğruyu söylemesi şart değil. Fakat, anlattıklarına inanır gibi de oldum. Eğer doktoru o

öldürmedi ve sadece Bayan Xavier'e iftira atmaya kalktıysa katil gene aramızda dolaşıyor demektir." Sert bir tavırla etrafındakileri süzdü. "Fakat bir daha hata yapmayacağım."

Hepsi boş gözlerle bakıyorlardı.

Ellery atıldı. "Kendisine gelir mi dersiniz. Doktor?"

Doktor Holmes dudağını büktü. "Belki... Morfinin tesiri geçince kendisine gelebilir." Omzunu silktilti. "Belki de gelmez. Birçok ihtimal var... Ölebileceğim de unutmayın. Belki birkaç saat sonra bir kanama olur. Veya, yarayı temizlememe rağmen bir mikrop kapar."

Ellery, "Anlaşıldı," diye homurdandı. "Fakat bunlara rağmen yaşama ihtimali de var değil mi? Fakat beni asıl ilgilendiren kendisine gelebilmesi. O zaman—" Manalı manalı etrafına baktı.

İkizlerin ikisi birden, bağırdı. "O zaman katilin adını söyleyecek." Sonra kendi seslerinden utanıp annelerinin yanına büzüldüler.

Ellery başını salladı. "Evet, çocuklar... Söyleyecek. Baba, bunun için işi emniyete almalıyız."

Müfettiş ciddi bir tavırla, "Ben de bunu düşünüyordum," diye cevap verdi. "Bu gece onun başında seninle nöbet tutarız. Başkasına lüzum yok." Dönüp doktora baktı, "tık nöbet benim. Sabahın ikisine kadar yaralıyı bekleyeceğim. Ondan sonra da oğlum nöbeti devralacak. Sana ihtiyacımız olursa haber veririm."

Doktor buz gibi bir edayla yaşlı adamı süzdü. "Kendisine gelir gelmez bana haber verin. Bu hususa dikkat etmenizi rica ederim. Her saniyenin kıymeti var. Odam koridorun öbür ucunda. Sizinkine bitişik. Artık onun için yapabileceğiniz bir şey kalmadı."

— "Sadece hayatını korumaya çalışacağız."

Ellery de, "Biz, size haber veririm," diye ilâve etti. "Bu arada, aklından kötü şeyler geçiren biri olabilir... Yaralının yanında bekleyecek olan şahsın cebinde zavallı Doktor Xavier'i vuran tabancanın bulunacağını da şimdiden haber vereyim... Hepsi bu kadar."

Yatakta yatan yaralının yanında Müfettişle Ellery'den başka kimse kalmamıştı. İhtiyar adam köşedeki koltuğa oturup kıravatını gevşetti. Ellery de pencerenin yanında durmuş sigara içiyordu. Nihayet, "işî karma karışık ettik," diye homurdandı. "Keskin gözlü polisin ta kendisi... Zavallılık."

Müfettiş üzüntülü bir tavırla oğluna baktı. "Neden bahsediyorsun, Allah aşkına?"

— "Hedefe hemen isabet ettirebilmenden ve aynı zamanda da kafasızlığından, baba. Onu vurmaya hiç lüzum yoktu. Zavallının kaçamayacağını gayet iyi biliyordun."

Müfettiş durgun durgun, "Belki haklısın," diye mırıldandı. "Fakat cinayetle suçlandırılan bir insan kaçmaya kalkıştıysa, aptal bir polis ne yapabilir ki? Önce kendisine ihtar ettim. Sonra rasgele bir kurşun sıktım."

Ellery hırslı hırslı başını salladı. "Nişancılığının çok iyi olduğunu biliyoruz. "Seneler kanal gözlerine hiç tesir etmemiş. Atıcılığına da öyle... Buna rağmen lüzumsuz bir hareketti."

İhtiyar adam, "Olabilir," diye patladı. Yüzü hiddetten kıpkırmızı kesilmişti. "Zaten sen de benim kadar

kabahatlisin. Bana bu aklı veren—"

Ellery hemen pişman oldu. 'Affedersin baba. Sen haklısın. Aslında kabahatin büyüğü bende... Biri suçlu Bayan Xavier'in üstüne atmaya kalkıştığı için, ben aptallığımdan aynı şahsın katil olacağına kanaat getirdim."

— "Belki de Mark Xavier yalan söylüyor."

Ellery, "Söylemediğinden eminim," diye cevap verdi, "işte gene başladım. Hayır... Hayır... Katiyen emin değilim. Bu işte zekâmı gösteremedim,.. Neyse dikkatli ol. Ben saat ikide gelirim."

Müfettiş biraz rahatlamıştı. Yatakta yatan adama baktı. "Bir bakıma bu da günahımın kefareti galiba... Eğer bir daha uyanmazsa—"

Ellery esrarengiz bir tavırla, "O, sen veya başkası," diye ilâve etti.

İhtiyar adam hayretle başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Oğlu kuru bir sesle, "O güzel camdan bir dışarıya bak," diye fısıldadı ve odadan çıktı.

Müfettiş şaşkın şaşkın onun arkasından bakıp, ayağa kalkarak pencereye yaklaştı. Dehşetle içini çekti. Ağaçların üstünden gözüken sema koyu kırmızı renkteydi. Yaslı adam o heyecan arasında yangını unutmuştu.

Müfettiş komodin üstündeki gece lâmbasının abajurunu yana çekti. Bu suretle yaralı adamın yattığı yer iyice aydınlandı. Kendisi de gidip tekrar koltuğa oturdu. Başını hafifçe çevirmekle hem yaralıyı, hem de kapıyı görebiliyordu. Biraz düşündükten sonra yüzünü buruşturup arka cebinden tabancasını çıkardı. Bunu ceketinin sağ cebine soktu.

Koltuğa iyice yaslanıp beklemeye başladı. Bir saat kadar koridorda konuşmalar, ayak sesleri ve kapanan kapıların gürültüleri devam etti. Sonra sesler kesildi ve ortalığa derin bir sükût çöktü.

Müfettiş yarı yatar vaziyette etrafı dinliyordu. Hayatında kendisini bu kadar canlı hissetmemişti, Bir adamı ölmek üzereydi. Onun konuşması tehlikeliydi tabii. Onun için katil elinden geleni yapacak, her hileye başvuracaktı.... Müfettiş usullu bütünü odaları dolaşıp, uyumadan bekleyen veya karanlıkta gizlenen birini yakalamayı için için arzu ediyordu. Fakat, yaralıyı bir dakika bile bırakmasına imkân yoktu. Birdenbire cebindeki tabancayı sıkıca kavrayıp pencereye yaklaştı. Ani bir korkuya kapılmıştı. Fakat oradan içeriye kimsenin girmesine imkân yoktu.

Dakikalar geçiyordu. Hiçbir değişiklik yoktu. Yaralı kımldamadan yatıyordu.

Bir ara Müfettiş koridorda birinin yürüdüğünü sandı. Sanki bir kapı açılmış veya kapanmıştı, Hemen yaralının başındaki lâmbayı söndürüp karanlıkta kapıya koştu. Bir hamlede kapıyı açıp yana zıplayarak bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

İhtiyar adamı kapıyı kapatıp lâmbayı yaktı, Tekrar geçip koltuğa oturdu... Bir ara büyük altın saatini çıkarıp baktı. On ikiyi otuz geçiyordu... İçini çekerek saati cebine koydu.

Tekrar saatine baktığı zaman birdi... Birdenbire sinirlerinin gerildiğini hissetti. Fakat, bu seferki ses koridordan gelmiyordu. Bu yatakta yatan yaralının dudaklarının arasından çıkmıştı. Saatini acele cebine atıp karyolaya koştu, ölmekte olan adam hırıltıya benzeyen bir sesle, ya inliyor veya öksürüyordu. Sesi o

kadar yüksekti ki, Müfettiş bir an, bütün ev halkının uyanmış olacağını düşündü. Sonra yaralı şiddetle öksürmeye başladı. Müfettiş usulca kolunu adamın beline geçirip, yarasını yatağa değdirmeden, onu yan çevirdi. Şimdi gece lâmbasının ışığı avukatın yüzünü aydınlatıyordu. Öksürük devam etmesine rağmen adam gözlerini açmadı.

Mark Xavier yavaş yavaş kendine geliyordu.

Müfettiş tereddütle durdu. Acaba bekleyip adamı konuşturması daha mı doğru olurdu? Sonra Doktor Holmes'in ihtarını hatırladı. İngiliz her anın ehemmiyetli olduğunu söylemişti. Tabancasını çıkarıp kapıya yürüdü. Yaralıyı yalnız bırakmak niyetinde değildi. Kapıyı açıp doktora seslenecekti. Bu arada öbürlerinin uyanmasına aldırış bile etmeyecekti.

Ellery, karanlık uçurumun kaygan kenarına tutunmuş» aşağıdaki kızgın lâvların içine düşmemeye çalışıyordu. Kaygan ve sert taşlar ellerini kesiyor, parmaklarını bereliyordu. Kafasında da tıpkı aşağıdaki cehennemin lâvları gibi bir kaynama vardı. Baş gittikçe büyümeye başladı. Şişti.. Şişti, Bir taraftan da aşağıya doğru kayıyordu.. Genç adam zıplayarak uyandı. Kan ter içinde kalmıştı.

Oda karanlıktı. Uzanıp komodinin üstündeki kol saatini araştırdı. Fosforlu kadrana bakınca ikiyi beş geçtiğini gördü. İnleyerek yataktan kalktı. Ter içinde kalan vücudunun her adalesi ayrı ağrıyordu. Elbiselerini giymeye başladı.

Ev çok sessizdi. Usulca odasından çıkıp koridorda ilerledi. Nihayet Xavier'in kapışma geldi. Yürürken gürültü etmemeye çalışmıştı. Onun için babası dahil, kimsenin kendisini duyduğunu sanmıyordu, Birdenbire büyük bir korkuya kapıldı. Başkası da aynı şekilde hareket etmiş olabilirdi, Ya babası?..

Fakat Müfettiş Queen'in birçok vakalarda kendisini gayet iyi koruduğuna şahit olmuştu. Sonra, o mahut tabanca da—

Küçük bir çocuk gibi korkularını unutmaya çalışarak kapıyı açtı ve, "Baba," diye fısıldadı. "Telâşlanma, ben—" Fakat bir cevap çıkmadı. Kapıyı biraz daha itti ve olduğu yerde donup kaldı. Kalbi de duracak gibi olmuştu.

Müfettiş, kapının yanında yerde yüzükoyun yatıyordu. Tabanca hareketsiz elinin biraz ötesinde duruyordu.

Ellery bitkin bir halde başını kaldırıp yatağa baktı. Komodin çekmesi açılmıştı. Mark Xavier'in eli yere doğru uzanmıştı. Galiba bir şey tutuyordu. Vücudunun yarısı yatağın dışındaydı. Baş da korkunç bir şekilde sarkıyordu. Avukatın yüzünü gören genç adamın birdenbire midesi bulandı. Xavier'in suratı korkunç bir ıstırapla takallûs etmişti. Dudakları gerilmiş ve mavimsi diş etleri ortaya çıkmıştı.

Mark Xavier ölmüştü!...

Fakat ciğerindeki kurşundan dolayı ölmemişti o... Ellery, etrafı tetkik etmeden bunu anladı. Xavier'in korkunç bir hale gelen yüzünden, çok ıstırap çekerek öldüğü belliydi. Yatağın yanında halının üstüne meydan okuyan bir insan tarafından atılan küçük cam tüp çok manidardı.

Mark Xavier öldürülmüştü!..

Ellery orada ne kadar durduğunu bilmiyordu. Kafasının süratle çalışmasına mukabil adaleleri uyuşmuştu, kımıldamak istemiyordu. Kalbi ise bir taş parçası gibi ağırlaşmıştı. Bu tıpkı biraz evvel gördüğü kâbusa benziyordu. Belki hâlâ rüya görüyordu... Yataktaki adama baktıktan sonra gözlerini tekrar babasının hareketsiz vücuduna çevirdi. Ölmüştü... Babası ölmüştü. Bu feci vaziyeti idrak edince beyni duracak gibi oldu. Babası ölmüştü! O zeki gri gözler bir daha parlamayacaktı. O dudaklardan bir ses çıkmayacak, Müfettiş hiddetle homurdanmayacak veya neşeli neşeli gülmeyecekti... O yorulmak bilmeyen bacaklar... Babası ölmüştü.

Sonra hayretle irkildi. Yanağından ıslak bir şey akıyordu. Neden sonra ağladığını anladı. Kendi kendisine hırslanıp başını salladı. Birdenbire canlanarak ileriye fırladı ve Müfettişin yanında diz çöktü. İhtiyar adamın rengi bal mumu gibiydi. Fakat bir taraftan da hafif hafif nefes alıyordu. Nefes alıyordu!... Demek babası yaşıyordu!...

Müthiş bir sevince kapılarak ihtiyar adamı sarsmaya başladı. Bir taraftan da, "Baba kalk! Kalk!" diye bağıyordu. "Ben Ellery. Kalk baba!..." Genç adam hüngür hüngür ağlıyordu.

Fakat Müfettiş bir türlü gözlerini açmıyordu. Paniğe kapılan Ellery bu sefer onun yüzünü tokatladı, kollarını çimdikledi. Sarstı... Sonra durup etrafı kokladı. Bu hâdise onu iyice sersem ettiği için odadaki kokuyu fark etmişti. Babasının üstüne eğildiği zaman bunu daha fazla fark etti... Müfettişi, kloroformlamışlardı. Bu suretle, nöbetçiden kurtulan katil ikinci cinayetini de işlemişti.

Babasının ufak tefek vücudunu kucaklayıp koltuğa yerleştirdi. İhtiyar adamın yakasını açıp, onu rahat bir şekilde oturttu. Sonra uzun uzun kalbini dinledi. Kalbin normal attığını duyunca çok sevindi. Babası sadece uyutulmuştu.

Kalkıp yatağa yaklaştı. Gözleri iyice kısılmıştı. Kimse gelmeden evvel cinayet mahallinde ne var ne yok her şeyi görmek istiyordu. Ölü mide bulandıracak bir manzara arz ediyordu. Çenesi ve göğsü pis kokulu, mide bulandıran yeşilimsi kahve rengi koyu bir mayiyle kaplanmıştı. Ellery'nin gözleri yerde duran küçük cam tübe takıldı. Eğilip bunu aldı ve kokladı. İçinde bir iki damla beyazımsı bir su vardı. Ellery parmağına bundan biraz damlatıp silkeledi. Sonra parmağını usulca yaladı. Birdenbire dilinin yandığını hissetti. İlâcın tadı da pisti. Hemen mendiline tükürdü. Parmağı da zonklamaya başlamıştı.

Genç adam tüpü komodinin üstüne bırakıp çekmeye baktı. Burada da bir sürü oyun takımı vardı. Fakat iskambil yoktu. Oyun kâğıtları yatağın yanına dökülmüştü.

Mark Xavier'in elinde sıkı sıkı tuttuğu da bir iskambildi. Ellery, sertleşmiş parmakları zorlukla açarak kartı çekti. Yanılmıştı. Bu sadece yarım bir iskambildi. Gözleriyle yerdeki kâğıtları araştırdı. Biraz sonra kâğıdın yarısını bulmuştu. Karo valesiydi bu!

Acaba Mark Xavier ölmeden evvel neden desteden bu karo valesini seçip ortadan yırtarak bir parçasını avucunda saklamıştı?

Ellery kapıyı açıp dışarıya çıktı. Koridoru geçip sağdaki son kapıda durup bir müddet dinledi. Sonra usulca içeriye girdi. Odada birinin hafif hafif nefes aldığı duyuluyordu. Karanlıkta etrafını yoklayarak yatağı buldu ve uyuyan adamı hafifçe dürttü. Adam korkuyla geriledi.

Ellery hafif bir sesle, "Doktor Holmes/" dedi. "Korkacak bir şey yok... Ben Ellery Queen."

— "Yaa?" Genç doktor sinirli sinirli esnedi. "Birden bire beni şaşırttınız." Komodin üstündeki gece lâmbasını yaktı. Fakat Ellery'nin yüzündeki ifadeyi görünce irkildi. "Ne... Ne var? Ne oldu? Yoksa Xavier?—"

— "Doktor hemen gelebilir misiniz? Yapacağınız bir şey var da—"

İngiliz, "Fakat kim?... " diye mırıldandı. Mavi gözleri son derece endişeliydi. Sonra yataktan fırlayıp robdöşambrını omzuna alarak, terliklerini giydi ve başka bir kelime söylemeden Ellery'yi takip etti.

Mark Xavier'in odasına geldikleri zaman Ellery önden içeriye girmesi için doktora başıyla işaret etti. Holmes odanın haline bir bakıp, eşikte durdu. Dehşetle, "Aman Allahım!" diye bağırdı.

Ellery başını salladı. "Cinayete düşkün olan dostumuz bu akşam da çalışmayı ihmal etmemiş. Acaba babam nasıl oldu da— Başkaları bizi duymadan içeriye girelim doktor. Sizinle hususî konuşmak istiyorum." Doktor sendeleyerek odaya daldı. Ellery de peşinden girip kapıyı kapattı. "Önce bana Xavier'in neden ve ne zaman öldüğünü söyleyin."

O sırada Doktor Holmes, koltukta yatan Ellery'nin babasını gördü. Dehşetle gözleri büyüyerek, "Aman Yarabbi! Müfettiş de mi?—" diye kekeledi. "Yoksa o da?—"

Ellery tek kelimeyle vaziyeti izah etti. "Kloroform. Onu kabil olduğu kadar çabuk ayıltabilirsiniz çok memnun olurum."

İngiliz birdenbire hırslanıp bağırmağa başladı. "O halde neden duruyorsunuz? Pencereleri açın: Mark Xavier'in sırası mı?" Sonra biraz sakinleşerek ilâve etti. "Babanızı açık pencerenin önüne yatıralım." Müfettiş'in kalbini dinleyip gözlerine baktıktan sonra, tuvalete koşarak iki tane ıslatılmış havluyla geri döndü. Birlikte koltuğu kaldırıp pencerenin önüne koydular, Doktor yaşlı adamın göğsünü açıp ıslak havlulardan birini buraya yerleştirdi. Diğerini de Müfettiş'in yüzüne sardı. İhtiyar adamın sadece burnu dışarıda kalmıştı."

Ellery endişeli endişeli, "Nasıl?" diye sordu. "Bana pek fena gibi gelmemişti. Sakın"

— "Hayır, telâşlanacak bir şey yok. Babanız kaç yaşında?"

— "Daha altmışa basmadı."

— "Sihhati iyi mi?"

— "Demir gibi."

— "O halde bunun bir ziyam dokunmaz. Onu bu vaziyetten kurtarmak için şiddetli çarelere başvuracağız. Yataktan iki yastık alın."

Ellery ölünün yastıklarını kapıp getirdi. "Şimdi ne olacak?"

Doktor Holmes yatağa bir göz attı. "Babanızı oraya yatırınlayız... En iyi yanlamasına koltuğa uzatalım. Başın vücuttan daha aşağıda kalması lâzım."

Müfettişi kolayca kaldırıp çevirdiler. Doktor Holmes yastıkları Müfettişin sırtının altına yerleştirdi. Yaşlı adamın başı koltuğun kolundan aşağıya sarkıyordu.

— "Bacakları da kabil olduğu kadar yukarıya kaldırım." Ellery hemen denileni yaptı. "Şimdi sıkı durun." Doktor eğilip yaşlı adamın çenelerini sıkarak zorla ağzını açtı ve elini uzatıp dilini dışarıya çekti. "Tamam! Babanıza adrenalin, striknin gibi bir iğne yapabilirdim. Ama buna lüzum kalmayacak. Biraz yardımla kendisine gelecek. Sıkı tutun. Şimdi suni teneffüs yaptıracağım. Elimizde bir oksijen çadırı yok... Onun için..." Müfettişin üstüne eğilip uğraşmaya başladı. Ellery endişeyle onu seyrediyordu.

— "Peki bu ne kadar sürecek?"

— "Ciğerlerine çektiği kloroformun miktarına bağlı... İyî... iyi... Biraz sonra kendisine gelecek, Bay Ellery."

Beş dakika sonra ihtiyar adam hafifçe inledi. Doktor Holmes durmadan çalışıyordu. Sonra doğrulup Müfettişin yüzündeki havluyu aldı. İhtiyar adamın gözleri aralanmıştı. Sanki ağzı kurumuş da dudaklarını yalıyordu.

Doktor Holmes âdeta neşeli bir sesle, "Tamam," diye mırıldandı. "Kendisine geldi. Müfettiş bey nasılsınız?"

Müfettişin ağzından tek bir kelime çıktı. "Berbat."

Üç dakika sonra yaşlı adam koltukta oturuyordu. Elleriyle yüzünü örtmüştü. Hafif bir mide bulantısından başka bir rahatsızlığı yoktu. İçini çekerek, "Beni kandırmalarına üzülüyorum," diye fısıldadı. "Bu yüzden adamın ölümünden iki defa mesul oluyorum... En eski numarayı yuttum. Işığı söndürmeden kafamı dışarıya uzattım. Tabî bu suretle dışarıda bekleyen şahıs Mark Xavier kendine geldiği zaman kalkıp sizi çağıracağını biliyordu. Hemen yüzüme bir ıslak bez dayayıp gırtlığıma yapıştı. O kadar sersemlemiştim ki, mücadele etmek bile aklıma gelmedi. Hemen bayılmadım. önce başım döndü... Tabancanın elimden düştüğünü duydum."

Ellery kaşlarını çattı. "Kloroformlu bez veya pamuğu aramamıza lüzum yok. Her halde katil bunu tuvalete atmıştır bile. Doktor lâboratuvarda kloroform var, değil mi?"

— "Evet. Şansınız varmış Müfettiş bey. Bugünkü yemekler çok hafifti. Yoksa dolu mideyle—" Genç İngiliz başını sallayıp karyolaya döndü.

Baba oğul doktoru seyrettiler, ihtiyar adamın gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. Ellery onu teselli etmek ister gibi omzunu tuttu.

Doktor ölmüş adamın üstündeki pislîğe ve yüzündeki ıstırap ifadesine bakarak, "Hımm," diye mırıldandı. Sonra dönüp komodin üstünde duran tübü aldı. Eğilip ölünün yarı açık ağzını kokladı. "Zehir..."

Ellery atıldı. "Ben onun tadına baktım. Ekşimsi. Üstelik dilimi de yaktı."

Holmes, "Aman Allahım!" diye bağırdı. "Fazla tatmadığınızı ümit ederim. Bu korkunç bir zehir. Suda eritilmiş oksalik asit!"

— "Hayır. Dikkatli davrandım. Her halde bu da sizin lâboratuvardan olacak."

Holmes, başıyla tasdik ederek tekrar ölüye döndü. Doğrulduğu zaman çok düşünceliydi. "Takriben bir saat evvel ölmüş. Ağzını zorla açıp oksalik asidi boğazından aşağı dökmüşler. Çenesindeki ve yanağındaki parmak izlerini görebilirsiniz. Zavallı... Müthiş acı çekerek ölmüş."



— "Acaba katil onu zehirleyip çıktıktan sonra, Xavier komodin çekmesini açarak bir deste kâğıt alır ve bunlardan birini yırtabilir miydi dersiniz?"

— "Olabilir. Oksalik asit bir saat içinde tesirini gösterir. Bazan daha kısa zamanda da öldürür." Doktor Holmes yerdeki kâğıtlara garip garip baktı. "Bir tane daha—"

— "Evet, bir tane daha."

Müfettiş kalkıp sendeleyerek yatağa yaklaştı. Ellery, odadan çıkıp koridorda durarak düşünmeye başladı. Bu evde biri yatağında yatmış, endişeyle bekliyordu. Bir an bütün yatak odalarına girip uyuyanların yüzüne elektrik fenerini tutmayı düşündü. Fakat kadınlar... Dudaklarını bükerek durdu.

Tam Ann Forrest'in kapısının karşısındaydı. Genç kadının her halde bir şeyden haberi yoktu. Fakat katilin Müfettiş'e hücumunu duymaması da şaşılacak gibiydi. Birdenbire kararını verip bir iki adım attı. Tokmağı yavaşça çevirip kapıyı itti. Fakat bunun açılmadığını görünce hayretle durakladı. Ann Forrest kendisini odaya kilitlemişti.

Genç kadının bitişiğindeki oda Carreau ikizlerine aitti. Ellery kapıyı yokladı. Açık olduğunu anlayınca içeriye girip dinledi. İkizler mışıl mışıl uyuyorlardı. Genç adam hemen dışarıya süzülüp kapıyı çekti.

İkizlerin karşısındaki odaya da Bayan Wheary, davetsiz misafir Smith'i yerleştirmişti, Ellery tereddüt etmeden içeriye daldı. Adamın horultusunu dinleyerek eliyle duvarı yokladı ve elektriği yaktı. Oda aydınlanınca pijama ceketini açılmış ve kat kat pembe etleri ortaya çıkmış, Smith'i gördü.

Adamın gözleri hemen açıldı. Korkmasına rağmen gene de temkinliydi. Cüssesinden umulmayacak bir süratle kolunu kaldırdı.

Ellery, "Korkacak bir şey yok," diye mırıldandı. "Ben Ellery Queen'im." Şişko kolunu indirip gözlerini kırıştırarak baktı. "Dostça bir ziyaret, ahbap. Bari iyi uyuyabiliyor musun?"

— "Ha!" Adam aptal aptal baktı.

— "Haydi, biraz canlan da doğrul."

Smith yatağa oturup, "Ne oluyor?" diye sordu.

Ellery kaşlarını çattı. "Evdekilerden biri daha Allahına kavuştu... Anlayacağın burada cinayet salgını var."

Şişman adamın yüzü uzadı. "Ne... Ne biri daha mı öldürüldü?"

— "Mark Xavier öldürüldü." Ellery kapının tokmağını tuttu. "Sırtına bir şey takıp yandaki odaya git. Müfettişle Doktor Holmes oradalar." Arkasından korkuyla bakan adama aldırmadan acele odadan çıktı.

Ellery bu sefer de Bayan Carreau'nun kapısını yokladı. Açık olduğunu anlayınca omzunu silkip içeriye daldı. Fakat hemen bir hata yaptığını da fark etti. Çünkü içeride uyuyan bir insanın ahenkli nefesleri duyulmuyordu.

Kadın şezlongun bir kenarına ilişmiş ve nefesini de tutmuştu. Ellery'nin ayağı bir şeye çarptı ve o zaman kadın bağırmaya başladı... İnsanın saçlarını dimdik edecek korkunç bir çığlıktı bu.

Genç adam bir adım atıp, "Bayan Carreau, Allah aşkına susun," diye fısıldadı. "Ben Ellery Queen."

Kadın şezlongdan fırlamıştı. Ellery ışığı yakınca onun duvarın dibine büzülmüş olduğunu gördü. Gözleri korkudan dışarıya uğramıştı. Bir eliyle de sabahlığını tutuyordu.

Marie Carreau kendini çabucak topladı, Soğuk bir sesle, "Odamda ne işiniz var, Bay Ellery?" diye sordu.

Ellery kızardı. "Haklı bir sual. Bağırduğınız için de size hak vermiyor değilim... Peki siz gecenin bu saatinde ne yapıyordunuz?"

Kadın kaşlarını çatı. "Uyuyamadım... Hava da çok boğucu. Fakat bunun sizinle ne alâkası var?..."

İyice aptallaşan Ellery kapıya döndü. "Bakın! Yardıma geliyorlar. Bayan Carreau size şunu haber verecektim—"

Kapı açılarak, Müfettiş, "Kim bağırdı?" diye homurdandı. Sonra Ellery'le Bayan Carreau'ya pis pis bakarak içeriye girdi. İkizler de yan kapıdan başlarını uzattılar. Doktor Holmes, Ann Forrest, Smith, Bayan Xavier, Bones ve Bayan Wheary de koridora toplanmışlardı. Hepsinin sırtında sabahlık veya robdöşambr vardı.

Ellery, mahcup mahcup gülümsedi, "Kabahat bende... iyi niyetle Bayan Carreau'nun odasına girdim. Tabii haklı olarak kendisi bir çılgılık attı."

Ev halkı hiddetle genç adamı süzmekteydi.

Bayan Xavier buz gibi bir sesle,, "Centilmen kabul edilen bir şahsın bu şekilde hareket etmesi çok tuhaf" diye söylendi.

Ellery'nin sabrı tükenmişti. Hırslı hırslı bağırdı. "Hepiniz beni dinleyin. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Ben—"

Ann Forrest hemen, "Tabii," diye müdahale etti. "Aptallık etme Marie,.. Siz—Siz ikiniz de giyimlisiniz, Bay Ellery..< Siz ve Müfettiş bey... Yoksa bir şey mi var?"

İhtiyar adam atıldı. "Hepiniz uyandığınıza göre vaziyeti açıklayabilirim... Oğlumun ahlâkı hakkında lâflar ederek, mühim hâdiseleri örtbas etmeye de kalkmayın. Ellery bazan aptallık eder. Fakat bu kadar budala olmadığını biliyorum,.. Bayan Carreau bağırdığınız sırada, oğlum size başka bir cinayet olduğunu söylemeye geliyordu."

— "Cinayet mi?"

— "Evet. O öldü."

Hepsi dönerek etrafına baktılar. Aralarında kimin olmadığını anlamaya çalışıyorlardı,

Bayan Xavier, boğuk bir sesle, "Mark," diye bağırdı.

— "Evet. Mark." Müfettiş kaşlarını çatıp hepsini süzdü.

"Katilin adını söylemesine imkân vermeden kendisini zehirlediler. Bu arada kendimden bahsetmek istiyorum. Fakat, helaki aynı şahsın bana kloroform koklattığını da öğrenmek istersiniz diye düşündüm. Evet Xavier aramızdan ayrıldı."

Bayan Xavier boğuk boğuk tekrarladı. "Mark öldü." Sonra elleriyle yüzünü örtüp hıçkırmaya başladı.

Bayan Carreau ağır ağır yan kapıya gidip çocuklarının omuzlarını tuttu.

Ondan sonra kimse uy uyamadı. Hiçbiri odasına gitmek .istemiyordu. Tıpkı korkmuş vahşi hayvanlar gibi biraraya toplaşıp oturdular.

Ellery, vahşi bir arzuya kapılarak, evdekilerin tek tek gidip cesede bakmalarında ısrar etti. Kendisi de onlarla beraber gidip yüzlerindeki ifadeyi, hallerini tetkik ediyordu. İkizler daha çocuk oldukları için bu işkenceye tâbi tutulmadılar.

Avukatı da götürüp ağabeysinin yanına büyük buz dolabına yerleştirdikleri zaman gökyüzü aydınlanmıştı.

Baba oğul cinayetin işlendiği odada durup, boş yalağa baktılar.

Müfettiş, "Yavrum," diye içini çekti. "Biz bu işten vazgeçsek daha iyi olacak galiba. Ben bununla başa çıkamayacağım."

Ellery yumruğunu sıkıp bağırdı. "Zaten biz körüz. Adam bize ipucu bırakıp gitti, Bunu iyice düşünmek lâzım. Halbuki benim kafam karmakarışık."

Müfettiş, "Bir şeye teşekkür etmemiz lâzım," diye homurdandı. "Ağabeyisinin ölümüyle onun ilişkisi yoktu ve Xavier'i bu yüzden öldürmediler. Sadece katilin kim okluğunu bildiği için temizlendi. Peki, katilin kim olduğunu nereden anlamıştı?"

Ellery başını kaldırıp baktı. "Evet, bu mühim bir husus. Xavier'in yengesine iftira atmaya kalkmasının sebebi neydi? Bunu hiç düşündün mü?"

— "Hayır. Vakit olmadı."

— "Bu gayet basit. John Xavier ölünce bütün parası karısına kalacaktı. Çocukları da yoktu. Ona bir şey olunca mirası kim alacaktı?"

İhtiyar adam heyecanla, "Mark Xavier!" diye bağırdı,

— "Tabî. Xavier elini kana bulamadan büyük bir servetin üstüne oturmayı tasarlamıştı."

Müfettiş başını salladı. "Halbuki ben de neler düşünmüştüm. İkisinin arasında bir şeyler olduğunu sanıyordum. Bayan Xavier'in Mark'ı deli gibi sevdiğini ve kocasını onun öldürdüğünü sandığı için de cinayeti kabullendiğini zannediyordum."

Ellery, "Böyle şeylere zaman zaman rastlanıyor," diye cevap verdi. "Kayınbiraderlerine âşık olan haris kadınların türlü delilikler yaptıkları malûm. Zaten kadın çılgın, Fakat beni düşündüren bu değil." Komodine yaklaşp Xavier'in avucundan aldığı yarım karo valesine baktı. "Anlayamadığım da bu. Çekmede bir sürü kâğıt kalem varken neden Xavier ipucu olarak bu iskambili bıraktı dersin?"

— "Demek kalem kâğıt var?"

— "Evet. Avukat olduğu için adamın gayet sistemli bir kafası vardı. Tam katilin adını söyleyeceği sırada

kendinden geçmişti. Ayıldığı zaman da kafasında gene bu vardı. Hemen iskambilleri hatırladı. O sırada katil içeriye girdi. Mücadele edemediği için çaresiz oksalik asidi yuttu... Peki Xavier bu karo valesiyle neyi kastetti?" Gidip pencereden baktı. "Yangın gitgide yayılıyor. Boğucu sıcak hissediyor musun?"

Ellery bitkin bir tavırla döndü. Omuzlan düşmüş, gözleri iyice küçülmüştü. Fakat birdenbire doğruldu ve hayretle babasının pencerenin kenarına dayadığı eline bakmaya başladı.

Müfettiş kızgın kızgın, "Ne var?" diye sordu. Sonra eğilip eline baktı ve hayretle irkildi. Bir müddet ikisi de yaşlı adamın mavi damarlı eline dalp kaldılar.

Nihayet Müfettiş bağırdı. "Yüzüğüm! Yüzüğüm gitmiş!..."

## 16. KARO VALESİ

Ellery ağır ağır, "işte bu çok enteresan," diye mırıldandı. "Yüzüğü ne zaman kaybettin?" Sonra hemen kendi eline bir göz attı. Bir müddet evvel birkaç lirt verip Floransa'dan aldığı acayip biçimli şık yüzük parmağında pırıl pırıl parlıyordu.

Müfettiş hırsla kaşlarını çattı. "Neden kaybediyormuşum? Daha dün gece parmağımdaydı. Saat yarımında cebimden saatimi çıkarıp baktığım sırada yüzüğü dördüncü parmağımda gördüğümü hatırlıyorum." Dudakları bir çizgi halini almıştı. "Allah! Allah! Yüzüğümü çalmışlar."

Ellery, "Evet, yatmaya gitmeden evvel onun parmağında olduğunu biliyorum. Fakat saat ikiden sonra seni yerde baygın bulduğum zaman yüzük parmağında yoktu."

— "Demek beni uyutup, Xavier'i öldüren herif yüzüğümü de çaldı?"

Ellery heyecanla odada dolaşmaya başladı. "Bu işe çok şaşıtm. On dolarlık altın bir nikâh halkasını çalmak çok tehlikeli bir iş. Üstelik bunu satmaya kalksa bir dolar bile vermezler!"

Müfettiş üzgün bir edayla, "Yüzük gitti," diye tekrarladı. "Bunu çalan keratanın dişlerini sökeceğim. Bunu bana annen vermişti oğlum. On bin dolar verseler satmazdım!" Hırsla kapıya yürüdü.

Ellery koşup babasının kolunu tuttu. "Nereye gidiyorsun?"

— "Hepsini soyup arayacağım."

Oğlu onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Saçmalama baba. Böyle hareket edersen işimiz altüst olacak. Neden bilmiyorum, ama diğer yüzüklerin de çalındığını hatırlayınca—"

Müfettiş kaşlarını çattı. "Ne olacak?"

— "Bilmiyorum. Fakat bunun cinayetle bir alâkası varmış gibi geliyor bana. Hırsız her halde bunu kendi odasına saklayacak kadar aptal değil. Yüzüğü evde bir yerde bulsan bile bunu kimin çaldığını anlayamayacaksın. Ne olur, bu işi üsteleme? Hiç olmazsa bir müddet için sesini çıkarma."

— "Peki... Peki. Fakat unutacağımı zannetme. Buradan kurtulmadan evvel, işin aslını öğreneceğim."

İhtiyar adam yakın istikbali görebilseydi, bu kadar emin bir tavırla konuşmazdı.

Yangın büyüyüp etrafı sardıkça Arrow Head sakinlerine büsbütün durgun bir hal geldi. Aralarında bulunan katil korkusu bile onlara daha büyük bir tehlike olan yangını unutturamıyordu. Kadınlar deli gibi sinirliydiler. Erkekler ise solgun ve endişeli. Saatler ilerledikçe sıcaklık artıyordu. Havada uçuşan küller, ciltlerini ve elbiselerini lekeliyor, nefes almayı da zorlaştırıyordu. Evin içi dışarıdan biraz daha serinceydi. Fakat kadınlar tek başlarına içeriye girmeye çekiniyor, hattâ banyo yapmaya bile korkuyorlardı. Hem yalnız kalmaktan, hem de birbirlerinden çekiniyorlardı. Sessizlik, yangın sinirlerini harap etmekteydi.

Artık birbirleriyle ahbaplık dahi etmiyorlardı. Korktukları için bir araya toplaşp, şüpheyile birbirlerini süziyorlardı. Hepsinin asabı son derece bozuktı. Müfettiş, Smithle atışmıştı. Ann Forrest Doktor Holmes'e bağırdı. İngiliz de bir kenara çekilip inatla sustu. Bayan Xavier de ortada dolaşan Carreau ikizlerini azarladı. Tabii, anneleri hemen çocukların imdadına koştı. İki kadın birbirlerine birtakım ağır lâflar söylediler... Sanki bir kâbus görüyorlardı. Etraflarını saran kesif duman içinde cehenneme düşmüş bir avuç günahkârı andırıyorlardı.

Evde un da kalmamıştı. Hep bir arada yemek odasındaki büyük masaya oturup iştahsız, iştahsız yemek yediler. Arada sırada gözleri Müfettişle oğluna takılıyordu. Fakat artık ümitleri yoktu. İhtiyar adamla Ellery yemeklerini sessiz sedasız yediler. Zaten onların da söyleyecek bir şeyleri kalmamıştı.

Sofradan kalkınca da ne yapacaklarını bilemediler. Bir ikisi isteksiz isteksiz mecmuaları karıştırdı. Bir kısmı da ortada geziniyordu. Nedense Mark Xavier'in ölümü, onlara ev sahibinin ölümünden daha fazla tesir etmişti. Uzun boylu genç avukat şahsiyet sahibi bir insandı. Kendisinden emin hali evdekilere emniyet telkin etmişti. Şimdi onun yokluğunu şiddetle hissediyorlardı.

Bu arada terden elbiseleri üstlerine yapışıyor ve kesik kesik öksürüyorlardı. Hava tahammül edilmeyecek bir hal almıştı.

Nihayet Müfettiş'in sabrı taşı. Birdenbire, "Hepiniz beni dinleyin!" diye bağırdı. "Bu böyle devam edemez. En sonunda toptan çıldıracağız. Neden yukarıya çıkıp duş yapmıyorsunuz? Veya oyun oynayın." İhtiyar adamın yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Elini kolunu sallayarak devam etti. "Dilleri kopartılmış bir inek sürüsü gibi ortalarda dolaşmaktan vazgeçin. Haydi hepiniz kalkın bakalım."

Doktor Holmes içini çekti. "Hanımlar korkuyorlar Müfettiş bey."

— "Neden korkuyorlarmış?"

— "Şey... Yalnız kalmaktan."

— "Ya öyle mi? Halbuki aramızda cehennemden bile korkmayan biri var." Yaşlı adam biraz sonra yumuşadı. "Evet, onlara hak vermek lâzım. İsterseniz hepinizi teker teker odalarınıza götürelim."

Marie Carreau bitkin bir sesle, "Ne olur, alay etmeyin Müfettiş bey," dedi.

Ann Forrest elindeki eski mecmuayı fırlatıp doğruldu. "Müfettiş beyin hakkı var. Yukarıya gidip banyoya gireceğim. İki cinayet işleyen şahsın bana mâni olabileceğini hiç zannetmiyorum."

Yaşlı adam genç kadına manalı, manalı baktı. "Tamam. İşte böyle hareket etmek lâzım. Hepiniz böyle davranırsanız, biraz rahat ederiz. Yirminci asrıdayız. Üstelik de gündüz ve her taraf aydınlık. Hepinizin gözü ve kulağı var. Neden korkuyorsunuz? Haydi, hepiniz kalkın."

Bir müddet sonra Queen'ler yalnız kaldılar.

Yorgun ve bitkin baba oğul birlikte terasa çıktılar. Güneş iyice, yükselmişti, dışarıdaki kayaları âdeta pişiriyordu. Manzara insanı rahatsız edecek kadar tatsızdı.

Müfettiş bir koltuğa çöküp, "İçeride pişeceğimize burada fırınlanalım bari," diye homurdandı. Terle küller birbirine karıştığı için yaşlı adamın yüzü çizgi çizgi olmuştu.

Ellery de içini çekip babasının yanına oturdu.

Uzun müddet sessiz sedasız terasta kaldılar. Ellery gözlerini kapamış ve ellerini de hafifçe göğsünde birleştirmişti. Koltukta oturmuyor âdeta yatıyordu. Yorgun bedenlerini kavuran güneşe ses çıkarmadan katlanıyorlardı.

Güneş batıya doğru gidiyor. Gitgide alçaldı... Alçaldı. Müfettiş bir ara daldı... Zaman zaman uykusu arasında içini çekiyordu.

Ellery gözlerini kapamasına rağmen uyuyacak gibi değildi. Kafası süratle çalışmaktaydı. Bu hâdise... Kendi kendine bu meseleyi birkaç defa incelemiş, mühim ipuçlarını düşünmüş, teferruatı hatırlamaya çalışmıştı, tik cinayete ait .mühim bir şeyi hatırlar gibi oluyordu. Fakat her sefer o vuzuhsuz fikir kaçıp kayboluyordu. Sonra bir de o karo valesi vardı...

Birdenbire vurulmuş gibi sıçradı.

Müfettiş'in gözleri hemen açıldı. Adam uykulu uykulu, "Ne var?" diye sordu.

Ellery koltuktan fırladı. Sonra durup dinlemeye başladı. "Bir şey duydum da—"

Müfettiş de telâşla yerinden fırladı. "Ne duydun?"

— "Oturma odasında." Ellery terası geçip diğer taraftaki camlı kapılara yaklaştı.

Oturma odasından fışır fışır bir ses duyuldu. İki adam endişeyle durakladılar. Camlı kapının birinden yüzü Istakoz gibi kızarmış olan Bayan Wheary çıktı. Kadının saçları karışmış ve terle yüzüne yapışmıştı. Elinde de bir toz bezi vardı. Kâhya kadın soluk soluğa idi.

Baba ve oğlu görünce esrarengiz bir tavırla yaklaştı. "Müfettiş bej', Bay Ellery lütfen biraz gelir misiniz? Çok garip bir şey var da—"

Hemen cama yaklaşıp içeriye baktılar. Fakat oda boşta,

Ellery sert bir sesle, "Ne var?" diye sordu.

Bayan Wheary kirli elini göğsüne bastırdı, "Bi., birinin bir şey yaptığım duydum da—"

Müfettiş sabırsız, sabırsız, "Şunu açıkça anlatsanıza Bayan Wheary," diye çıkıştı.

Kadın fısıldar gibi konuşmaya başladı. "Yapacak işim yoktu... Yani yemek filân pişirmedığım için birinci kattaki odaları biraz toplayayım dedim. Biliyorsunuz son... Son günlerde biraz—"

— "Anlıyorum... Peki sonra ne oldu?"

— "Etraf kül içinde olduğu için bir toz beziyle eşyaları silmeye karar verdim." Korkuyla oturma odasına baktı. "Yemek odasından başladım. Tam temizlerken oturma odasından tuhaf... Tuhaf bir ses geldi."

Ellery kaşlarını çatarak, "Ses," diye tekrarladı. "Ama biz bir şey duymadık."

— "Fazla yüksek değildi. Daha ziyade bir tıkırtıya benziyordu. Bu sesi size tarif edemeyeceğim. 'Belki biri mecmua almak için oturma odasına girdi,' diye düşündüm. Tam işe devam edecekken aklıma başka bir şey geldi. 'Belki de başka bir şey var,' dedim. Onun için ayaklarımın ucuna basarak yaklaştım ve kapıyı usulca açmaya çalıştım."

— "Çok cesurmuşsunuz Bayan Wheary."

Kadın kızardı. "Her halde gürültü etmiş olacağım. Çünkü kapıyı açıp bakınca içeride bir şey göremedim. Gürültüyü duyan şahıs kaçmıştı... Ne yapacağımı şaşırdım!"

Müfettiş, "Yani sizin geldiğinizi duyan kimse, koridor kapısından mı kaçtı?" diye homurdandı.

— "Hayır, efendim. İçeriye girdim. "Kadının sesi hafıfledi. "O sırada gözüme bir şey ilişti... Size göstereyim."

Kadın içeriye girip şömineye doğru yürüdü. Güdük parmağıyla Müfettiş'in bir deste iskambil kâğıdı koyduğu ceviz rengine boyalı kasayı işaret etti.

Sağlam kilidin üstünde bir sürü çizik vardı. Yerde de ince uçlu bir ateş şişi duruyordu.

Müfettiş, "Biri dolabı açmaya kalkmış," diye bağırdı. "İşte buna çok şaştım."

Yaklaşıp dolabın kapısındaki çizikleri dikkatle tetkik etti. Ellery ise ateş şişini alıp baktı. Sonra bunu fırlatıp attı.

İhtiyar adam pis pis güldü. "Bu tıpkı banka kasasını bir kibrit çöpüyle açmaya benziyor. Fakat acaba neden bu işe kalktı? İçeride bir deste iskambilden başka bir şey yok ki."

Ellery, "Çok garip," diye mırıldandı. "Çok garip. Şu dolabı açsana baba."

Bayan Wheary şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. "Acaba burada bir şey mi var?" Kadının gözleri merakla parlıyordu.

Müfettiş, "Bayan Wheary," diye söylendi. "Dikkatli davranmakla akıllılık ettiniz. Fakat bundan sonra ağzınızı sıkı tutmalısınız. Anlıyor musunuz?"

— "Tabii! Tabii efendim!"

— "Pekâlâ. Şimdi gidip odaların tozunu alabilirsiniz."

— "Peki efendim." Kadın istemeye istemeye çıkıp, kapıyı da kapattı.

İhtiyar adam yelek cebinden anahtarı çıkarıp, "Şimdi ne var, bir görelim," diye gürledi. Kasanın kapısını açtı.

Ellery hayretle baktı. "Demek anahtar hâlâ sende baba?"

— "Tabîî bende olacak." Müfettiş de oğlu gibi şaşalamıştı.

— "İşte bir garip hâdise daha. Peki, bu kasanın başka anahtarı yok, değil mi?"

— "Üzülme yok. Geçen gün bunu tesbit ettim."

— "Üzülmediğim yok. Bakalım dolabın içinde neler var?"

Müfettiş kapıyı çekip açtı. Merakla içine baktılar. Bir deste iskambilden başka bir şey yoktu. Bunlar da Müfettiş'in bıraktığı yerde duruyordu. Yaşlı adam kasayı kilitledikten sonra, kimse bir daha açmamıştı. Oyun kâğıtlarını çıkarıp baktılar. Bunun aynı deste olduğuna şüphe yoktu.

Ellery, "Garip," diye mırıldandı. "Fakat bunun sebebini anlayamadım. Yoksa bu iskambillerin hususiyetini mi fark edemedik?"

Müfettiş düşünceli bir tavırla cevap verdi. "Onu bunu bilmem. Delilleri saklayacak bir yer sorduğum zaman herkes yukardaydı. Bayan Wheary bana dolaptan bahsetti ve anahtarın da yerini söyledi. Hattâ kasanın boş olduğunu da ilâve etti. Onun için evdekilerin hepsi iskambilleri buraya koyacağını biliyordu. Kasada başka bir şey olmadığına göre—"

— "Tabîî! Bu iskambiller bir delil. Doktor Xavier'in cinayeti ile alâkalı bir delil. Bu yüzden katil bunları dolaptan almak istemiş olabilir. Baba, düşündükçe buraya gelip kasayı açmaya çalışanın katil olduğuna kanaat getiriyorum. Belki de bunları almak istemesinin bir sebebi var. Bizim anlayamadığımız bir sebep. Belki de bu kâğıtlarda onu ele verecek bir şey bulacağız. Şu Allahın belâsı iskambilleri versene!"

Desteyi babasının elinden kaparak küçük masalardan birine yaklaştı. Oyun kâğıtlarını tek tek açıp, inceden inceye muayene etti. Fakat hiçbirinde belirli bir parmak izi yoktu. Sadece belirsiz lekeler gözüküyordu. "Şaşılacak şey. Bir şey olması lâzım. Bu müspet bir ipucu değilse, o takdirde menfi..."

— "Kuzum sen ne söylüyorsun?"

Ellery kaşlarını çatarak, "Aranıyorum," diye izah etti. "Bir ipucu daima ortada olan bir şey değildir. Bazan bu gözükmeyen bir şey de olabilir. Bir bakalım." Kâğıtları toplayıp, babasının hayretle açılan gözleri önünde saymaya başladı.

Müfettiş dayanamayıp patladı. "Bu kadar enayice bir şey görmedim."

Ellery kâğıtları saymaya devam ederek, "Şüphesiz," diye mırıldandı. "Kırk dört, kırk beş, kırk altı, kırk yedi, kırk sekiz—" Susup babasına baktı. Gözleri heyecandan pırıl pırıldı. "Bu işe ne dersin? Kırk dokuz, elli... Hepsi bu kadar."

Müfettiş de hayretle tekrarladı. "Hepsi o kadar mı? Destede elli iki kâğıt olması lâzım. Hayır, elli bir... Yırtık maça altılısını sen almıştın..."

Ellery sabırsızlıkla, "Evet," dedi. "Evet. Bir kâğıt eksik. Şimdi bunun hangisi olduğunu anlarız." Çabucak iskambilleri cinslerine göre anırmaya başladı. Dört kısma ayrılan kâğıtlardan, maçaları alıp saydı. Altılı hariç, astan papaza kadar hepsi tamamı. Sineklere baktı. On üç kâğıt da duruyordu. Kupalar da yerli yerindeydi. En sona karo kalmıştı...



Ellery kendi kendine konuşur gibi. "Bunu tahmin etmeliye dik," diye mırıldandı. "Gözümüzün önünde durmasına rağmen kâğıtları saymak aklımıza bile gelmedi. Ne, kızacak şey değil mi?"

İskambillerin arasında sadece karo valesi eksikti!...

## 17. VALENİN HİKÂYESİ

Ellery iskambilleri bırakıp camlı kapıya koştu. Bunu kapatıp, perdeleri de indirdi. Sonra koridor ve yemek odasının kapılarını da örttü. Lâmbaların birkaçını da yaktıktan sonra masanın yanındaki bir iskemleye oturdu.

— "Baba sen de bir yere çök de bu işi konuşalım. Bir hayli gözüm açıldı. Meğer ben körmüşüm." Bacaklarını uzatıp bir sigara yakarak ihtiyar adama baktı.

Müfettiş de oturarak bacak bacak üstüne attı. "Ben de öyle. Bana bak. Mark Xavier katilin kim olduğunu anlamamız için karo valesinin yansım ipucu olarak bıraktı. Şimdi de Doktor Xavier'in vurulduğu gün pasyans açtığı iskambillerin içinden karo valesinin eksik olduğunu öğrenmek. Bunun mânası nedir?"

Ellery takdîrî bir sesle, "Doğru yoldasın," diye cevap verdi. "Bunun neticesinde kaçınılmaz bir sualle karşılaşyoruz. Acaba Doktor Xavier'in iskambil destesindeki karo valesi onun katilini ele veren bir deli) miydi?"

Müfettiş hemen atıldı. "Bu meselenin acabası filân yok. Tek mantıki cevap bu!"

Ellery içini çekti. "Öyle gözüküyor, ama artık ben bu karmakarışık işin içinden çıkamaz hale geldim. Evet, katilin desteyi çalmaya kalkması da bunu gösteriyor. Karo valesinin eksik olduğunu fark etmemizi istemiyor. O takdirde karo valesi katili temsil ediyor demektir."

İhtiyar adam, "Bu hususta başka bir fikrim var," diye homurdandı. "Şimdi aklıma geldi. Fakat önce şu vale işini etrafıca konuşalım. Mark Xavier katilin hüviyetini açıklamak için bir karo valesi bıraktı... Avukatın ağabeyisinin öldürülmesinde de karo valesinin bir rolü var. Çünkü doktorun oyun kâğıtları arasında bu iskambili bulamadık. Belki de Mark öleceği sırada ağabeyisinin cesedinin yanında gördüğü bir şeyi hatırladı ve..."

Ellery başını salladı. "Anlıyorum. Yani o gece çalışma odasına girdiği zaman Doktor Xavier'in cesediyle karşılaştı ve ölünün elinde bir karo valesi buldu."

— "Tamam."

— "Evet, olabilir. Belki de katilin yüzünü görünce, o da Doktor Xavier gibi aynı şeyleri düşünerek karo valesini kaptı. Bu suretle katilin kim olduğunu anlayacağımızı sanıyordu." Yüzünü buruşturdu. "Fakat bu pek müphem bir şey... Senin tezin daha akla yakın. Doktor Xavier'in elinde görmüş olduğu için bu iskambili bıraktı. Evet... Evet... Ağabeyisini çalışma odasında bulduğu zaman onun elinde bir karo valesi vardı. Mark Xavier bunu alıp yerine maça altılısını bırakıp işi yengesinin üstüne atmaya kalktı."

Müfettiş'in neşesi yerine gelmişti. "Nutuk çekmen bittiyse biraz da ben konuşayım. Peki neden Mark Xavier karo valesini alıp yerine maça altılısını koydu? Evet, yengesini ortadan kaldırmayı arzu ettiğini

biliyoruz..."

Ellery, "Bir dakika dur," diye mırıldandı. "Aceleyle lüzum yok. Bir şey unuttuk. Neden Mark Xavier doktorun eline maça altılısını sıkıştırdıktan sonra karo valesini diğer kâğıtların yanına bırakmadı?"

— "Haklısın... Bu iskambili beraberinde götürmüş olması lâzım. Çünkü biz onu bulamadık. Neden?"

Ellery sakın sakın, "Çünkü," diye cevap verdi. "Bu kâğıdı alıp diğerlerinin arasına bırakması imkânsızdı. Bunu yapmakla iskambilin bir delil olarak kullanıldığını saklayamayacaktı!"

— "Gene bilmece gibi konuşmaya başladın. Bundan bir şey anlamadım. Nasıl olur?"

Genç adam düşünceli düşünceli babasına baktı. "Bunun gayet güzel bir izahı var. Mark Xavier ölürken bir karo valesi bıraktı.. Bunun yarısı yırtıktı." Müfettiş hayretle doğruldu.

"Belki de ağabeyisinin elinde bulunduğu karo valesi de aynı şekilde yarımdı. Tabii, bunu diğer iskambillerin arasına bırakamazdı. Yırtık olduğu için hemen alâkamızı çekecekti. Mantiken böyle olması lâzım. Bu yüzden bulunduğu yırtık karo valesini alıp sakladı. Belki de kimsenin kartları saymayacağından emin olduğu için ortadan kaldın verdi... Zaten katil kasayı açmaya kalkmasaydı, bunu yapacağımız da yoktu."

— "Bunların hepsi iyi... Mark Xavier, maça altılısını kendisinin bıraktığını anlattı... Şimdi mühim bir şey var. İki cinayette de kurbanlar ölmeden evvel karo valesinin yarısını bıraktılar. Aynı ip ucu, aynı katili işaret ediyordu. Fakat işin garibi Mark Xavier bu kâğıdı alıp maça altılısını yerine koyduğu zaman katili saklamış oldu. Katilin suçunu başkasına yüklemeye kalktı. Sonra kendisini öldüreceğini anlayınca ilk cinayette koruduğu şahsı ithama kalktı. Hakikaten bu vaziyette bir karışıklık var."

Ellery, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Mark Xavier, başkalarını koruyan tipte bir insan değildi. Onun Robin Hood tarzında bir serseri olduğunu zannediyorsan yanılıyorsun. O sırf ağabeyisinin servetine konabilmek için suçu yengesine yüklemeye kalktı. Onun için diğer delili ortada bırakamazdı. Bu yüzden de karo valesini saklamak mecburiyetinde kaldı. Bunu sadakat veya sevgiden dolayı değil, sırf maddî menfaatini düşündüğü için yaptı... Fakat öleceğini anlayınca iş değişti... Onu kardeş katilliğiyle itham ettiği zaman, korkarak hakikî katilin ismini vermeye kalktı. Bundan iki şey anlaşılıyor. Bir: Mark Xavier katili korumak niyetinde değildi. Hele kendi başı mevzuubahis olunca bunu düşünmedi bile. İki: Mark Xavier, kardeşi Doktor John Xavier'in karo valesiyle kimi ima ettiğini anlamıştı. Ağabeyisinin elinde gördüğü o yarım karo valesi ona hakikati anlatmıştı."

Müfettiş içini çekti. "Doğru. Katil onun konuşmasına mâni olmak için harekete geçip adamı zehirleyiverdi." Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. "Bütün mesele bu karo valesinde. John ve Mark Xavier'in bunu bırakırken ne düşündüklerini bilseydik, katili enselerdik. Bir bilseydik—"

— "Biliyoruz ya!"

— "Nee!"

Ellery gülümsedi. "Dün gecedен beri kafa patlatıyorum. Nihayet hedefe isabet ettirdim sanırına. Evet, bu suretle meseleyi halledeceğiz. Otur baba. Seninle biraz ciddî konuşalım. Yalnız sana şimdiden söyleyeyim, bu kadar garip bir mesele duymamışsındır. Hattâ bu maça altılısından da acayip. Fakat hal tarzını münakaşa etmemiz şart. Otur, otur!" Müfettiş hemen oturdu.

Bir saat sonra mâneviyatı bozuk zavallılar oyun odasında toplandılar. Dışarıda hava kararmış ve yangın dolayısıyla gökyüzü siyah-kırmızı bir hal almıştı. Hol kapısında bekleyen Müfettiş onları teker teker ve

sessiz sedasız içeriye soktu. Hepsi bitkin olmalarına rağmen bir taraftan da yaşlı adamı şüpheyile süzmeyi ihmal etmiyorlardı. Müfettiş'in halinden bir şey anlamayınca da dönüp Ellery'ye bakıyorlardı. Fakat o pencerede durmuş, dışarısını seyretmekteydi.

Müfettiş, yüzü kadar kasvetli bir sesle, "Hepimiz buraya toplandık," diye söze başladı. "Oturun. Bu, cinayetler hakkındaki son konuşmamız olacak. Bu iş bizi çok yordu. Tam bıktığımız bir sırada mesele halloldu."

Hepsi bir ağızdan bağrıştılar, "Halloldu ha?"

Doktor Holmes, "Yani," diye mırıldandı. "Bu işi kimin yaptığını—"

Bayan Xavier de hafif bir sesle söze karıştı. "Bu sefer, doğrusunu buldunuz mu?"

Marie Carreau sessiz sedasız oturuyordu ikizlerse heyecanla birbirlerine baktılar. Diğerleri hayretle nefeslerini tuttular.

Müfettiş, "Ne dediğimi anlamıyor musunuz?" diye bağırdı. "Size hallettik dedim. Haydi El. Sen devam et. Bu is sana ait."

Odadakilerin gözleri genç adama takılmıştı. Ellery yavaş yavaş döndü. "Bayan Carreau, siz aslen Fransızsınız değil mi?"

Kadın hayretle baktı. "Evet, Bay Queen."

— "Her halde iyi Fransızca bilirsiniz."

Marie Carreau tir tir titriyordu. Buna rağmen gülmeye çalıştı. "Bilmem lâzım. Bu arada argo bile öğrendim."

— "Yaa." Ellery yürüyüp briç masalarından birinin önünde durdu. Gayet ifadesiz bir sesle, "Mükemmel işlenmiş cinayetler tarihinde böyle bir delile pek rastlandığını sanmıyorum," dedi. "Bu normal kafaya uymayan bir şey. Lütfen beni dikkatle dinleyin."

Bu anlaşılmayan sözleri derin bir sükût takip etti.

Ellery sakın sakın devam etti: Mark Xavier'in cesedini bulduğumuz zaman avucunda yırtılmış bir iskambil kâğıdı olduğunu hatırlayacaksınız. Bu yarısı kopuk bir karo valesiydi. Fakat bir çoğunuzun bilmediği bir şey var. Ağabeyisinin öldürüldüğü akşam çalışma odasına giren Mark Xavier cesedin parmaklarının arasına sahte bir delil sıkıştırdı. Bu maçanın altılısıydı. Halbuki o sırada ölünün elinde başka bir iskambil vardı."

Ann Forrest, "Başka bir kâğıt mı?" diye bağırdı,

— "Evet. Bunu nereden bildiğimizi anlatmaya lüzum yok. Fakat Mark Xavier'in doktorun elinden yarım karo valesini çekip aldığı şüphe götürmez bir hakikat."

Marie Carreau, "Bir tane daha..." diye fısıldadı.

— "Evet, Açıkçası ölmek üzere olan iki adam da ipucu olarak karo valesi bıraktılar. Bu suretle katilin hüviyetinin anlaşılacağını sanıyorlardı. Acaba bununla neyi kastetmişlerdi?"

Susup tek tek hepsinin yüzüne baktı. Müfettiş de duvara dayanmış, parlak gözlerle etrafına bakmıyordu.

— "Cevap bulamadınız galiba. Dediğim gibi son derece acayip. Önce valeyı ele alalım. Bundan sadece katilin erkek olabileceği çıkar. Fakat o zaman Doktor Xavier bir papaz seçmekle daha doğru hareket ederdi... Onu bırakalım ve karoya geçelim. Karo baklava biçiminde bir işaret... Fazla bir şey de ifade etmiyor." Birdenbire Marie Carreau'ya döndü. "Bayan Carreau, acaba Carreau veya okunuşuyla 'Karo'nun Fransızca'da ne mânaya geldiğini söyleyebilir misiniz."

— "Carreau mu?" Kadının gözleri iri iri açılmıştı. 'Şey—n Önüne baktı. "Bu birçok mânaya geliyor. Bir cins yastık, baklava biçimi bir şeker, terzi ütüsü, bir cam biçimi..."

Ellery soğuk soğuk güldü. "Yerlere kaplanan bir nevî çini. Bundan başka gayet manidar bir söz de var: Rester sur le earreau. Bu, 'Oracıkta öldürülecek,' mânasına geliyor.,. Fakat, bunları da bir tarafa bırakalım." Kadının gözlerine baktı, "Carreau'nun başka ne için kullanıldığını söylemeyecek misiniz?"

Marie Carreau gözlerini indirdi, "Korkarım, bilmiyorum Bay Queen."

— "Fransızlar'ın oyuna düşkünlükleri malûm! Fransızca'da iskambil kâğıtlarından bir cinsine carreau denildiğini unuttunuz galiba."

Kadın sesini çıkarmadı. Odadakilerin yüzlerinde dehşet ve hayret okunuyordu.

Doktor Holmes, "Aman Allahım!" diye bağırdı. "Fakat bu korkunç bir şey, Bay Queen."

Ellery gözlerini dehşetle büzülen kadından ayırmadan omuzlarını silki. "Doktor, ben sadece hakikatlerle meşgulüm, hayaller beni alâkadar etmiyor. Ölen iki adam da ipucu olarak bize bir karo bıraktılar,.. Bunun Fransızca karşılığı da Carreau. Bu evde de birkaç Carreau mevcut."

Ann Forrest birdenbire yerinden fırlayıp Ellery'nin üstüne yürüdü. "Hayatımda bu kadar saçma ve aynı zamanda kötü lâf duymadım Bay Queen! Bu kadar derme çatma bir iddiayla herkesi itham etmeye kalkışmanız doğru mu?" Genç kadının yüzü iyice solmuş, dudakları da bembeyaz kesilmişti.

Ellery yorgun bir tavırla, "Lütfen yerinize oturunuz," diye mırıldandı. "Sizin anladığınızdan çok daha fazlasını biliyorum. Evet, Bayan Carreau?"

Kadın ellerini oğuşturup duruyordu. "Ne söylen bekliyorsunuz?... Sadece... Sadece korkunç bir hata yaptığınızı söyleyebilirim, Bay Ellery."

İkizler divandan fırladılar. Francis yumruğunu sıkarak, "Bu sözü geri alın!" diye haykırdı. "Annem hakkında böyle konuşmanıza müsaade edemeyiz."

Julian da bağırdı. "Siz çıldırmışsınız. Evet, çıldırmışsınız,"

Müfettiş sakın bir sesle, "Oturun çocuklar," dedi.

Ellery ise yorgun bir sesle konuşmasına devam etti. "Müsaade edin de sözlerimi bitireyim. Sizin gibi, ben de bu vaziyetten memnun değilim. Demin de söylediğim gibi oyun kâğıtlarında karonun Fransızca karşılığı Carreau'dur. Mark ve John Xavier ölmeden evvel katili ele vermek için birer karo bıraktıklarına göre acaba Carreau ailesinden birini mi kastetmişlerdi? Maalesef, evet." Ellerini sallayarak tekrarladı. "Maalesef evet."

Birdenbire Müfettiş'in sakın ve ifadesiz sesi duyuldu. "Çocuklar hanginiz John ve Mark Xavier'i öldürdünüz?" Bir taraftan da dik dik Siyamalı ikizlere bakıyordu.

Bayan Carreau tıpkı bir kaplan gibi ayağa fırlayıp bir hamlede çocuklarının yanına gitti. Ağzlarını açmaktan âciz, şaşkın şaşkın bakan ikizlerin önünde durup kollarını açtı. Vücudu hırstan tir tir titremekteydi. "Fazla ileri gittiniz!" diye bağırdı. "Sizin gibi aptalların bile bunun imkânsızlığım anlamaları lâzım. Bu çocukları cinayetle itham etmeniz saçma! Çocuklarım katılmış! Hah! İkiniz de delisiniz!"

Ellery, "İmkânsız mı?" diye içini çekti. "Rica ederim. Bayan Carreau, her halde ipucunun mânasını iyice anlayamadınız. İskambil sadece bir karo değildi. Üstelik karo valesiydi. Bu kâğdın üstünde birbirine bağlı iki genç olduğunu unutuyorsunuz galiba... Birbirine yapışık iki genç adam... Dikkat edin, yaşını başını almış adamlar demiyorum. Yoksa John Xavier veya Mark hemen bir papaz seçerlerdi... Birbirine yapışık iki genç... Çok mu acayip? Fakat, bunun böyle olduğunu size baştan söylemiştim. Fakat bu evde birbirine yapışık iki genç çocuk var üstelik isimleri de Carreau. Bu vaziyette ne düşünürsünüz?"

Kadın bitkin bir tavırla çocuklarının yanına çöktü. İkizler de dudaklarını oynatmalarına rağmen bir türlü konuşamıyorlardı.

Ellery devam etti. "Bundan başka akla gelen bir sual daha var. Neden iki cinayette de iskambil kâğıdı ortadan koparılıp, birbirine bitişik gençlerden sadece biri ipucu olarak bırakıldı?" Ellery bitkin bir tavırla etrafına baktı. "Çünkü ölen adamlar Carreau ikizlerinden sadece birinin katil okluğunu göstermek istemişlerdi. Fakat buna imkân var mıydı. Ama çocuklardan biri diğerini kendi idaresine almış olabilir. Kardeşine baskı yapabilir. Bu yüzden o cinayeti işlerken hiçbir suçu olmayan diğeri de mecburen kardeşinin yanında bulunmuştur... Hanginiz Doktor Xavier'i vurup, Mark Xavier'i zehirlediniz, çocuklar?"

İkizlerin dudakları titredi. Biraz evvelki hiddetli hallerinden eser kalmamıştı. Francis ağlar gibi bir sesle, "Fakat, biz yapmadık, Bay Ellery," diye inledi. "Biz yapmadık. Bunu... Bunu yapmamıza imkân yoktu... Bunu yapamazdık... Hem zaten neden onları öldürelim?... Bu o kadar... Bunun olamayacağını anlamıyor musunuz."

Julian da tir tir titriyordu. Ellery'ye diktiği gözlerinden dehşet ifadesi okunuyordu.

Müfettiş ağır ağır lâfa karıştı. "Bunun sebebini size ben anlatayım. Doktor Xavier lâboratuvarında birbirine yapışık hayvanları tetkik ediyor ve bunların üstünde bir sürü tecrübeler yapıyordu. Sizler buraya geldiğiniz zaman doktorun bir mucize göstererek fevkalâde bir ameliyatla ikinizi birbirinizden ayıracağını sanıyordunuz."

Doktor Holmes, "Fakat bu saçma," diye homurdandı. "Böyle bir şeye katiyen inanmadım ve—"

— "Tamam, doktor. Sen böyle bir şeyin olabileceğine inanmıyordun. Çünkü bu tip ikizlere yapılan ameliyatların hiçbir muvaffakiyetle neticelenmemişti, değil mi?... Bu yüzden de işi altüst eden sendin... inanmamakta ısrar ettiğin için onların Doktor Xavier'in maharetinden şüphe etmelerine sebebiyet verdin... Bayan Carreau ve ikizlerle bu meseleyi konuştun, değil mi?"

Doktor Holmes kıvranmaya başladı. "Belki onlara bu ameliyatın tehlikeli olduğundan bahsetmişimdir. Fakat—"

— "Ben de böyle tahmin etmiştim zaten. Sonra bir şey oldu." Müfettiş'in gözleri cam gibi parlıyordu. "Fakat bunun ne olduğunu kati olarak söyleyemeyeceğim. Belki Doktor Xavier inat ederek bu ameliyatı yapmaya kalktı. Çocuklarla Bayan Carreau telâşlandılar... Korktular... Belki de hayatlarını korumak için

doktoru öldürmek mecburiyetinde kaldılar."

Bayan Forrest, "Bunun ne saçma sapan bir iddia olduğunu fark etmiyor musunuz?" diye bağırdı. "Bu kadar çocukça bir şey duymamıştım. Doktor Xavier inatçı bir insan değildi. Üstelik film ve romanlarda raslanan 'Deli âlim' veya 'Çılgın doktorlara da benzemezdi. Çocukların ve annelerinin rızasını almadan böyle bir ameliyata kalkışması imkânsızdı. Zaten, buradan ayrılmamıza mâni olabilecek bir şey de yoktu ki. Görmüyor musunuz? Tezinizin üstünde biraz durunca bunun ne kadar mânâsız olduğu hemen ortaya çıkıyor." Sesinden meydan okuduğu belliydi.

Doktor Holmes de atıldı. "Zaten ameliyat yapılmasına karar verilmemişti ki. Bayan Carreau çocuklarını buraya muayene için getirmişti. Ameliyatın üstünde pek durulmadı. Burada ameliyat yapılması imkânsızdı... Sonra Xavier hayvanlar üstündeki tecrübeleri sadece araştırma maksadıyla yapıyordu. Üstelik bu tecrübeler Bayan Carreau'nun buraya gelmesinden çok daha evvel başlamıştı. Sizi temin ederim ki, Doktor Xavier ikizleri ameliyat etmeyi pek düşünmedi. Sadece çocukların vaziyetini tetkik etti... Onları muayeneden geçirdi. Hepsi o kadar. Onun için anlattıklarımızın hakikat olması imkânsız... Korkunç şeyler söylediniz Müfettiş bey."

Ann Forrest, "Hem aklıma bir şey geldi," diye bağırdı. "Sizin düşünüş tarzınız tamamıyla hatalı Bay Queen. Karo valesini ortadan ayırmakla Doktor veya Mark'ın sadece ikizlerden birini itham ettiğini ileriye sürüyorsunuz. Belki de bunu yapmalarına sebep birinin çıkıp kabahati Francis'le Julian'ın üstüne atmasına mâni olmak içindi. Yani demek istediğim şu. Karo valesini gören hemen birbirine yapışık iki genci farkederek, ikizlerin suçlu olduğuna inanacaktı. Bu iskambili ortadan yırtmakla Doktor Xavier ve kardeşi, 'Bunu ikizler yapmadı' demeye çalışmış olabilirler. 'Bunu yapan kimse birine yapışık olmayan tek bir şahıs. Onun için valenin sadece yarısını bırakıyorum.' Bana kalırsa ölmeden evvel iki adam da böyle düşünerek hareket ettiler."

Ellery başıyla tasdik etti. "Bravo Bayan Forrest. Kafanızın fevkalâde çalıştığı belli. Fakat iskambillerin karo cinsinden olduğunu unutuyorsunuz. Bu evdeki erkek Carreau'lar da maalesef ikiz."

Genç kadın dudağını ısrarak ısrar etmekten vazgeçti.

Bayan Carreau metin bir tavırla, "Düşündükçe bu işin sadece korkunç bir hata olduğuna kanaat getiriyorum," dedi. "Her halde siz onları tevkif etmeyi—" Birdenbire sustu..

Bu vaziyetten fevkalâde rahatsız olan Müfettiş çenesini kaşıdı.

Ellery ise cevap vermedi. Gene dönmüş, pencereden dışarıya bakıyordu.

Yaşlı adam çekine çekine, "Bu iskambilin başka bir mânaya gelmesine imkân var mı?" diye sordu. "Başka bir şey iddia edebilir misiniz?"

— "Hayır... Fakat..."

Ann Forrest tekrar canlandı. "Polis sizsiniz. Bunu da sizin düşünmeniz lâzım. Fakat, ben bütün bu iddianın deli saçması olduğuna kaniim."

Müfettiş sesini çıkarmadı. Bir müddet sonra camlı kapılardan birinden terasa çıktı. Ellery de onu takip etti.

Ellery babasının yanında durup, "Ne dersin?" diye sordu.

İhtiyar adam bıyığının ucunu kemirmekle meşguldü. "Bilmiyorum. Bu vaziyet hiç hoşuma gitmedi... İskambil meselesini bir tarafa bırakalım... Fakat ameliyat hakkında söyledikleri şeyler bana mâkul geldi. Hem de çok mâkul." İcini çekti. "O çocuklardan biri neden gidip doktoru vursun... Dediğim gibi bu iş hiç hoşuma gitmiyor."

Ellery omuzlarını silkti. "Bu işe girişmeden uzun uzun konuştuğumuzu biliyorsun."

İhtiyar adam üzgün, üzgün, "Evet," diye cevap verdi. "Biliyorum. Ama ne düşüneceğimi şaşırdım. Zaten ^düşündükçe de kafam karışıyor. İddiamız, doğru bile olsa katilin ikizlerden hangisi olduğunu nasıl anlayacağız? Konuşmamakta ısrar ederlerse—"

Ellery'nin yorgun yüzünde garip bir ifade belirdi. "Bu meselenin birtakım enteresan tarafları var. Haydi diyelim ki biri cinayetleri işlediğini itiraf etti. Bunun Amerikan hukukçularım ne müşkül bir mevkie sokacağım biliyor musun?"

— "Ne demek istiyorsun?"

Genç adam, "Çok güç," diye mırıldandı. "Meselâ Francis'in katil olduğunu kabul edelim. Mahkemede çıkıp suçunu itiraf ediyor ve bu arada Julian'ın hiçbir kabahati olmadığını, kendisi cinayet işlerken kardeşinin mecburen yanında bulunduğunu anlatıyor. Bu suretle Julian'ın iki cinayetle de alâkası olmadığı ortaya çıkıyor. O zaman, Francis'i dâva edip suçlu buluyorlar ve idamına karar veriliyor."

Müfettiş, "Aman Yarabbi!" diye bağırdı.

— "Görüyorum hayalin kuvvetli. Francis, idama mahkûm ediliyor. Bu arada Julian büyük sıkıntılara katlanıyor. Kardeşiyle beraber hapsolunuyor." Durdu. "Peki, en sonunda iş ölüme kadar gidecek mi? Fakat, o tabiatın kurbanı suçsuz bir çocuk. Ameliyat mı olacak? Modern tıp ve merhum Doktor Xavier'in tecrübeleri bu tip Siyam ikizlerini ayırıp yaşatmaya imkân olmadığını gösteriyor. Operasyon neticesi suçluyla birlikte suçsuz kardeş de ölecek. O halde ameliyat mevzuubahis olamaz. Peki ne olacak? Kanun idama mahkûm bir insanın öldürülmesini emreder. Peki idam edecek miyiz? Diğer masum çocuğu da beraber öldürmedikçe buna imkân yok. O halde idam etmeyelim. Fakat bu da tamamıyla kanunlara aykırı." Ellery içini çekti. "Kendinden emin birkaç avukatı toplayıp bu meseleyi başlarına sarmak isterdim. Hukuk tarihinde şimdiye kadar görülmemiş tezatlarla dolu bir hâdise... Söyle bakalım Müfettiş bey... Bu vaziyette ne yapabiliriz?"

Babası ağzının içinden, "Beni rahat bırak," diye mırıldandı. "Aklına daima olmayacak şeyler gelir. Ben nereden bileyim? Allah mıyım ben?... Bu iş bir hafta daha sürerse hepimiz toptan tımarhanelik olacağız!"

Ellery küllü havayı ciğerlerine çekmemeye çalışarak ağır ağır nefes aldı. Koyu kırmızı gökyüzüne bakarak sıkıntılı bir tavırla başını salladı. "Bir hafta daha burada kalırsak korkarım hepimiz yanıp kül haline geleceğiz."

İhtiyar adam, "Kendimiz yanma tehlikesiyle karşı karşıyayken, birinin işlediği cinayetleri düşünüp kafa yormamız saçma," diye homurdandı. "Ama buna mecburuz. Haydi içeriye girelim. Vaziyeti ayarlayıp, bu işi bir karara bağlamamız—"

Ellery birdenbire bağırdı. "Bu da ne?"

— "Ne var?"

. Ellery koşarak terası geçti. Merdivenlerden aşağıya atladı ve orada durup kızıl renkli semaya baktı.

Ağır, ağır, "Gürültü," dedi. "Gürültüyü duymuyor musun?"

Uzaktan hafif bir uğultu geliyordu. Sanki bu ta uzaktaki ufuklardan kopup gelen bir sest.

Müfettiş oğlunun yanına gelip, "Aman Allahım," diye bağırdı. "Galiba... Galiba gök gürültüsü."

— "Bu korkunç beklemeden sonra "insana pek de hoş geliyor..."

Baba ve oğul başlarını kaldırmış, gökyüzüne bakıyorlardı. Yüzleri ümitle parlamıştı.

Terasta ayak sesleri duyulunca dönüp bakmadılar bile.

Bayan Xavier, "Bu nedir?" diye feryat etti. "Biz bir... Bir şey duyduk... Yoksa gök gürültüsü mü?"

Ann Forrest de bağırmağa başladı. "Yaşasın! Gök gürültüsü ise yağmur geliyor demektir."

Uğultu gitgide yaklaşıyor ve daha iyi duyuluyordu. Sanki madenler birbirine çarpıyormuş gibi de aksi sedalar duyulmaktaydı...

Doktor Holmes, "Böyle şeylerden bahsedildiğini duymuştum," diye izah etti. "Bu nadir raslanan bir meteoroloji harikası..."

Ellery başını iyice kaldırmış hâlâ semaya bakıyordu. "O da nesi?"

— "Atmosferde husule gelen bazı değişiklikler dolayısıyla, bulutlar yanmakta olan bir ormanın üzerine toplanabilirler. Bu doğrudan doğruya yüksek hava tabakalarında buharın birikmesi... Bir kitapta bu nevi orman yangınlarının, hararetin husule getirdiği bulutlar vasıtasıyla kendi kendine söndüğünü okumuştum."

Bayan Wheary, "Allaha şükürler olsun," diye inledi.

Ellery birdenbire döndü. Hepsi terasın parmaklıklarına dayanmışlardı. Başlarını kaldırmış gökyüzüne bakıyorlardı. Bütün çehreler ümitle parlıyordu... Sadece Bayan Carreau'nun muntazam hatlı yüzünden dehşet okunuyordu. Vaziyeti idrak etmenin dehşetiydi bu. Yağmur yağdığı takdirde yangın sönecek ve kasaba ile irtibat kurulacaktı... Kadın ikizlerin omuzlarını sıkı sıkı tuttu. Onları korumak için her şeye hazır olduğu belliydi.

Ellery vahşi bir sesle, "Daha şimdiden Allaha teşekkür etmeyin Bayan Wheary," diye homurdandı. "Hepimiz yanılmıyız. Bu gök gürültüsü değil. Karşıdaki kırmızı ışığı görmüyor musunuz."

— "Gök gürültüsü değil mi?"

— "Hangi kırmızı ışık?"

Hepsi birden genç adamın eliyle işaret ettiği noktaya baktılar. Sonra birdenbire hızla ilerleyen kırmızı ışığı görüverdiler. Kırmızı nokta şarap rengi gökte süzülüp uzaklaştı.

Bunun arkasından bir de gürültü duyuldu. Kırmızı ışık Arrow dağına doğru ilerliyordu.

Fakat bu gürültü motorun çıkarttığı sest, kırmızı nokta da uçağın gece ışığı...



## 18. SON BARINAK

Hepsi birden içlerini çektiler. Ümitleri söndüğü için çok fena olmuşlardı. Bayan Wheary içleri parçalayacak bir inilti koyuverdi. Sonra Bones kötü kötü küfretmeye başlayarak hepsini şaşırttı.

Arkadan Bayan Forrest feryada başladı. "Bir uçak!... Bir uçak! Demek bizim için geldiler! Belki de bize bir haber vermeye çalışıyorlar!"

Kadının bağırması hepsini canlandırdı. Müfettiş derhal emir yağdırdı. "Bayan Wheary! Bones! Çabuk evdeki bütün ışıkları yakın. Çabuk olun! Sizler de evde yakılabilecek ne varsa toplayın. Bahçede bir ateş yakıp kendimizi göstermeye çalışalım."

Herkes telâşla birbirine çarpıp sendeleyerek oraya buraya koştu. Bones, hemen terastaki koltukları parmaklığın üstünden bahçeye atmaya başladı. Bayan Wheary camlı kapıların birinden girip, gözden kayboldu. Kadınlarsa evden aldıkları iskemleleri taşıyarak terastan geçip merdivenleri indiler. Bunları çakılların üstüne bıraktılar. Ellery de eve dalıp biraz sonra eli kolu mecmua ve gazeteyle dolu olarak döndü, ikizler de biraz evvel söylenilen sözleri bu heyecan arasında âdeta unutmuşlardı. Başlarına geleceği düşünmeyerek, bütün ışıkları yanan oturma odasından bir koltuk yakalayıp çıkardılar. Eşyayı zorlukla taşırlarken tıpkı bir çift karıncaya benziyorlardı...

Müfettiş yere çömelip hafifçe titreyen elleriyle bir kibrit çaktı. Yakılacak eşya âdeta bir tepe teşkil etmişti. Kibriti en altta duran kâğıtlara tutarak çabucak doğruldu. Bütün ev halkı da sıcak rüzgâr küçük alevleri söndürmesin diye bu kümbetin etrafını çevirmişti. Bir taraftan da gözleri durmadan semayı araştırmaktaydı.

Alevler hırslı hırslı kâğıtları yaladı ve sonra birdenbire bütün eşyalar tutuştu. Hepsi sıcaktan korunmak için elleriyle yüzlerini örtüp geri geri gittiler.

Bir ara kırmızı ışık iyice yaklaştı. Herkes âdeta nefesini tutmuş bekliyordu. Uçak tam üstlerinden uçuyordu ve motor gürültüsü kulakları sağır edecek kadar fazlalaşmıştı. Uçağın yüksekliğini hesaplamak kabil değildi. Fakat bunun dağın tepesinden en fazla yetmiş, seksen metre yüksekte olduğunu tahmin ettiler. Kırmızı gözlü uçak yaklaştı... Yaklaştı...

Sonra birdenbire büyük bir gürültüyle geçip uzaklaştı. O arada gökyüzüne yükselen alevlerin ve kendi yaktıkları eşyaların ışığında pilot mahallinde bir tek kişi olduğunu farkettiler. Bu eski tip, pilot yeri açık, küçük bir uçaktı.

Bayan Forrest, "Ah geçip gitti," diye inledi.

Fakat iyice uzaklaşan kırmızı ışık dönüp bir pike yaptı ve süratle tekrar üzerlerine doğru geldi.

Bayan Wheary bir çığlık attı. "Ateşi gördü! Ateşi gördü! Allaha şükürler olsun adam ateşi gördü!"

Fakat pilotun manevrasından bir şey anlamak kabil değildi. Adam bu araziden emin değilmiş ve ne yapacağını da bilmiyormuş gibi dağın tepesinde dönüp duruyordu. Sonra birdenbire kırmızı ışık iyice uzaklaştı.

Doktor Holmes boğuk bir sesle, "Aman Yarabbi," diye homurdandı. "Pilot buraya inmeyecek mi? Bizi

bırakıp gidiyor mu?"

Ellery dikkatle yukarıya bakıyordu. "Buraya inmek mi? Saçma! Bu taş yığınlarının üstüne ancak bir kuş konabilir. Koca uçağın inebileceği bir düzlük var mı? Pilot zannedersem bir açıklık arıyor. Zaten bunun için dolaşmakta. Yoksa siz onun yukarıda oyun oynadığını mı zannediyordunuz?... Araziyi tetkik ediyor. Bana kalırsa biraz sonra bir şey olacak."

Daha Ellery sözünü bitirirken uçak süratle üstlerine doğru geldi. Şiddetli rüzgârın sesiyle, motorun kulakları sağır edecek kadar kuvvetli gürültüsünü duydular.

— "Bu deli pilot ne yapmaya çalışıyor acaba?"

Kafaları o kadar karışmıştı ki/bir an adamın intihar etmeye kalktığını sandılar...

Uçak yirmi beş otuz metre ilerdeydi ve o kadar da alçaktan uçuyordu ki, gayriihtiyari hepsi kafalarını eğdiler. Uçağın altı ağaçların tepelerini âdeta sıyrıp geçti. Sonra bir şimşek gibi tepelerden süzülüp uzaklaştı. Onlar kendilerine gelene kadar uçak bir hayli yol almıştı.

Fakat artık hepsi delilik zannettikleri şeyin maharet, aptallıkla itham ettikleri pilotun da gayet cesur olduğunu anlamışlardı.

Uçak dönüp tekrar yaklaştı ve pilot mahallinden bir kol uzanıp beyaz bir cisim attı. Bu, ateşin on beş yirmi metre ötesine düştü.

Müfettiş kayalık araziye aldırmadan bir maymun gibi koşup düşen cismi hemen kapdı.

Taşa sarılmış kâğıtları açmaya çalışırken elleri şiddetle titremekteydi.

Diğerleri yaşlı adamın etrafını sarıp üstünü başını çekiştirdiler.

— "Nedir Müfettiş Bey?"

— "Attığı neymiş?"

— "Ne yazıyor?"

— "Yangın sönmüş mü?"

— "Allah aşkına söyleyin!"

Müfettiş ateşin ışığında daktiloda yazılmış mektubu okumaya çalışıyordu. İhtiyar adamın soluk yüzündeki çizgiler gitgide derinleşti. Birdenbire omuzları çöktü. Gözlerindeki ümit ışığı sönüverdi.

Diğerleri karanlık istikbal Müfettiş'in yüzünden okudular. Kirli kırmızı yanakları sarktı. Bir an içinde hepsi de ihtiyarladılar...

Yaşlı adam durgun bir sesle, "Dinleyin," dedi. Sonra okumaya başladı:

Muvakkat Merkez

Osguewa

MÜFETTİŞ RİCHARD QVEEN:

Tomahawk yaylasıyla bilhassa sizin sarılıp kaldığınız Arrow dağındaki yangını kontrol etmeye imkân kalmadı. Yangın süratle Arrow'u sarmakta. Bir mucize olmadığı takdirde çok kısa zamanda zirveyi kaplayacak.

Yüzlerce insan yangını söndürmeye çalışıyor. Günden güne kazalar da çoğalıyor. Birçok kasabalı dumandan zehirlendi veya tehlikeli şekilde yandı. Civar mntıkaların hastaneleri yaralılarla dolu. Ölü sayısı yirmi bire kadar yükseldi. Elimizdeki bütün imkânları denedik. Hattâ dinamit ve karşı tarafı yakmayı bile tecrübe ettik. Fakat, maalesef mağlûp olduğumuzu itiraf etmemiz lâzım.

Doktor Xavier'in Arrow'daki evinde bulunanlar için hiçbir kurtuluş çaresi yok. Her halde bunu siz de biliyorsunuz.

Bu mektubu size meşhur pilot Ralph Kirby atacak. Bunu okuduktan sonra kendisine işaret verin. O zaman Kirby bunu aldığını anlayacak. Belki bilmiştir diye size yiyeceklerle ilâç yolladık. Pilot, bunları da aşağıya atacak. Bol suyunuz olduğunu biliyorum.

Sizleri oradan uçakla alabilmek imkânı olsaydı, bunu seve seve yapacaktık. Arrow'un tepesindeki araziye iyi bilirim. Bu kayalık araziye inmek uçağın hasara uğramasına ve pilotun da ağır yaralanmasına sebep olacak. Hattâ bir helikopter bile bunu başaramaz. Zaten elimizde helikopter de yok.

Orman yangınlarıyla ilgilenen memurlara sizin vaziyetinizi anlatarak bana akıl vermelerini istedim. Bana iki şey tavsiye ettiler. Bunlardan birini veya ikisini birden tatbik edebilirsiniz. Rüzgâr müsaitse civardaki ağaçları tutuşturarak etrafı saran yangını önlemeye çalışın. Fakat, bunun pek iyi bir fikir olmadığı kanaatindeyim. Zira zirvedeki rüzgârlara pek güvenilmez. Birdenbire cihet değiştirebilirler.

İkinci çare de ormanın başladığı yere geniş bir hendek kazmak... Belki bu şekilde yangının ileriye sirayet etmesini önleyebilirsiniz. Bundan başka evin etrafındaki kuru otları ve çalıları toplamanız da doğru olur. Evi daima ıslak tutmaya çalışın.

Yangın karşısında yapılacak tek şey, bunun kendi kendine sönmesini beklemek. Zaten şimdiye kadar büyük bir ormanı kül etti.

Cesaretinizi kaybetmeyerek mücadele etmeniz şart. Bu arada New York Şehri Polis Merkezi'ne nerede bulunduğunuzu ve başınıza gelenleri bildirdim. Durmadan telefon edip sizi soruyorlar.

Sizlere yardım edemediğim için son derece müteessirim Müfettiş bey. Fakat elimizden de bir şey gelmiyor. Hepinize iyi şanslar dilerim.

Allaha ısmarladık demeyeceğim.

İmza:

WINSLOWE REİD

Osquewa Şerifi

Ellery acı acı gülererek, sükûneti bozdu. "Anlaşılan Osquewa Şerifi konuşmasını fazla seven bir insan... Aman Allahım!"

Âdeta kendinden geçmiş gibi duran Müfettiş bitkin bir tavırla ateşe yaklaşıp ellerini sallamaya koyuldu. O sırada devamlı olarak tepelerinde dolaşan uçak, tekrar eski manevralarına başladı. Bu sefer başlarının üstünden süratle geçerken pilot mahallinden kocaman bir denge benzeyen bir şey atıldı.

Adam onların yanından ayrılmak istemezmiş gibi iki defa daha döndü. Pike yaparak alçaldı. Sonra süratle uzaklaşıp karanlıklara daldı.

O zaman Bayan Carreau yere çökerek hıçkırarak ağlamaya başladı. Kadının sesinden çektiği ıstırap belli oluyordu, ikizlerse annelerinin arkasında durmuş, korkuyla bakıyorlardı. Hattâ dişleri bile birbirine vurmaya başlamıştı.

Smith birdenbire canlandı. O etli kollarını bir değirmenin kanatları gibi sallayıp, "Ne bekliyoruz?" diye bağırdı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Sarkık yanaklarından aşağıya terler süzülmekteydi. "O Allahın belâsı Şerifin yazdıklarını duydunuz. Bir ateş yakalım! Yahut hendek kazalım! Yani ne lazımsa yapalım. Allah aşkına bir an evvel harekete geçelim!"

Ellery gayet kuru bir sesle cevap verdi. "Ateş yakamayız. Buradaki rüzgâra itimat olmaz. Bu yüzden evi tutuşturabiliriz."

Doktor Holmes, nefes nefese, "Fakat bir hendek kazmamız lâzım," diye atıldı. "Smith'in hakkı var. Mezbahada kesilmeyi bekleyen hayvanlar gibi oturamayız ki! Bones, koş garajdan kazma ve kürekleri getir."

Bones kötü kötü küfrederek karanlıkta kayboldu.

Müfettiş anormal bir sesle konuşmaya başladı. "Evet... Zannedersem tek yapılacak şey bu. Kazmamız lâzım. Dumandan boğulana kadar kazacağız." Derin bir nefes aldı. O eski cesaretini bulmuşa benziyordu. Etrafına bakınıp bağırdı. "Haydi bakalım! Herkes iş başına. Kabil olduğu kadar hafif bir şeyler giyin veya elbiselerinizin bir kısmını çıkarın... Ahlâk dairesinde tabî. Kadınlar... Çocuklar herkes... Herkes yardım edecek. Şimdi başlayacağız ve yangın bizi durdurana kadar da çalışacağız."

Smith karanlıklara dalıp dumanlı ağaçların arasında kayboldu.

Doktor Holmes ceketiyle kıraatını çıkarıp Bones'in peşinden gitti.

Bayan Carreau da ayağa kalktı. Kadın artık ağlamıyordu.

Yalnız Bayan Xavier kımıldanmadı. O dikkatle Smith'in arkasından bakıyordu.

Onlar gitgide inanılmayacak bir hal alan bir kâbusta rol oynamak mecburiyetinde kalan birtakım zavallılardı.

Smith sendeleye sendeleye yaklaştı. Adamın büsbütün korktuğu belliydi. "Uzakta değil!" diye haykırdı. "Yangın!... Yangın. Biraz ötemize kadar gelmiş. Allah kahretsin, kazma kürek istiyorum."

O sırada Bones'le Doktor Holmes de karanlıkların içinden çıktılar, Taşıdıkları bir sürü bahçe aleti

dolayısıyla ikisinin de belleri bükülmüştü.

İşte o andan itibaren kâbus tamamıyla başladı.

Işık temin etmek için, içlerinde sıhhatçe en zayıf olan Bayan Wheary, durmadan ateşi besliyordu. İkizler ise evle bahçe arasında mekik dokuyor ve yanabilecek cinsten olan eşyaları güç belâ taşıyarak kâhya kadına getiriyorlardı. Rüzgârın istikameti de değişmişti. Kendi elleriyle yaktıkları ateş zaman zaman tehlikeli bir şekilde öteye beriye sıçırıyordu.

Bu arada Müfettiş ormanın başladığı yerde bir yarım daire çizerek, hendeğin yerini işaret etmişti. Kadınlar taşlı araziden kuru otları ve bitkileri sökmeye çalışıyorlar, zaman zaman bunları da götürüp ateşe atıyorlardı.

Zirveden yükselen kaim duman sütunu Kızılderililerin işaretleşmek için yaktıkları ateşleri hatırlatıyordu.

Öksürüyorlar, ağlıyorlar, çabalayıp ter içinde kalıyorlardı. Kolları birer kurşun gibi ağırlaşmıştı. Bunları kımıldatmak bile onlara azap vermekteydi.

Büyük bir sabırsızlığa kapılan Bayan Forrest, bir müddet sonra otları yoldan vazgeçip, hendek kazan erkeklerle yardıma koştu.

Adamlar sessiz sedasız çalışıyorlardı. Nefeslerini ayarlayarak, yeri kazıyorlardı. Kolları kalkıp iniyor, kalkıp iniyordu.

Kırmızı renkli, dumanlı şafak söktüğü zaman onlar hâlâ yeri kazmaktaydılar. Ama artık eskisi kadar hırslı, hırslı çalışmıyorlardı, insan üstü bir kuvvet onlara dayanma gücünü veriyordu.

Bayan Wheary küllenen ateşin yanma yığılıp kalmıştı. Taşların üstünde yatan kadının inlemesine kimsenin aldırdığı yoktu.

Bütün erkekler yarı bellerine kadar soyunmuşlardı. Vücutlarının kirle kaplı olmayan kısımları terden pırlı pırlı. Kimse dönüp pilotun attığı yiyecek ve ilâç dolu torbaya bakmamıştı bile.

Öğleden sonra saat ikide Bayan Carreau kendisinden geçti. Saat üçte de Bayan Xavier çalışamayacak bir hale geldi.

Buna rağmen, her kürek darbesinde sendeleyeyen Ann Forrest işini bırakmadı.

Sonra saat dört buçukta genç kadının gerilip kalan elinden kürek düştü ve kendisi de bitkin bir halde yete yığıldı...

Nefes nefese, "Artık devam edemeyeceğim," diye bağırdı. "Devam edemeyeceğim!..."

Saat beşte Smith yere yıkıldı ve kalkamadı. Diğerleri de durup dinlenmeden, inanılmayacak bir kuvvetle yirmi saat çalıştıktan sonra altıyı yirmi geçte hendek tamamlandı.

Hepsi oldukları yere çöktüler. Terle kaplı vücutlarıyla, yorgun argın toprağa uzandılar. Müfettiş yere yatmış inleyerek geriniyordu. İhtiyar adam o haliyle masallardaki cüceleri andırmaktaydı. Gözleri iyice içeri kaçmış ve bunların etrafında koyu mor halkalar belirmişti. Ağzını açmış, bütün gücüyle nefes almaya çalışıyordu. Kır saçları terden başına yapışmıştı. Ezilen parmakları ise kanamaktaydı.

Mamafih diğerklerinin vaziyeti ondan pek farklı değildi. Smith hâlâ yıkıldığı yerde yatıyordu. Adam, titreyen bir et yığınınndan ibaretti,

Ellery, toz toprak içinde ince uzun bir hayalete benziyordu.

Bones bir kadavradan farksızdı.

Kadınlar ise yırtılmış elbiselerinin içine büzülmüş oturuyorlardı, İkizler de bir kaya parçasına tünemişlerdi. İkisinin de yorgunluktan başlan önlerine düşmüştü.

Doktor Holmes ise hareketsiz yatıyordu. Genç İngiliz gözlerim kapamıştı. Durmadan burun kanatları oynuyordu. Beyaz cildi ise berbat bir haldeydi.

Bir müddet sonra ikizler kımlıdandılar, birbirleriyle bir şeyler konuştuktan sonra ayağa kalkıp sendeleye sendeleye eve girdiler. Aradan epey zaman geçti... İki çocuk ellerinde üç kova soğuk suyla dışarıya çıkıp yorgunluktan kendilerinden geçen ev halkını canlandırmak için uğraşmaya koyuldular.

Ellery, körük gibi inip kalkan çıplak göğsünün üstüne dökülen buz gibi suyla kendine geldi. İnleyerek doğruldu. Fakat bir an nerede olduğunu anlayamadığı için kanlı gözlerini hayretle etrafta gezdirdi.

Sonra akli başına gelerek ikizlerin beyaz yüzlerine bakıp gülümsemeye çalıştı.

Hırlayan bir sesle, "Affetmek ilâhi bir şeydir," diye mırıldandı ve kalkmak için davrandı. "Ne zamandan beri—" Sözlerini tamamlamadı.

Francis cevap verdi. "Saat yedi buçuğu geçiyor."

— "Aman Yarabbi!"

Genç adam başını çevirip etrafına bir göz attı.

Bayan Carreau kendisine gelmiş, bitkin bir tavırla terasın merdivenlerini çıkıyordu.

Bones ortadan kaybolmuştu.

Müfettiş ise yere oturmuş, kanlı ellerine bakıp küfrediyordu.

Bayan Xavier de dizlerinin üstünde doğrulmuş, yerinden kalkmaya çalışıyordu.

Ann Forrest'le Doktor Holmes yan yana sırt üstü uzanmışlar, kararan gökyüzüne bakıyorlardı.

Smith ağzının içinde, pek de anlaşılmayan açık saçık küfürler mırıldanıyordu.

Bayan Wheary'ye gelince...

Ellery bir daha bakıp, çatal çatal sesiyle, "Allahım!" diye bağırdı.

Kızgın rüzgâr olanca şiddetiyle esmeye başlamıştı. Ellery'nin kulakları fırtınanın uğultusundan neredeyse sağır olacaktı. Ağaçların arasından birdenbire dumanlar yükseldi.

Sonra, alevleri... İlk alevleri gördü. Bunlar yetmişmiş büyük bir oburlukla zirvenin etrafındaki ağaçları

yalamaya başlamışlardı.

Yangın nihayet onları yakalamıştı.

Hepsi birden eve doğru koşmaya başladılar. Korkuyla vücutlarındaki bütün bezler faaliyete başlamış ve dolayısıyla hızla deveren etmeye başlayan kanları onlara yeni bir enerji vermişti.

Terasa çıkınca hepsi birden durup korkuyla arkalarına baktılar. Hendek kazdıkları kısımdaki bütün ağaçlar tutuşmuştu. O korkunç çatırtılar ve kavurucu sıcaklıktan kurtulmak için içeriye hücum ettiler. Alevlerden meydana gelen sütun, rüzgârın yardımıyla iyice yükseliyordu.

Ön odaların camlı kapılarına üşüşüp dehşetle bu korkunç manzarayı seyrettiler. Hiçbirinde konuşacak hal kalmamıştı.

Rüzgâr hızlanıyor, gittikçe hızlanıyor!... Alevler inatla yürüyorlardı. Milyonlarca kıvılcım evin üstüne sıçramaktaydı.

Acaba hendekler... O kadar emek sarfederek kazdıkları hendekler alevleri tutabilecek miydi?

Smith, "Hepsi boşuna!" diye bağırdı. "Bu kadar çalışmamız... O hendek... Hepsi boşuna... Allah kahretsin. Ne komik!" Adam deli gibi gülmeye başladı. "Hendek. Hah! Hah! Ha! Hendek!" Kasıklarını tutmuş katlıyordu. Pörsük etleri tir tir titriyor, kirli suratında akan yaşların izleri kalıyordu.

Ellery hemen müdahale etti. "Sesini kes, eşek. Sen—"

Fakat sözünü tamamlamayı unutup, bir çığlık atarak kapıdan dışarıya uğradı.

Müfettiş korkuyla, "Ellery!" diye feryat etti.

Genç adamın ince uzun silüetini bir an gördüler. Sonra o parmaklıklardan atlayıp koşmaya başladı. Tepesinde, önünde korkunç alevler yükselmekteydi. Ellery sanki kendisini ateşe atmaya hazırlanıyordu. Kayaların arasından süzülürken yarı çıplak vücudu kıvrılıp bükülüyordu. Sonra eğilip, yerden bir şey aldı ve sendeleye sendeleye geri döndü.

Belden yukarısı sıcağın tesiriyle kıpkırmızı kesilmişti. Yüzü ise simsiyahtı.

Babasına bakarak nefes nefese, "Yiyecek," diye mırıldandı. "Erzak çuvalını unutmamamız lâzım."

Sonra etrafına bir göz atıp hırsla bağırmaya başladı. "Burada ne bekliyorsunuz ahmaklar? Bizim hendek bir vızıltıdan ibaretmiş. Üstelik bu korkunç rüzgâr da—"

Hepsi büzülmüş, korkuyla rüzgârın sesini dinleyip inliyorlardı...

Ellery, "Hiçbir şey yapacak vaktimiz yok," diye haykırdı. "Sadece bir yere sığınabiliriz. Zaten ev birçok yerinden tutuşmuş bile. Artık yangını kimse söndüremez. Kulelere birer kova su dökmenin hiçbir faydası yok..." Neşesiz bir kakhaha attı. "Mahzen... Mahzen nerede? Allah aşkına kimse mahzenin yerini bilmiyor mu?" Aman Yarabbi, hiç bu kadar budala insanlar görmemişim! Biriniz söyleyene!"

Hepsi camlaşmış gözlerini Ellery'nin suratına dikerek, "Mahzen," diye tekrarladılar. Küçük bir cehenneme atılmış, yarı çıplak ve pis zebanilere benziyorlardı. "Mahzen..."

Bayan Xavier kısık bir sesle bağırdı. "Merdivenlerin arka tarafında. " Kadının elbisesinin bir omzu tamamıyla parçalanmıştı. Elleri simsiyah ve yara bere içersindeydi.

Sonra koridorda koşmaya başladılar. Bayan Xavier merdivenlerin altında kalan kaim ve sağlam kapıya saldırdı. Bir an evvel mahzene inebilmek için kapının önünde birbirlerini itip kakmaya koyuldular.

Ellery usulca, "Baba," dedi. "Benimle gel."

İhtiyar adam bir an şaşmıştı. Sonra beyaz dudaklarını titrek eliyle silerek oğlunun peşinden gitti. Ellery kesif bir dumana boğulmuş olan holü sendeleyerek geçip mutfığa daldı. Deli gibi dolaplara saldırıp eline geçenleri yere atmaya başladı. Bu arada ibrikler, tencere ve kovalar bulmuştu. Kesik kesik öksürürken babasına meramını anlatmaya çalıştı. "Bunları musluktan doldur... Çabuk ol. Suya ihtiyacımız olacak. Hem de fazlasıyla!... Orada ne kadar zaman kalabileceğimizi—"

Ellerindeki su kaplarıyla hole çıkıp zorlukla mahzen kapısına gittiler.

Ellery orada durup aşağıya seslendi. "Holmes! Smith! Gelin bu sulan aşağıya indirin." Sonra cevap beklemeden tekrar sendeleyerek mutfağın yolunu tuttular.

Tam altı defa bu şekilde mutfakla mahzen kapısı arasında mekik dokudular. Bulabildikleri bütün kaplara su doldurdular. Bisküvit kutuları, boş bir yağ fiçisi, eski bir kazan ve ellerine geçen her kaba su koyup aşağı yolladılar.

Nihayet yaşlı Müfettiş, geniş ve karanlık bir mağaraya benzeyen sezin beton mahzene indi. Ellery merdivenlerin başında durmuş bekliyordu. Kalın kapıyı örtmeden evvel, "Erzak çuvalı orada mı?" diye sordu.

Doktor Holmes aşağıdan, "Bende Ellery," diye bağırdı.

Ellery sağlam kapıyı çekip kapattı. "Kadınlardan biri bana bir kumaş parçası versin... Ne olursa olsun—"

Ann Forrest zorlukla ayağa kalktı. Karanlıkta Ellery'nin yanında durup elbisesini yırttı.

— "Buna daha fazla ihtiyacım olacağını sanmıyorum, Bay Ellery." Gülmesine rağmen sesi fena halde titriyordu.

Doktor Holmes, "Ann," diye haykırdı. "Elbiseni yırtmana lüzum yok. Erzak çuvalı vardı—"

Genç kadın neşeli neşeli cevap verdi. "'Çok geçi" Fakat sesi ağlamaklıydı.

Ellery, "Aferin," diye mırıldandı. Ann Forrest'in elbisesini ince ince yırtmaya başladı. Bu parçaları dikkatle kapının altına tıktı. Sonra ayağa kalkarak yanında bekleyen kızın omzunu tuttu. Birlikte beton merdivenleri indiler.

Doktor Holmes, elinde leş gibi küf kokan, pis bir haki pardesüyle bekliyordu. "Bunu şimdi burada buldum... Bones' in kışlık kıyafetlerinden biri olacak." Sesi iyice kısıldı. "Affedersin Ann... Ben..."

Genç kadın titreyerek pis pardesüyü omzuna attı.

Ellery'le Doktor Holmes pilotun attığı torbanın başına geçip kalın kumaşı yırttılar. Bunun altından daha



kaim ve sağlam keçe gibi bir Şey ıktı. Her halde çuval atıldığı zaman ŐiŐelerin kırılmaması için bunu sarmış olacaktardı.

uvalın içinde ilâç ŐiŐeleri, kinin, aspirin, yanık ve yara merhemleri, morfin, enjektörler, flâster, sargı bezi, pamuk, gazlı bez ve bir sürü de antiseptik vardı.

Ayrıca birçok da yiyecek paketi ıktı. Sandviler, koca bir jambon, bir sürü ekmek, kutu kutu çikolata, termoslara konulmuş, sıcak kahve ve daha türlü türlü yiyecekler...

İki adam herkese yemeklerini verdiler. Bir müddet kimseden ses çıkmadı. Sadece eneler oynuyor ve zaman zaman yutkunmalar duyuluyordu. Termoslar elden ele dolaşıyordu. Hepsi ağır ağır yiyorlardı. Zira bu suretle daha iyi doyacaklarını biliyorlardı. Bununla beraber mahzendekilerin kafasından aynı Şey geçmekteydi: Belki de bu son yemekleri olacaktı...

Nihayet kimsede yemek arzusu kalmadı. Ellery, yiyecekleri toplayıp dikkatle çuvala koydu.

Çıplak göğsü çizik ve kesiklerden görünmez bir hale gelmiş olan Doktor Holmes tek tek hepsini dolaşıp, yaralarını temizleyip, sardı, bağladı.

Ondan sonra da yapılacak başka bir Şey kalmadığı için boş bir yumurta sandığına oturup başını ellerinin arasına aldı.

Zaten mahzendeki eski sandıkların üstlerine ökmüŐlerdi. Tavandan sarkan elektrik ampulü buraya hafif bir ışık veriyordu.

Dışarıda bütün hızıyla devam eden yangının o korkunç homurtusunu duyuyorlardı. Bu gitgide yaklaşıyordu galiba...,

Bir ara Şiddetli patlamalar duyarak yerlerinden fırladılar.

Müfettiş, "Garajdaki benzin bidonları!" diye mırıldandı. "Arabalar da gitti."

Kimse cevap vermedi.

Bir ara Bones kalkıp karanlıkta kayboldu. Geri döndüğü zaman boğuk bir sesle, "Mahzenin pencereleri..." dedi. "Pencerelere baktım. Hepsini eski eŐyalarla, düz taŐlarla tıkadım."

Kimse cevap vermedi.

Böylece oturdular. Hepsi de bitkin ve ümitsizdi. Ağlayacak, inleyecek veya kımıldayacak halleri bile yoktu. Durgun durgun önlerine bakarak akıbetlerini beklediler.

## 19. OUEEN'İN HİKÂYESİ

Saatler geçiyordu. Fakat artık kimsenin buna aldırdığı yoktu. Zaten bu geniş mağara gibi yerde gece veya gündüz diye bir Şey mevcut değildi. Tavandan sarkan lâmba onların güneŐi ve ayıydı. Taş gibi hareketsiz oturuyorlardı. Nefes de almasalar öldüklerine hükmedilebilirdi.

Bu Ellery için baş döndürücü bir tecrübe olmuştu. Düşünceleri hayatla ölüm arasında mekik dokuyordu. Hayatından küçük sahneler gözlerinin önünden bir film gibi geçiyor veya kendini olmayacak hayallere kaplıyordu.

Zaman zaman da esrarengiz cinayete ait teferruat kafasını karıştırıyordu. Bunlar genç adama bir türlü rahat vermiyor, inatla düşüncelerine hükmetmeye kalkıyorlardı.

Ellery neşesiz neşesiz bu haline gülüyordu. İnsan beyni de çok garip bir mekanizmaydı. Büyük ve mühim hâdiseleri bir yana bırakıp, veya tamamıyla unutmaya kalkıp, o anda hiç ehemmiyeti kalmayan meselelerle uğraşıyordu.

Kendi ölümünü bekleyen bir insan için bir, iki cinayetin ne ehemmiyeti olabilirdi? Bu, mantığa sığmayan, çocukça bir şeydi. Bunları düşüneceğine o arada Allaha yalvarması ve hayattan ayrılmaya kendisini hazırlaması icap etmez miydi?

Nihayet, Ellery'nin mukavemet edecek hali kalmadığı için cinayeti düşünmeye başladı. Diğerleri birdenbire ortadan siliniverdiler. Genç adam gözlerini kapayıp eski yapıcı zekâsıyla düşünmeye koyuldu.

Bir ebediyet kadar uzun süren bir zamandan sonra gözlerini açtığı vakit mahzende hiçbir şey değişmemişti.

İkizler hâlâ annelerinin ayaklarının .dibine çömelmiş Oturuyorlardı.

Bayan Xavier de bir boş sandığın üstüne âdeta tünemişti. Kadın dimdik oturuyordu. Yalnız başını beton duvara dayayıp gözlerini yummuştu.

Ann Forrest'le Doktor Holmes omuz omza kımıldanmadan oturuyorlardı.

Başka bir ambalaj sandığının üstüne çökmüş olan Smith başını önüne eğmişti. Kaim kollarını da aşağıya sarkıtmıştı.

Bayan Wheary bitkin bir vaziyette kömür yığınının üstüne yatmıştı. Eliyle de gözlerini örtmekteydi.

Bones ise kâhya kadının yanına bağdaş kurmuş, gözlerini kırpmadan bir heykel gibi duruyordu.

Ellery ürperdi ve bacaklarını uzatarak gerindi. Onun yanındaki sandığın üstüne oturan Müfettiş kımıldandı.

— "Ne var oğlum?"

Ellery omzunu silkti. Sonra ayağa kalkıp mahzen merdivenlerine doğru yürüdü. Hepsî o zaman kımıldanıp dikkatle genç adama baktılar.

Ellery en üst basamağa oturup, kapının altına tıktığı paçavralardan birini çekti. İçeriye giren koyu renkli duman genç adamın şiddetle öksürmesine sebep oldu... Çabucak paçavrayı yerine tıkayıp, merdivenlerden indi.

Hepsî alevlerin çıkardığı homurtuyu dinliyorlardı. Ses bu sefer tam tepelerinden geliyordu.

Bayan Carreau ağlıyordu. İkizler endişeli endişeli kımıldayıp annelerinin ellerini tuttular.

Bayan Xavier boğuk boğuk, "Buranın havası ağırlaştı galiba," dedi.

Etrafı kokladılar. Kadın haklıydı.

Ellery birdenbire doğruldu. "Bana bakın." Hepsi ona döndüler. "Ölümün en kötü cinsiyle karşı karşıyayız. İnsanların böyle vaziyetler karşısında ne yapmaları lâzım geldiğini, ümit söndükten sonra nasıl davranmaları icap ettiğini bilmiyorum. Fakat bildiğim bir şey var. Burada ağzı ve elleri bağlı bir kurban gibi oturup beklemeye ve sessiz sedasız ölmeye razı değilim." Yutkundu. "Fazla vaktimiz kalmadığımı biliyorsunuz tabî."

Smith, "Sus be," diye hırladı. "Senin gevezeliğini kâfi miktarda dinledik."

— "Ben o fikirde değilim ahabap. Sen son dakikada kendisini kaybedip başını duvarlara vurarak beynini akıtacak bir tipsin. Hiç olmazsa bu ara vekarlı hareket etmeni dilerim."

Smith bir iki defa gözlerini kırptırdıktan sonra başını önüne eğdi.

Ellery öksürerek lâfına devam etti. "Mamafih bu arada konuşmak istediğin için bu arzunu yerine getireceğim. Şişman gövdenle alâkalı küçük bir esrarı çözmek istiyorum."

Smith, "Benimle mi?" diye mırıldandı.

— "Evet... Evet... Bu son günah çıkartman olacak. Herhalde Yaradanına kavuşmadan evvel her şeyi itiraf etmek istersin, değil mi?"

Şişko birdenbire hırslandı. "Neyi itiraf edecekmişim?" Ellery endişeyle diğerlerine baktı. Hepsi doğrulmuş alâka ile dinliyorlardı. "Namussuz bir insan olduğunu itiraf edeceksin?"

Smith yumruklarını sıkıp ayağa fırladı. "Seni—"

Ellery yaklaşıp elini adamın etli göğsüne dayayarak itti. Smith büyük bir gürültüyle ambalaj sandığının üstüne çöktü. Ellery onun başında durup, "Ne o, yoksa ölüm anımızda bile vahşi hayvanlar gibi doğuşecek miyiz ahabap?" diye sordu.

Şişko dudaklarını yaladı. Sonra başını kaldırıp hiddetle bağırdı. "Dövüşürsek ne olur sanki?... Nasıl olsa biraz sonra hepimiz rosto olmayacak mıyız?... İşte o kariya şantaj yaptığımı itiraf ediyorum," Pis, pis güldü. "Fakat artık bunun sana bir faydası dokunmayacak..."

Bayan Carreau'nun ağlaması durdu. Doğrulup, hafif bir le, "Tam on altı senedir bana şantaj yapıyor," dedi. Ann Forrest hemen atıldı. "Marie ne olur—" Kadın bir el işaretiyle onu susturdu. "Artık bunun bir ehemmiyeti kalmadı Ann... Ben—"

Ellery dalgırı dalgın mırıldandı. "Çocuklarınızın yüzünden değil mi?"

Marie Carreau nefesini tuttu, "Nereden biliyorsunuz." Ellery acı acı, "Artık bunun da bir ehemmiyeti kalmadı," diye cevap verdi.

— "Doğum yaptığım sırada o, ameliyattaki doktorlardan biriydi..."

Müfettişin gözleri hiddetle parladı. "Seni şişko domuz, seni! Senin o pis suratını çorbaya çevirmeyi çok

isterdim."

Smith kısık bir sesle küfretti.

Bayan Forrest, hırslı hırslı, "Onu doktorluktan attılar," diye söylendi. "Meslek ahlâkına aldırmamış, bu yüzden de... Peşimize takılıp, Doktor Xavier'in evine geldiğimizi öğrenmiş. Bayan Carreau'yu yalnız yakalamaya muvaffak olmuş—"

Ellery içini çekti. "Evet... Evet... İşin gerisini biliyoruz.'ü Yan gözle mahzen kapısına baktı. Genç adam onları oyalamak tazım geldiğini biliyordu. Tepelerinde homurdanarak etrafı silip süpüren yangını düşünmelerindense kızmaları, korkmaları veya sinirlenmeleri daha iyi olacaktı. "Sizlere bir hikâye anlatmak istiyorum."

Doktor Holmes, "Hikâye mi?" diye sordu.ü

Ellery merdivenin ilk basamağına oturdu. "Bu aptalca bir hilenin hikâyesi," Öksürmeye başladı. Kanlı gözleri de yanıyordu. "Fakat hikâyeme başlamadan bir şey öğrenmek istiyorum. İçinizde Smith gibi itiraflarda bulunmak isteyen var mı?"

Bir sessizlik oldu. Ellery tek tek hepsinin yüzüne baktı.

— "Demek son dakikaya kadar inat ediyorsunuz? Pekâlâ ben de kalan zamanımı bu işe sarfedeceğim." Çıplak ensesini oğuşturup, tavandaki ışığa baktı. "Aptalca hile dedim... Çünkü bu muvazenesiz bir kafanın tasarladığı inanılmayacak kadar garip bir plân... Normal şartlar altında bunu hemen farkedebilirdim. Fakat, şartlar değişik olduğu için bunun ne kadar gayritabiî olduğunu ancak şimdi anladım."

Bayan Xavier. haşın bir sesle, "Neyi anladınız?" diye sordu

Ellery içiniçekti. "Kocanızın ve kayınbiraderinizin elinde bulunan ipuçlarının mânalarını Bayan Xavier... Bir müddet sonra bunların imkânsız olduğuna kanaat getirdim. Çünkü, ölüm halinde bir adamın düşünemeyeceği kadar karışık ve ince ipuçlarıydı bunlar. Zaten katilin aptallığı da buradan anlaşılıyor. Cinayet sırasında benim ortaya çıkmam katilin işine yaradı. Yoksa bu karanlık delillerin mânasını kimse anlayamayacaktı. Çünkü tıpkı katil gibi benim kafam da dolambaçlı şeylere alışkır." Susup içini çekti, "işte bunun üzerine bir müddet sonra ipuçlarının sıhhatinden şüphe etmeye başladım. Ve bir ara, bunları düşünürken bütün ipuçlarını bir tarafa bıraktım. O zaman hakikati gördüm. Bu zekâ ve aptallığım inanılmayacak bir hale soktuğu hakikati anladım."

Susup kuru dudaklarını ıslattı'. Babası ise hayretle ona bakıyordu.

Doktor Holmes, "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. İngilizin sesi bir hırıltı gibi çıkmıştı.

— "İzah edeyim doktor. Biz hâdiseyi incelerken, sadece Mark Xavier'in yengesine iftira ettiğini düşündük. Halbuki bu sırada başka birine daha iftira atılmıştı. Biz Doktor Xavier'in ölmeden evvel karo valesini yırtıp avucunda sakladığına inanarak, meseleyi halletmeye çalıştık."

Müfettiş hayretle baktı. "Peki Ellery, avukat kardeşinin elinde karo valesini bulamadı mı yani?"

Ellery bitkin bir tavırla, "Yok, yok" dedi. "Mark Xavier ağabeyisinin elinde bir iskambil gördü. Zaten işin can alacak noktası da bu. Avukat da Doktor Xavier'in bunu bir delil olarak bıraktığını zannetmişti. Tıpkı, bizim gibi o da yanılmıştı."

— "İyi, ama bunu nereden bilebilirsin?"

— "Biraz evvel hatırladığım bir sözden anladım. Doktor Holmes meslekdaşını muayene ettikten sonra onun şeker hastası olduğunu ve bu yüzden ölüm sertliğinin birkaç dakika içinde vuku bulduğunu söylemişti. Doktor Xavier'in gece bir civarında öldüğünü biliyoruz. Mark Xavier ise onun cesedini saat iki buçukta bulmuş. Doktorun maça altılısını tutan parmaklarını zorlukla açabildik. Demek ki ölümünden birkaç dakika sonra cesedi katılaştığına göre bu parmaklar o vaziyette sertleşip kalmıştı."

— "Yani?"

Ellery, "Anlamıyor musunuz?" diye bağırdı. "Mark Xavier ağabeyisinin sağ elini sıkılmış ve sol elini de açık vaziyette bulduysa, bunları katiyen büküp açamaz veya kapatamazdı. Çünkü o takdirde sertleşmiş parmakları kırması veya ellerin üstünde iz bırakması icap edecekti. Onun için Mark'ın ağabeyisinin ellerine pek dokunmadığına eminim. Biz de cesede baktığımız zaman aynı şeyleri gördük. Bu arada Mark'ın karo valesini alıp yerine maça altılısını koyduğunu biliyoruz. Bu hesaba göre, avukat bu değişikliği yaparken karo valesi ölünün hangi elindeydi."

Müfettiş, "Tabii, parmaklarını sıktığı sağ elinde," diye mırıldandı.

— "Tamam. Bu yüzden Mark da senin gibi hareket etti. Parmakları hafifçe aralayarak iskambilin düşmesini sağladı. Sonra maça altılısını oraya yerleştirip parmakları pek, pek hafifçe sıktı. İskambili John Xavier'in sol elinde bulmasına imkân yok... Bu takdirde doktorun elini açması icap ederdi. Bunu yapabilmek için de parmakları kırması veya derin izler bırakması lâzım gelirdi. Zaten muayene sırasında böyle izlere raslanmadı."

Bir an durdu. O sırada başlarının üstünde bir gümbürtü oldu. Arada sırada böyle gürültüler oluyordu zaten... Fakat mahzendekiler bunu pek fark etmiyorlardı. Âdeta büyülenmiş gibi genç adamı dinlemekteydiler.

Bayan Forrest, heyecanlı heyecanlı, "Peki ama—" diye söze başladı.

Ellery âdeta neşeli bir tavırla yüzlerine baktı. "Daha anlayamadınız mı? Doktor Xavier sağ elini kullanmaya alışmış bir insandı. Bu hesaba göre iskambil kâğıdını yırttığı takdirde sağ eliyle yırtıp, sağ tarafta kalan parçayı buruşturup atar ve sol elindeki parçayı saklardı. Halbuki Mark iskambil parçasını ağabeyisinin sağ elinde bulmuştu. Bu hesaba göre kâğıdı yırtan doktor olamaz tabii. İskambili yırtıp doktorun eline sıkıştıran katildi. Onun için bu yarım karo valesi sırf ikizleri suçlandırmak için ölünün parmaklarının arasına sıkıştırılmıştı. Demek ki, Carreau ikizlerinin aslında bu cinayetle hiçbir alâkaları yok."

Şaşkınlıklarından hiçbiri gülümseyemedi veya memnuniyetini belirtecek bir harekette bulunamadı. Sadece hayretle ağızlarını açmış bakıyorlardı.

Ellery kendi kendine, "Ölüm yukarıda suçlu suçsuz hepimize pusu kurarken, bu cinayetlerin hiç de ehemmiyeti kalmıyor," diye düşündü. Fakat hislerini belli etmemek için hemen konuşmaya başladı, "tik kart Mark, saat iki buçukta çalışma odasına gelmeden çok evvel ölünün parmakları arasına konulmuştu. Bu yüzden Carreau ikizlerine iftira atmaya kalkan şahsın katil olduğunu kabul edebiliriz. Çünkü, katille Mark arasında başka bir şahsın çalışma odasına girerek bu kartı yerleştirdiğine inanmak biraz zor. İskambil kâğıdının üst üste üç defa değişmesi fazla hayali bir şey." Dudaklarını büktü. "Katil, suçu ikizlerin üstüne atmaya kalkışmıştı. Bundan eminim."

Müfettiş, istemeye istemeye alâkalanmaya başlamıştı. Oğluna bakarak, "Fakat iskambili yırtanın doktor

değil, katil olduğunu ölüm sertliğinden istifade ederek ispata kalkmam biraz saçma buldum," dedi. "Yani insanı tatmin etmiyor... Münakaşa götürebilecek bir husus—"

Ellery gülümsedi. "Öyle mi? Fakat bunun bir teori değil hakikat olduğunu size ispat edebilirim. Fakat bunu yapmadan evvel ortaya çıkan bir suale işaret etmek istiyorum: Acaba Doktor Xavier ile kardeşini aynı şahıs mı öldürmüştü? Bu kuvvetli bir ihtimal olmasına rağmen, mantiken bunu bir hakikat olarak kabul etmeye hakkım yoktu. Bu yüzden, oturup bunu kendi kendime ispat ettim."

Genç adam ölüm tehlikesini hatırlamamaları için onları oyalamaya çalışıyordu. "Şimdi Mark Xavier ölmeden evvel olanları bir düşünelim. Avukat katilin ismini söyleyemeden kendinden geçti. Doktor Holmes yaralının birkaç saat sonra ayılabileceğinden bahsetti. O sırada hepimiz odadaydık ve söylenenleri duyduk tabî. Bu hesaba göre Mark Xavier kendine gelince katilin adım açıklayacaktı. Bunun üzerine Doktor Xavier'i öldüren şahıs tehlikede olduğunu anladı. Çaresiz, evvelki gece Mark Xavier'in odasına girerek onu zehirledi. Bu arada Mark'ın katilin hüviyetini bilip bilmediği de mühim değildi. Küçük bir tehdit katilin harekete geçmesine kâfi gelmişti."

Müfettiş, "Buna bir diyeceğim yok," diye homurdandı.

— "Aslında bu hususu tesbit ettim. Fakat bir an için iki katil olduğunu kabul edelim. Yani Doktor Xavier'le Mark Xavier'i başka başka şahısların öldürdüğünü farzedelim. Bu takdirde, o ana kadar cinayetle alâkası olmayan bir insan, yanında tabancalı bir hafiye beklediğini bildiği halde odaya girip Mark Xavier'i öldürmeye kalkar mıydı? Bu son derece tehlikeli bir işti. Böyle bir şeye ancak Doktor Xavier'i öldüren şahıs cesaret edebilirdi. Çünkü, o yaralının sözlerini duymuş ve yaptığı işin meydana çıkacağından korkmuştu. Ne pahasına olursa olsun yaralıyı konuşturmayacak ve o daha kendisine gelmeden evvel öldürecekti. Bu yüzden ortada iki katil olmasına imkân yok."

İhtiyar adam yüzünü buruşturdu. "Orası muhakkak. Fakat yarım karo valesini bırakanın Doktor Xavier değil de katil olduğunu ve bu suretle ikizleri ithama kalktığını nereden biliyorsun?"

Ellery, "Ben de şimdi bunu anlatacaktım baba," diye cevap verdi. "Katil Doktor Xavier'i öldürdükten sonra suçu ikizlerin üstüne atmaya kalktığını itiraf etti."

Müfettişle birlikte hepsinin de ağızları açık kaldı.

İhtiyar adam dik dik oğluna baktı, "itiraf mı?"

— "Tabî bu yazılı bir itiraf değil. Daha ziyade katilin hareketleri kendisini ele verdi. Her halde Mark Xavier'in ölümünden sonra birinin oturma odasına girip, Doktor Xavier'in masasından aldığımız kâğıtları kilitletiğimiz kasayı açmaya kalktığını hiçbiriniz bilmiyorsunuz."

Doktor Holmes hayretle, "Ne?" diye bağırdı. "Bundan hiç haberimiz yoktu."

— "Bunu gizli tuttuk doktor. Fakat Mark Xavier öldürüldükten sonra biri oturma odasındaki kasanın kilidiyle oynadı. Bu kasada ne vardı ki?... Sadece Doktor Xavier'in masasından alınan iskambiller. Peki, acaba bu kâğıtların ne değeri vardı?... Biri gelip kasayı açmaya kalkışmıştı. Buna sebep desteden karo valesinin eksik olmasıydı. Fakat bunu bilen kimdi? Sadece iki kişi: John Xavier'in katili ile Mark Xavier. Mark Xavier ölmüştü. O halde kasayı açmaya kalkışan katilden başkası olamazdı."

Susup dikkatle hepsinin yüzlerine baktı. "Peki katil neden bu kasayı açmaya kalkışmıştı? Acaba kâğıtları çalmak veya ortadan kaldırmak mı istiyordu? Hayır!"

Müfettiş, "Bunu nasıl iddia edebiliyorsun?" diye bağırdı.

— "Çünkü evde herkes bu kasanın bir tek anahtarı olduğunu biliyordu. Üstelik içeride de bir deste oyun kâğıdından başka bir şey olmadığı da malûmdu. Daha da mühimi bu anahtar senin cebinde bulunuyordu baba." Ellery pis pis güldü. "Şimdi bunun bir şey ifade etmediğini söyleyeceksin.

Bu hiçbir şekilde katilin kâğıtları çalmak veya ortadan kaldırmak istemediğini ispat etmez,' diyeceksin... Fakat, yanılıyorsun. Katil bu iskambilleri ele geçirmek isteseydi, seni bayılttığı sırada, cebinden anahtarı alıverirdi. Peki bunu neden yapmadı? Sen kendinden geçmiş halde Mark Xavier'in odasında yatarken neden anahtarı cebinden almadı? Cevabı gayet basit. Katil anahtarı istemiyordu. Dolabı açmak niyetinde değildi, iskambil destesini çalmayı veya imha etmeyi düşünmüyordu!"

— "Peki, bir an böyle okluğunu kabul edelim. Kasayı açmak istemediyse neden kilidi kurcaladı?"

— "Haklı bir soru. Bunun tek izahı şu... Katil kasadaki kâğıtlara bakmamızı istiyordu. Bu yüzden alâkımızı çekmeye çalıştı. Kaim bir çelik dolabı incecik bir şişle açamayacağını kendisi de pekâlâ biliyordu."

Smith, "Şu işlere bakın hele," diye homurdandı.

— "Bu yüzden bu işin bir numara olduğunu anladım. Kasadaki oyun kâğıtlarını tetkik edip, karo valesinin eksik olduğunu fark etmemizi istiyordu. Peki bunu kim yapabilirdi? Desteden karo valesinin eksik olduğunu öğrenmemizi isteyen kimdi? Kayıp iskambilin itham ettiği ikizler mi? Onlar dolabı kurcalamaya kalksalar... Bunu sırf desteyi çalıp imha etmek için yaparlardı. İkizler suçu üstlerine almaya çalışmıyorlardı ki... Demek ki kasayı kurcalayan Carreau ikizleri değildi... Ama bu arada, bunu yapanın katil olduğu da ortaya çıkıyordu... Bir ara ispat etmeye kalktığım gibi ikizler, veya ikizlerin bir teki katil değildi..."

Bayan Carreau içini çekti. Carreau ikizleri de hayran hayran Ellery'ye bakıyorlardı.

Genç adam ayağa kalkarak sinirli sinirli dolaşmaya başladı. "Katil kimdi?... Suçu başkalarının üstüne atmaya kalkışan katil kimdi? Suçlunun hüviyetini açıklayan bir ipucu, bir delil veya bir işaret var mıydı?... Tabii, tabii... vardı. Bunu da öğrendim." Susup içini çekti. "Fakat, bunu anlamama rağmen iş işten geçmişti. Bu yüzden sadece kendi kendimi tebrik ettim. Hepsi bu kadar."

Ann Forrest. "Demek biliyorsunuz?" diye bağırdı.

— "Şüphesiz."

Bones, "Kim?" diye hırıldadı. "O Allahın belâsı kim?... " Ateş saçan gözlerle etrafa bakan uşağın iskelete benzeyen elleri tir tir titriyordu.

Ellery hemen devam etti. "Katil, vaka geliştikçe kimsenin anlayamayacağı ipuçlarını ortaya bırakarak hata yaptı... Fakat onu asıl ele veren büyük bir gaf oldu."

Müfettiş hayretle gözlerini açarak, "Gaf mı?" diye mırıldandı.

— "Hem de ne büyük bir hata! Anormallik yüzünden meydana çıkan bir hata... Katilin huyu dolayısıyla yaptığı yanlışlık. Suçlu, Müfettiş'i kloroformla bayıltıp, Mark'ı öldürdükten sonra... Müfettişin yüzüğünü çaldı."

Hepsi aptal aptal yaşlı adamın yüzüne bakakaldılar. Doktor Holmes boğuk bir sesle, "Ne, bir yüzük daha mı?" diye haykırdı,

Ellery dalgın bir tavırla başını salladı. "Evet... Bu kıymetsiz, küçük bir yüzüktü. Birkaç dolardan fazla kıymeti olmayan düz bir nikâh halkası. Evet, doktor, geldiğimiz akşam Bayan Forrest'le beraber istemeye istemeye anlattığınız hırsızlık hikâyelerine uygun yeni bir hâdise... Kıymetsiz bir yüzük daha çaldı. Ne garip değil mi? İşte bu kadar garip ve aynı zamanda ehemmiyetsiz gibi gözüken bir hâdise katili ele verdi."

Müfettiş elinde tuttuğu simsiyah mendilin içine öksürmeye başladı. Sonra nefes nefese, "Peki, ama nasıl?" diye sordu. Diğerleri de yüzlerini buruşturup, sinirli sinirli kımıldandılar. Hava gittikçe bozuluyordu.

Ellery etrafına baktı. "Yüzük neden çaldı dersiniz?" Susup yutkundu. "Neden Bayan Forrest'le Doktor Holmes'in yüzükleri de çalınmıştı?... Bir fikriniz var mı?"

Kimse sesini çıkarmadı.

Ellery neşeli gözükmeye çalışarak, "Haydi," diye bağırdı. "Haydi son saatimizi zekâlarımızı ölçerek geçirelim. Bazı ihtimalleri fark edeceğinizden eminim."

Ellery'nin bu hali onları biraz canlandırmıştı. Hepsi düşünmeye başladılar.

Doktor Holmes mırıldandı. "Bay Ellery, bunların değersiz olduğu malûm. Onun için bu yüzden çalınmış olamazlar. Zaten bunu siz de söylemişsiniz."

— "Tamam." Ellery içinden, "Allah senden razı olsun doktor," dedi. "Hiç olmazsa senin sayende biraz canlandılar." Sonra yüksek sesle, "Mamafih teşekkür ederim Doktor Holmes. Başka fikir yürütecek yok mu? Bayan Forrest?"

— "Şey—" Genç kadın kuruyan dudaklarını ıslattı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Bu hissî sebepler dolayısıyla da olamaz Bay Ellery... Çünkü bu yüzüklerin ancak sahipleri için mânevi kıymetleri var. Katil için bir şey ifade etmez."

Ellery, "Mükemmel," diye cevap verdi. "Çok haklısınız Bayan Forrest... Haydi! Haydi! Biraz canlanın. Bu konuşmayı biraz enteresan hale sokmanız lâzım."

Francis Carreau çekingen bir tavırla lâfa karıştı. "Belki de yüzüklerden birinin içinde zehir bulunan gizli bir kısım vardı. Veya buraya esrarengiz bir şey saklanmıştı."

Julian da öksürerek kardeşinin sözlerini tasdik etti. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum"

Ellery zorla gülümseyerek, "Fevkalâde bir buluş," diye mırıldandı. "Belki diğer yüzükler için bu söylediğiniz doğrudur. Fakat bundan da pek emin değilim. Çünkü aynı şahıs babamın yüzüğünü de çaldı, Francis. Hayalimiz çok deniş olsa bile hırsızın Müfettiş'in yüzüğünde gizli bir delik aradığını iddia edemeyiz... Başka bir şey söylemek isteyen yok mu?"

Müfettiş birdenbire feryadı bastı. "Aman Yarabbi!" Sonra ayağa kalkarak etrafına şüpheyle baktı. Bu haliyle tıpkı ufak tefek bir Hint fakirini andırıyordu.

— "Nihayet bizim eski hafiye işi anladı! Vaziyeti ne vakit kavrayacağını merak ediyordum baba. Şimdi size işin doğrusunu söyleyeyim. Müfettiş'in yüzüğünün çalınması bir tek şeyi açıklıyordu. Hırsızlığın sebebi sadece sahip olma arzusuymdu."



Doktor Holmes birden irkildi. Bir şeyler söyleyecek oldu. Sonra vazgeçip başını önüne eğdi. Genç adam bir anda âdeta ufalmış, olduğu yerde büzülüvermişti.

Bayan Xavier yerinden fırlayıp dehşetle merdivenlere bakarak, "Duman!" diye haykırdı.

Bu kelimeyi duyar duymaz hepsi birden zıpladılar. Sarı ışıktaki pis bir renge bürünen duman, Ellery'nin kapı altına tıkadığı paçavralardan süzülerek mahzene dolmaya başlamıştı.

Ellery, şu dolu kapılardan birini yakaladığı gibi merdivenlere saldırdı. Kapının içindekini yanan paçavraların üstüne boca etti. Hafif bir ses duyuldu ve ondan sonra duman kayboldu.

— "Baba! O fiçıyı buraya getir. Dur, dur ben sana yardım edeyim." Birlikte yağ fiçisini kapının yanına çıkardılar.

"Kapıyı ıslak tutmaya çalışalım... Mümkün olduğu kadar dayanmaya çalışacağız." Tekrar merdivenleri inen genç adamın gözleri garip garip parlıyordu. "Biz hikâyemize devam edelim dostlarım... Zaten biraz kaldı." Son sözleri bir gürültü içinde boğuldu. Müfettiş hararetle kapıyı ısıtıyordu. "Sadece sahip olma arzusu dedim. Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?"

Biri, "Ne olur susun," diye inledi. Artık hepsi ayağa fırlamış, dehşetle kapıya bakıyorlardı.

Ellery vahşi bir sesle bağırdı. "Beni dinleyin. Buna mecbursunuz. Yoksa hepinizi zorla oturtmasını da bilirim. Haydi oturun."

Şaşkınlıklarından hepsi genç adamın sözlerine itaat etti.

— "Tamam. Şimdi dinleyin!... Böyle kıymetsiz ve bir şey ifade etmeyen şeylerin çalınması kleptomaniye delâlet eder. Sadece yüzük çalan bir kleptomanyak... Kıymetine, değerine bakmadan yüzüklere musallat olan bir hasta... Başka bir şey çalınmamış olduğu için bunu söyleyebiliyorum."

Tekrar dinlemeye başlamışlardı. Hattâ dinlemek için kendilerini zorlamaktaydılar. Tepelerinde homurdanarak yanan cehennemi ateşi düşünmektense, başka bir şeyle uğraşmak daha iyi olacaktı, işte bu yüzden dinliyorlardı.

Artık, yanan bölmelerin yıkıldığı da duyuluyordu. Bunların gürültüsü kıyametin yaklaştığını bildiriyordu.

Ellery, "Anladınız mı?" diye sordu. "Şimdi aramızdan kimin kleptomanyak olduğunu biliyorsanız, Doktor Xavier'le Mark Xavier'in katilini ve suçu ikizlerin üstüne atmaya kalkan şahsı da biliyorsunuz demektir,"

O sırada Müfettiş koşarak aşağıya indi ve nefes nefese su kaplarından birini yüklenip çıktı.

Genç adam hiddetle kaşlarını çatı. "İşte şu kıymetsiz ömrümün son anlarında da aramızdaki kleptomanyanın kim olduğunu bulmaya çalışacağım."

Birdenbire elini kaldırıp, küçük parmağındaki acayip biçimli yüzüğü çekti. Hepsini büyülenmiş gibi onu seyreliyorlardı.

Biraz uğraştıktan sonra yüzüğü çıkarıp eski yumurta sandıklarından birinin üstüne bıraktı. Sandığı da usulca getirip grupun ortasına koydu.

Sonra doğrulup geri çekildi ve hiçbir şey söylemedi.

Sanki bu bir kurtuluş çaresiymiş gibi hepsinin gözü bu parlak maden parçasına takılmıştı. Hiçbiri bunun bir ümitsizlik sembolü olduğunu anlayamamıştı. Öksürükler bile kesilmişti. Müfettiş de ağır ağır merdivenleri inip yaklaştı ve diğerleri gibi gözünü yüzüğe dikti. Kimse sesini çıkarmıyordu.

Ellery büyük bir acı duydu. Kendi kendine, "Zavallı aptallar," dedi. "Neler olduğunu, sizlere ne yaptığımı anlayamıyor musunuz?" Bir taraftan da yüzüne gayet sert bir ifade vermeye çalışıyordu.

Hepsi büyülenmiş gibi yüzüğe bakarken, yani bir an için kendilerini bekleyen kötü akıbeti unuttukları şu sırada, ölümün şiddetle gelip, çöken tavan bahanesiyle hepsini alıp götürmesini arzuluyordu. O zaman farkına varmadan ve acı çekmeden gideceklerdi.

Bu şekilde, hareketsiz durdular. Aradan ne kadar zaman geçtiğini kimse bilmiyordu. Duyulan tek ses yanıp devrilen bölmeler ve alevlerin homurtusuydu. Mahzenin rutubetli ve serin havası kaybolmuş, bunun yerine genizlerini yakan korkunç bir sıcak hâkim olmuştu.

Birdenbire katil bir çığlık attı.

Ellery, "Çok şükür Allahım, muvaffak oldum," diye düşündü. "Sanki bunun bir kıymeti varmış gibi! Bu kadın da neden işin sonuna kadar dayanmadı? Zaten o aslında da kendi basit zekâsına güvenen zavallı aptalın biriydi!"

Kadın tekrar feryat etti. "Evet! Ben yaptım! Ben yaptım! Fakat bu umurumda bile değil. Kabil olsa bunu tekrar yapardım! Allah onu kahretsin! İnşallah cehennemdedir!" Nefes almak için susup yutkundu. Gözlerine çılgın bir ifade gelmişti. "Bunun ne faydası var?" diye haykırdı. "Zaten hepimiz ölüyüz. Cehenneme düşmüş ölüler!" Titreyen ikizlerin üstüne eğilerek yumruğunu, heykel gibi duran Bayan Carreau'ya doğru salladı. "Onu ben öldürdüm. Mark'ı da öyle... Çünkü o biliyordu... O bu... Bu... Bu... Kadına âşık!" Sesi boğuklaşıp anlaşılmayacak bir hale geldi. Sonra tekrar yükseldi. "İnkâr etmeye kalkmasın. Durup dinlenmeden köşelerde fısıldaşıyorlardı—"

Marie Carreau, "Hayır," diye mırıldandı. "Sadece çocukları konuşuyorduk. Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı."

Kadının gözleri dönmüştü. "İntikamımı almaya çalıştım. Onu, bu kadının çocukları öldürmüş gibi yaptım... Böylece o kadın da benim gibi azap çekecekti. Fakat birinci seferinde Mark işlerimi altüst etti... Katili bildiğini söyleyince onu da öldürmeye mecbur oldum..."

Kadının bağırıp çağırmasına ses çıkarmadılar. Çünkü o hakikaten çıldırmıştı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Bir taraftan da ağzı köpürüyordu.

— "Yüzükleri de ben çaldım," diye haykırdı. "O yüzüğü ortaya koyunca dayanamayacağımı zannettin değil mi?"

Ellery kısık bir sesle, "Dayanamadınız tabî," dedi.

Fakat kadının ona aldırış ettiği yoktu. "Zaten bu yüzden John işinden çekildi... Benim halimi anlayınca istifa etti. Beni insanlardan ayırıp tedavi etmeye çalıştı... Bu suretle hastalığımı önleyeceğini sanıyordu." Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Evet, muvaffak olmak üzereydi... Fakat sonra onlar geldi. Bu kadınla Allanın belâsı çocukları..." Tekrar bağırmaya başladı. "Sonra, o yüzükler... yüzükler... Bana vız geliyor. Öleceğim için memnunum... Çok memnunum. Duydunuz mu... Çok seviniyorum!"

Bu Ellery'nin ilk tanıdığı Bayan Xavier'di işte. Parlak siyah gözlü, siyah saçlı, mağrur kadın... Fakat o anda elbisesi lime limeydi, cildi de kurum ve göz yaşlarıyla lekelenmişti.

Kadın derin derin içini çekti. Sonra etrafına bakındı ve daha kimse yerinden kımlıdayamadan, yerinden fırlayıp koştu. Taş gibi duran Müfettiş'i bir kenara iterek, delilere has çeviklikle merdivenleri tırmanıverdi. Ellery'nin takip etmesine imkân vermeden mahzen kapısını açıp durdu. Bir çığlık attı ve dumanların arasından geçip koridoru saran alevlerin içine daldı.

Ellery onun peşinden koştu. Fakat duman ve alevlerin karşısında gerileyerek deli gibi öksürmeye başladı. Telâşla seslendi. Karşısında kaynayan cehenneme bakarak tekrar bağırdı. Fakat bir cevap alamadı.

Bunun üzerine kapıyı kapatıp Ann Forrest'in elbisesinden yırtmış olduğu siyah parçaları kapının altına yeniden tıkadı. Müfettiş elinde su kabıyla yaklaştı.

An Forrest, "Demek oydu?" diye fısıldadı. "Demek o?..." Katıla katıla gülerek Doktor Holmes'in kollarına atıldı. Bir taraftan gülüyor, bir taraftan ağlıyordu. Arada da kesik kesik öksürüyordu.

Müfettişle Ellery ağır ağır merdivenlerden inerek yaklaştılar.

İhtiyar adam, küçük bir çocuk gibi kederli bir tavırla, "Fakat Ellery," diye mırıldandı. "Nasıl olur bu? Hâlâ anlayamadım." Kararmış elini alına götürerek yüzünü buruşturdu.

Ellery içini çekti. "Bunu biz bir türlü fark edemedik." Gözlerinde durgun bir ifade vardı. "John Xavier iğne, kol düğmesi vs. gibi şeyleri pek seviyordu. Seninle çekmeler dolusu kravat iğnesi, kol düğmesi, saat gördük. Fakat bu arada bir tane bile yüzük yoktu. Neden?" Dudaklarını yaladı. "Ancak kleptomaniyi düşününce aklıma geldi. Adamcağız bir kleptomanyak olan karısını tedaviye çalışıyordu. Bu yüzden evde yüzük yoktu. Doktor Xavier yüzük görmediği takdirde onun iyileşeceğini ümit etmekteydi.

Birdenbire Bayan Wheary, "Ah! Bayan Xavier!" diye bağırdı. Tir tir titreyen vücudu kazık gibi kesilmişti.

Ellery merdivenin alt basamağına oturup yüzünü elleriyle örttü. Acı acı içini çekti. "Bütün bu tatsızlıklara hiç lüzum yoktu. Sen başlangıçta haklıydın. Yanlış esaslara dayanarak doğru neticeye varmıştın. İşin en fevkalâde tarafı da geçen gün kendisini kocasını öldürmekle itham ettiğimiz zaman hemen itirafa kalkışmasıydı. Aman Yarabbi! Anlamıyor musun? Bayan Xavier kocasını öldürdüğünü itiraf etti. Bunda samimiydi. Kimseyi koruduğu filân yoktu. Zayıf bir mahlûk olduğu için hemen korkup itirafa başlamıştı." Genç adam titredі. "Ah ne aptalmışım! Sahte delil dolayısıyla kendisinin itham edildiğini ortaya çıkarıp, onun katil olmadığını ispata yeltendim. Bu suretle eline büyük bir fırsat geçmiş oldu. Üstelik başkasını koruduğunu sanarak şüphelendik de... Kadın bu şüphemizi körükleyecek şeyler yaparken bir taraftan da benimle eğleniyordu her halde!"

Bayan Carreau, kısık bir sesle, "Artık eğlenmiyor," diye hatırlattı.

Fakat Ellery bu sözleri duymadı bile. Dalgın dalgın devam ediyordu. "Fakat ona iftira attıkları doğrudu. İzah ettiğim gibi Mark Xavier suçu onun üstüne yıkmaya çalışmışa. Fakat en şaşılacak şey, en garip nokta, suçu yengesine yüklemeye çalışan Mark Xavier'in bilmeyerek asıl katili yakalatmaya çalışmasıydı. Bu sadece bir tesadüften ibaretti. Bunun ne feci bir şaka olduğunu görüyor musun? Mark Xavier masum zannettiği suçlunun boynuna ip geçirmeye çalışıyordu! Mamafih suçu kadına yüklerken, katilin ikizlerden biri olduğunu sanıyordu. Bundan eminim... Belki daha sonra vaziyetten şüphelendi. Öyle sanıyorum.

Hatırlıyor musun, bir gün onu Bayan Xavier'in odasına girmeye hazırlanırken görmüştük. Mark Xavier kadın suçunu itiraf ettiği sırada vaziyetin farkına varmıştı. Her halde o zaman yengesinin katil olduğunu anlayarak, suçu onun üstüne yıkmakla doğru hareket ettiğine kani olmuştu. Belki de, ölmeden evvel kadının katil olduğunu gösteren bir delil de bıraktı. Fakat bunu bilmemize imkân yok. Çünkü, Mark'ı zehirledikten sonra, Bayan Xavier eline yarım karo valesini sıkıştırdı.. Ölmek üzere olan bir insanın bu şekilde..." Susup başını önüne eğdi.

Sonra başını kaldırarak diğerlerini süzdü. Bir an gülümsemeye çalıştı.

Smith korkudan âdeta komaya girmişti.

Bayan Wheary ise kömürlerin üstünde yuvarlanıp, ıstapla inliyordu.

Ellery büyük bir gayretle ağzını açıp, "işte," diye mırıldandı. "Sizlere içimi döktüm... Artık..."

Sustu. Tam o sırada hepsi ayağa fırlayarak bağışmaya başladılar. "Bu nedir?... Bu nedir?"

Korkunç bir gürültü, evi ta temeline kadar sarsıp, karşı tepelerde akisler yaptı.

Müfettiş bir hamlede merdivenleri tırmanıp kapıyı açtı ve alevlerden gözlerini koruyabilmek için kolunu siper alıp baktı.

Başını yukarıya kaldırınca gökyüzünün bir paçasını gördü. Üst katlar çoktan yanıp çökmüşlerdi. Ayaklarının dibinde bir tabiat harikası vardı. Milyonlarla, küçük ateş parçaları yerde kaynıyordu. Cızırtıya benzeyen hafif bir ses etrafı kaplamıştı. Dumanların yerine bu sefer de buharlar yükseliyordu.

Müfettiş kapıyı kapatıp dikkatle merdivenlerden indi. Her basamakta Allaha şükreliyordu. Son basamağa geldiği zaman mahzendekiler yaşlı adamın yüzünün kâğıt gibi beyaz olduğunu gördüler. Üstelik gözleri de yaşlıydı.

Ellery, güç belâ ağzını açıp sorabildi. "Ne olmuş?"

Müfettiş titrek bir sesle, "Bir mucize," dedi.

— "Mucize mi?" Ellery şaşkın şaşkın babasının yüzüne baktı.

— "Yağmur yağıyor."

SON

## UYARI:

[www.kitapsevenler.com](http://www.kitapsevenler.com)

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar... Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 sayılı kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

[www.kitapsevenler.com](http://www.kitapsevenler.com) web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar Mutlu

## İLGİLİ KANUN:

5846 sayılı kanun'un "Altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir

nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

Bu e-kitap görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu kitaplar, size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek, lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

[www.kitapsevenler.com](http://www.kitapsevenler.com)

Tarayanın notu: Bu ekitap "Görme Engelli" dostlar için taranmış ve ilk defa [www.kitapsevenler.com](http://www.kitapsevenler.com) da yayınlanmıştır. Sayın Yaşar Mutlu'nun tüm engellere rağmen bu konudaki

küçümsenmeyecek başarısı ve özverisini görünce hiç düşünmeden kütüphanemdeki kitapları tarayıp paylaşmaya karar verdim. Umarım kendilerine ve tüm kitapsever

dostlara birazcık da olsa yardımcı olabiliyordumdur. Daha çok aktif katılımın bu e-kitap arşivini zenginleştireceğine inanıyorum.

Parbo

Ellery Queen - Siyamlı İkizler